

Giới thiệu Võng Du Chi Lão Tử Là Genji

Truyện Võng Du Chi Lão Tử Là Genji của tác giả Genji170896 là một truyện đô thị, võng du, huyền huyễn, xuyên không.

Hắn -- Một thanh niên có ước mơ được đi đến tận cùng cuộc đời như một game thủ chuyên nghiệp

Hắn -- Một kiếm bô hàng vạn thương tổn, một kiếm hóa vạn kiếm chém tan nát pháp thuật

Hắn -- Một kiếm phản kích hàng loạt đạn xạ, một tiêu ném đi chỉ biết tử vong

Hắn -- Một kiếm hóa Lục Long, chém xuyên thiên động địa.

Hắn --...

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Tử Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Second world - Begin story

Trái đất năm 21xx.

Trời mùa hè nóng nực điểm cùng một chút nắng sắc nhẹ nhàng, thêm chút gió thổi lay những chiếc lá xào xạc. Tại một khu chung cư trông có vẻ hơi cũ nát một điểm, lúc này lầu 5 phòng 7 bên trong, một thanh niên ngồi trước máy tính, tay trái bấm phím điện cuồng, tay phải di chuột như diễn biến ra càn khôn đại na di không bằng, xoay xoay chóng mặt bận mải.

“Ai, đệ biết sai rồi, đệ xin các huynh các tỷ lên vận xe hàng giùm đệ có được không?...”

Người thanh niên một mặt khổ bức, giọng nói đầy đắng chát mang chút vẻ cầu xin, mồm nói tay vẫn cứ di chuyển liên tục, trên màn hình, hình ảnh nhấp nháy thể hiện một nhân vật game đang nhào lộn liên tục, trên tay cầm phóng những chiếc phi tiêu, nghe tiếng “đỉnh đỉnh” liên tục trong tai nghe phát ra rồi một đường tia chớp hiện lên “Phập”... Màn hình hiện lên một màu xám quen thuộc cùng dòng chữ ghi rõ ra

“You have been slain by Genji”

Rồi tiếp sau đó là một chữ “Defeat” rõ to thể hiện đội hắn đã thua trận.

Thanh niên ngồi nhìn màn hình hờ hững, nhấc tay cầm buông tai nghe xuống xong thả cả người dựa vào ghế ngồi, mồm lẩm bẩm thờ dài

“... Xui xẻo, gần lên 5000 Rating rồi còn gặp phá game thế này, thật đúng là chẳng ra sao.”

Rồi hắn lại ấn vô trình duyệt trên máy tính, nhằm chán tìm điểm tin tức để đọc. Trang tin dần được load xong, hắn nhằm chán tua xuống tìm tin tức đáng chú ý, bỗng hắn bật hẳn dậy, mắt nhìn chăm chú vào một tựa đề

“Ngày mai, 12 giờ trưa, “Second World” sẽ bước vào giai đoạn Close Beta!!!!!!”

Hắn điểm vào tin tức, rồi trang tin dẫn ra hàng loạt chữ nhanh chóng hiện lên, hắn chăm chú đọc lấy, rồi ánh mắt dần sáng lên, tin tức vô cùng kinh bạo, vô cùng hấp dẫn lấy hắn.

“Trò chơi “Second World” hiện đã được Nhà phát hành game nổi tiếng nhất thế giới phát hành, với các tính năng ưu việt và công nghệ mới nhất, thể hiện lên độ chân thực cao nhất, cảm giác thật nhất, đồ họa kinh điển nhất! Cùng với có thể cảm giác đau điều chế lên đến 80%! Thế giới game có bản đồ rộng mở vô số, tự do điều khiển 100%! Cùng với NPC có trí thông minh cực kỳ tiêu chuẩn có thể tự do đối thoại với người chơi với công nghệ AI tiên tiến bậc nhất! Các ngành nghề trong game vô số nghề, nghề chiến đấu có, nghề sinh hoạt có. Đồng thời trò chơi cho phép người chơi tự do phát triển Kỹ năng của mình, với hàng nghìn hàng vạn kỹ năng đang mong chờ bạn mở khóa!”

Hắn mồm há thật to, rồi hai khóa tinh tinh con mắt chớp chớp lên xuống, hắn vội vàng đứng lên, thế mà lúc đứng do vội quá vấp phải chân ghế ngã oạch một cái.

“Ui da, sư cha nó, đau chết lão tử!”

Hắn hấp tấp mò ra từ gỗ của mình, nhìn lấy bên trong chỉ còn hơn 2 triệu đồng (VNĐ nhé, không phải nguyên tệ) mới thả một hơi, hắn lại lẩm bẩm nói

“Thiết bị trò chơi tiêu tốn mất 1 triệu 200 ngàn lặn, trời ạ, thôi thì cũng cần răng, đến lúc đó nghĩ biện pháp khác kiếm tiền sống vậy...”

T i m a n h đ a u q u á m a n -, Nhìn lấy hơn một nửa số tiền sắp rời xa khỏi mình, mà lòng hấn đau khổ, như bị bỏ ngàn đao, một vụn điểm thương tổn lại một vụn điểm tổn thương bổ sung nhảy lên màn hình liên tục.

Sau khi tiết mục ăn vạ kết thúc, hấn lại ngồi vào máy tính, duỗi duỗi cái lưng mệt mỏi, mồm chẹp chẹp vô vị nhìn lấy trước mắt màn hình. Lúc sau hấn mới nhìn xuống góc phải thấy rõ “1.20 PM ” mới thở dài một hơi

“ Mẹ trứng, quên mất com còn chưa ăn, hại chết lão tử, chỉ vì 5000 cái rating nhằm con ấy mà suýt hại đến long thể của trẫm rồi! Thật là không ra cái thể thống gì cả! ”

Tự luyến lấy một câu, hấn lại đứng lên xách cái thân thể cao ráo có điểm hơi gầy của hấn ra khỏi cửa, đứng trước cửa, nhìn quen mặt hoàn cảnh trước mắt, hấn ngẫm nghĩ: “Com hôm nay chẳng lẽ ra quán của bà bu dưới lầu ăn đây?”

Nghĩ nghĩ vậy, hấn gác tay lên đầu đi đi xuống lầu.

Đến trước một quán com, hấn tiện tay dùng tay mở ra cửa, bước vào. Quán com cũng hiện ra điểm sạch sẽ, bàn ghế gọn gàng, đồ đạc chỉnh lý ngăn nắp, lúc này đang ngồi ngáp dài ngáp ngắn một vị tiểu cô nương đang chống tay ngồi lấy, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, nàng mới lấy lại tinh thần nhìn lại, thấy một cái thân cao quen mắt kia, nàng mới vội đứng dậy ra tiếp đón

“Phạm Huy ca, sao giờ huynh mới đi ăn com à?”

Đúng, Phạm Huy chính là tên của hấn, hấn cái thân cao mét bảy sắp mét tám, đầu một cái cắt để dài ra buộc ra sau một cái lỏm chôm, làn da trắng cũng không, đen cũng không, lộ ra tia cổ đồng đỉnh nắng khôe mạnh, là một cái sinh viên vừa mới tốt nghiệp, ra không kiếm được việc làm, đầu năm nay, sinh viên tốt nghiệp kiếm việc khó như cá vượt long môn, rùa chơi tốc độ vậy. Nên đã bỏ đi làm game thủ chuyên nghiệp hai năm nay, tiền lời lãi cũng không có nhiều, đủ ăn đủ kiếm, ngược lại gần đây chán nản không muốn Livestream game nữa nên mới nghèo kiệt xác như vậy.

“ Tiểu Mỹ a, đến đến, cho ca xem hôm nay có to hơn, à nhầm, có phát triển hơn so với mấy ngày trước không đây.”

Tiểu Mỹ rùng mình, dùng hai tay che trước ngực mình, ánh mắt sắc xảo đâm sang, nhìn nhìn trước mắt Phạm Huy, ánh mắt kia như muốn nói “Ta sẽ không đến! Lưu manh”

Phạm Huy cười haha một tiếng, đi vào một bàn ăn trước mặt, nhằm chán dùng một tay chống lấy đầu, cười nhìn trước mặt vị tiểu mỹ nhân nhi này, nàng là Trần Tú Mỹ, năm nay mới có 18 tuổi, một thân cao mét sáu, làn da trắng nõn, mềm mại, mái tóc ngắn buộc ra đằng sau, mái lại bỏ 3/2 nhìn rất đáng yêu, dáng người khá tốt, công có thủ có, nhất là bộ mông kia, vênh lên tận thiên, à nhầm hơi quá, vênh lên vênh lên, cong cong đường dáng eo, tuyệt đối là hạng nhất! Nàng đang là sinh viên năm nhất, năm nay vừa thi đỗ một trường đại học trong thành phố, là một cái có mẹ không có cha đáng thương hài tử, hai mẹ con sống bợ đỡ dựa vào nhau. Nhà không có đàn ông, mà vì Phạm Huy thường thường đi đến nhà nàng ăn com, nên có những việc nặng hấn thường giúp đỡ Trần mẫu một cái, nên trước mặt hấn rất thân với hai mẹ con.

Tiểu Mỹ buông xuống hai tay trước ngực, đối với hấn le cái đầu lười, rồi xoay người đi vào trong bếp, đầu ngoái lại hỏi hấn

“Huy ca, hôm nay ăn gì nha, vẫn là com sườn hay com trứng tan đây?”

Phạm Huy nghe vậy, cũng đối theo đáp lấy một câu: “Com sườn chua ngọt đi, hôm nay ngược lại muốn bồi bổ một thoáng thân thể cường tráng của ca.”

Tiểu Mỹ ánh mắt trở lên rất có biểu “Khinh bỉ” một cái hai hàng tự luyến trước mặt, đi vào trong bếp bắt đầu bận rộn lên

Phạm Huy dùng tay sờ túi lấy ra chiếc điện thoại di động, dùng tay điểm danh bạ, ấn ấn vuốt xuống tìm tới tên “Mập mập đàn độn” điểm gọi một cái

“Thế giới là đồ ăn, ca là ăn hàng, hai ta kết hợp, ra cái đại ăn hàng! Uych cha uych cha...”

Mỗi lần nghe cái nhạc chờ này của con hàng mập kia, hấn chỉ muốn cúp máy luôn và ngay. Chờ một hồi lâu điện thoại “tút” một cái, đầu bên kia vang lên một tiếng nói rõ ràng mang theo một tia nhỉnh nọt, cười đùa tí tưng

“Uy, Huy bạn thân, hôm nay rảnh rồi sao lại gọi cho người anh em vậy, đừng lại hẹn thông dầu ăn nhé, ca là trai thẳng không gay! Nhấn mạnh ba lần, ok?”

“Ok con khi gì, người đi ra đây, lão tử bảo đảm là đánh tan mỡ người đây, chậm đã, mà người đã đọc được tin tức hôm nay chưa?”

Bên kia đầu dây ồ lên một tiếng, lúc này mới đáp: “Úc úc, đọc rồi, đọc rồi, “Second world” đúng không, lão trư đây cũng đã nghe nói, thế nào huynh đệ, hứng thú hai anh em ta vào quẩy một chuyến nước gạo?”

Phạm Huy cũng cười đáp một tiếng: “ Ha, đúng ý ta vậy, rảnh không, tối nay 7 rưỡi hai anh em ta mở một bữa nhậu tăng cường chút đảm gan, mai mở chiến huyết khí dương cương?”

Mập mập bên kia nghe đến ăn nhậu, 1000 cái điểm tán, 999 vụn like, lúc này không gạt đầu đồng ý đều là ngu

“Ok ok, Huy huynh đệ, lão tử không ngần ngại tuyên bố, từ kì của người đã đến, tối nay bày rượu ngăn đón ta đi, hahahaha...”

“Tút tut...” Nhưng nghe đến lời này, mập mập chỉ nghe thấy một tiếng tut tut vô cùng lạnh lẽo, xuyên thấu tâm, hự, lại một vụn điểm tổn thương nhân tâm

Hắn mới thở dài, huynh đệ khôn kiếp a!

Phạm Huy cúp máy xong, ngược lại có một tâm tình trả thù khoái cảm, chết tiết mập mạp, ai bảo người dám bảo lão tử chơi gay, một miệng cười cười bấm khóa lại màn hình điện thoại, tiện tay bỏ vào túi. Đúng lúc này Tiểu Mỹ từ trong bếp bưng ra một đĩa cơm cùng một bát canh nóng hổi, đi đến bên bàn của Phạm Huy, mới nhẹ nhàng để xuống nói: “Huy ca, xong rồi đây, ăn mau cho nóng~” rồi đi sang bên đối diện ngồi xuống, hai tay đỡ đầu gối nhìn Phạm Huy.

Phạm Huy cũng gật đầu cười, tay cầm lấy thìa với thìa, xúc một miếng cơm bỏ vào mồm, cơm quện một chút sốt chua ngọt từ thịt, thơm vị vô cùng, hắn xúc liền một lúc hai ba thìa, phình mồm tròn má lên nhai nuốt, nuốt xuống cái lúc này mới tâm đắc khen

“Tiểu Mỹ nấu cơm thật ngon, mai sau ai lấy người chắc phải hạnh phúc đến tận tận tây thiên vĩnh đản.”

Tiểu Mỹ nghe vậy, cười nhẹ nhàng một cái, mắt tíu tít cong lên một vòng nguyệt nhai, nhẹ nhàng nói:

“Vậy sao, ta cảm thấy có người sẽ hạnh phúc đến tận Tây Thiên bây giờ nha.”

Phạm Huy cười cười một cái, tay lại xúc lên một thìa cơm nhai nuốt chậm chạp, từ từ dần dần ăn xong đĩa cơm, lại húp một ngụm canh rau thoáng mát, lúc này mới ợ lên mới hơi thỏa mãn, vỗ vỗ cái bụng căng của mình một cái, Tiểu Mỹ nhẹ nhàng đứng lên cầm đĩa với bát rồi mang vào đi trong bếp, Phạm Huy lười biếng ngồi ngáp ngắn ngáp dài, hai người câu được câu không nói chuyện cùng với nhau, mãi đến tận 3 giờ rưỡi chiều, Trần mẩu đi nơi nào về, Phạm Huy chào hỏi một tiếng, cũng vài câu hỏi thăm Trần mẩu, lúc này mới quay lại căn phòng của mình.

Hắn bật lên máy vi tính, diêm tay kích chuột truy cập vào trang chủ của “Second World”, dòng chữ hiện lên

“Second World - Begin Story”, hắn mới ồ một cái

“Khó nói, hóa ra trò chơi này cũng mang theo giai đoạn cốt truyện phát triển à.”

Hắn nhẹ nhàng di chuột xuống, tìm đến dòng chữ “Mua thiết bị” của trang web, đợi dòng chữ load xong, từng dòng thông tin hiện lên, một cái hình ảnh là một chiếc mũ bảo hiểm ôm trọn đầu, đáng vẻ tinh mỹ khoa học, cùng các thông số kỹ thuật, giới thiệu vắn tắt ở đây:

“Chỉ cần kết nối đường dây mạng, bấm nút là khởi động, hệ thống điện tự cung cấp = pin mặt trời, hoàn toàn không lo không có điện để dùng, hệ thống tiến tiến nhất mới ra năm 21xx, chất liệu vải thoáng mát giúp bạn tận hưởng cảm giác êm nhất có thể khi chơi game”

Bên dưới là thông tin khách hàng mua thiết bị, hắn điền xong từng dòng một, điền một cái địa chỉ của mình. Cuối cùng kích vào dòng chữ “Mua”

Xong

Hắn thả tay trong chuột, thư giãn nhìn lấy, ánh mắt kích động không tả, cười cười nhìn một chút

“Second World, trò chơi này tốt cảm giác mong chờ a! Không biết có kiếm được lại vốn không đây?”

Con hàng này không nghĩ chơi game giải trí, nghĩ chơi game kiếm tiền, thật không có tiền đồ gì để nói cả! Ý chí nam nhân đâu? Đứng tại đỉnh cao ngược lên nhìn lấy cười một tiếng khinh thường ngạo thiên hình ảnh đâu??? Thật không có tiền đồ, không có tiền đồ!! Đùa thôi, để tác đi nghĩ đây.

Đôi lời dẫn: Đây là một bộ truyện đầu tay của đệ, không có hậu cung, vòng du chuyên nhất, tình yêu cũng chuyên nhất. Gái gú có thể, nhưng chúng ta chỉ là bạn, có được hay không đây? Cảm ơn mọi người đã điểm xem, có gì sai sót, xin cứ chỉ bảo đệ, đệ người này cái gì cũng không được, à nhầm, một số thứ không được, nhưng được cái rất nghiêm túc đọc ý kiến nhận xét và sửa chữa sai lầm của mình. Cảm ơn mọi người! Đọc truyện vui vẻ nha.

Bạn đang đọc truyện *Vong Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trợ năng Diệu Linh, Khách hàng #888888

Cùng lúc trên toàn thế giới sôi sục vì “Second world” thì ở một nơi nào đó trên đất nước Việt Nam, tại một tòa nhà hội nghị cấp cao, đang tổ chức một buổi thảo luận tương quan, mà mục đích chính là vì “Second World”.

Hơn một trăm nhà ngoại giao, các nhà nghiên cứu cùng nhà chức trách đến dự buổi hội nghị này, tiếng nói chuyện xì xào miên man không dứt, mỗi người đều tụ thành nhóm nhỏ bàn chuyện với nhau. Đúng lúc này, ở trên đài diễn thuyết, một người nam từ đi ra, người nam từ này trông rất phong độ trưởng thành, ông ấy đập đập chiếc mic trước mặt, tiếng đập tạo nên những âm thanh “bộp bộp”, làm mọi người lặng im quay lại nhìn rồi mỗi người tìm về chỗ ngồi của mình. Lúc này nam từ mới mở miệng nói:

“Xin chào mọi người, các nhà chức trách, bộ trưởng cùng với toàn thể nhân viên, xin giới thiệu một chút, tôi là Phạm Long, người viết ra chương trình cũng như chịu trách nhiệm về dự án trò chơi “Second World”, hôm nay chúng ta có mặt ở đây, đoàn đại diện đến từ hơn 20 quốc gia cùng với các nhà

nghiên cứu, để thảo luận về trò chơi này.”

Phạm Long nhẹ nhàng đứng ra một bên, trên màn hình hiển thị hình ảnh chữ “Second World - Begin Story” rồi khi dòng chữ biến mất, thay vào đó là hình ảnh cùng thông tin của cuộc thảo luận. Phạm Long mới bắt đầu nói tiếp:

“Như chúng ta đã biết, trò chơi này hiện nay lưu thông tại hơn 20 quốc gia, vài trăm triệu người chơi cùng lúc, độ tự do của nó là 100%, ở đây chúng ta thảo luận vấn đề đầu tiên là Luật của chính nó!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người ngay lập tức lộn xộn lên thảo luận với nhau, tiếng ồn ào không dứt, Phạm Long nhẹ nhàng giơ bàn tay, ra hiệu mọi người không nói nữa rồi nhẹ nhàng đưa tay chỉ về màn hình:

“Trò chơi mang hơi hướng cổ đại, cho nên tôi đề nghị là Luật không có nhiều, chỉ là vì đây là chân thực tính, tôi vẫn đề nghị chúng ta áp dụng luật nhân quyền trong đây, là điều cơ bản. Điều này cũng đã đc áp dụng trong trò chơi, tiếp đó là các hành vi giao tiếp xã hội cộng đồng. Trong trò chơi có rất nhiều tính năng, kết hôn sinh con không phải là điều không thể. Thế nên tôi sẽ nói lỏng luật ra một chút, mọi người đồng ý sao? Ai đồng ý giơ tay về phía trước, hơn 50% người đồng ý sẽ thông qua!”

Cùng một lúc các nước giơ tay lên, dù sao thì luật nói lỏng hay không cũng không quan trọng, dù sao luật đối với trò chơi mà nói là một loại ràng buộc tính, chỉ là không cho người chơi làm những hành động quá khích quá phạm nhân đạo mà thôi.

Phạm Long nhìn rồi gật đầu, giơ tay ra hiệu để màn ảnh sang bên kế tiếp, tư liệu lại một lần nữa được đổi mới.

Mọi người trong phòng nhìn ô lên một cái, ngạc nhiên tới tận cùng. Phạm Long rất hài lòng phản ứng này, ông cười nhẹ một cái rồi hắng giọng nói:

“Như chúng ta đã biết, não bộ của chúng ta rất mờ, rất rộng, và tiếp thu ký ức rất nhanh, các hành động chân tay của chúng ta cũng do não bộ gửi lệnh đến. Điều này ai cũng biết, và một khi làm nhiều cũng sẽ thành quen thuộc lên, vậy tôi chỉ muốn nói, nếu như thế, tại sao chơi VRM cũng là từ não bộ phát động, trong trò chơi hoạt động tính cũng từ não bộ. Thế nên trong trò chơi chúng ta học được gì, bài hát, hay học võ, ngoài đời chúng ta cũng sẽ làm được thế! Đây là một cái cách, và tất nhiên điều tới mới là thứ quan trọng tôi cần nói.”

Phạm Long tiếp tục phát tay để màn ảnh đổi mới tư liệu, lần này tư liệu không có gì chỉ có mấy chữ rất lớn và đơn giản “3 ngày trong trò chơi = 1 ngày ngoài đời thực”.

Rất đơn giản, rất trực tiếp, khiến mọi người ngạc nhiên, tin tức này quá kinh bạo, mọi người tiếp tục xôn xao lên châu đầu ghé tai nói, Phạm Long tiếp tục phát biểu:

“Đúng, 3 ngày trong trò chơi, ta làm được rất nhiều thứ, thời gian là tất cả với chúng ta, 3 ngày chúng ta biết được rất nhiều thứ, học được rất nhiều. Tôi không nói mọi người cũng biết điều này nghĩa là gì rồi chứ?”

“Tiếp đó chúng ta...”

Cuộc thảo luận đã bắt đầu nóng lên, dần dần...

Quay trở lại nhân vật chính của chúng ta.

Buổi sáng ngày hôm sau, Phạm Huy nằm trên chiếc giường ấm êm thân yêu bao năm không xa cách của mình, rồi tiếng gõ cửa bộp bộp chọt vang lên, khiến hần rung mình tỉnh giật bật dậy, xoa xoa đôi mắt kèm nhèm dụi hết cả vào cửa mình, hần mới giờ chân xuống giường, đi ra phía cửa vừa đi vừa ngáp. Tay cầm mở cửa, trước mắt hần là một người chuyển phát nhanh, tay cầm một hộp bưu kiện, cười nói

“Xin chào, Phạm Huy tiên sinh? Tôi là người của công ty phát hành game Second World, đây là bưu kiện ngài đặt mua thiết bị trò chơi chiều qua.”

Phạm Huy mở mắt nhìn rồi gật gật đầu, quay lại lấy trong tủ mình tiền ra để thanh toán, người phát thanh viên nhận tiền giao hàng rồi cúi người nói tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng đi xuống lầu tiếp tục đi giao hàng.

Phạm Huy cầm bưu kiện vào phòng rồi đóng cửa lại, tay cầm cái kéo mở rạch hộp ra, bên trong chứa một cái mũ thiết bị cùng tờ hướng dẫn sử dụng. Phạm Huy cầm lên đọc qua loa rồi vứt vô thùng, tay nhấc mũ thiết bị xách lên để bên trên bàn, rồi lọ mọ đi sang đường dây mạng của mình để cắm dây vào thiết bị. Làm xong những thứ này, hần mới lết mình vô phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân.

Đi ra nhìn đồng hồ đã điểm 10h30 sáng, hần ngáp dài ngáp ngắn, lại bật máy tính của mình lên, tìm điểm chơi cho đỡ nhàm chán. Hơn 30 phút sau, điện thoại hần rung rung lên, hần đưa tay cầm lấy điện thoại, nhìn “Mập mập dần dần” đang gọi cho mình, hần bấm kích tay nhận, bên kia đầu dây vang lên

“Huy lão đại, người mua thiết bị chưa có, thiết bị của ta vừa chuyển đến xong, ta nhưng phải gọi điện thông báo, vào game báo tên danh họ cho anh em để đến lúc đó liên lạc cho dễ, ta tên là Trư Bàn Phú, sao tên khí phách không, hay không? Xời, anh em, ta nói cho người nghe, tên này đọc ra sẽ hù chết vạn mỹ nhân đó!”

Phạm Huy ngửa đầu ngồi nghe con hàng này kéo néo bên trong cả ngày, lấy ngón tay út móc móc tai của mình tiện thể nói một câu rất đã kích người:

“Ừm, ừm, hù chết vạn mỹ nhân, Trư mỹ nhân?”

Sút, Mập mập bên kia nghe vậy, lại bị thương tổn một vạn điểm thương tổn bạo kích đỏ thắm nhảy trên đầu. Quá đã kích người đi ca, ta chỉ là một thân

cường trắng bắp thịt săn chắc thôi mà, đúng, nhất định là hấn đang ghen tị với ta có thịt hơn hấn! Tên khốn kiếp này!

“Uy uy, người đây là đang ghen tị, đây là đang...”

“Tút tut...”

Phập, lại một kích nữa, Mập mập đơ mặt ra nhìn điện thoại của mình, khóc không ra nước mắt, hấn không cho ta một lời giải thích, ác ôn, đồ ác ôn!!
Huỳnh đệ ta coi như nhìn lầm người!! Hấn gào thét lên trong vô vọng, rồi bấm nhanh nhấn một tin cho Phạm Huy

Phạm Huy cúp máy về sau, cười khà khà một cái, mập mập a mập mập, ai bảo người tôi qua đám rớt say lão tử xong về nhọ lên mặt lão tử, lão tử động thủ không lại thì động khẩu, hù chết người! Điện thoại Phạm Huy rung một cái, hấn nhìn cũng không nhìn, trực tiếp bấm khóa màn hình rồi bỏ lên trên bàn tiếp tục trò chơi của mình.

Gần 12 giờ, hấn mới dừng lại trò chơi của mình, thở phào một cái thật dài hơi. Đi ra cầm lấy chiếc mũ thiết bị rồi đi lại bên giường, đưa lên trên đầu đội lên xong nằm xuống giường. Đúng 12 giờ, hấn ấn nút “Start” trên mũ, nhắm mắt lại...

Một không gian tối tăm, rồi bỗng dưng cảm giác bị hút vào trong một hố đen, vô số tia ánh sáng kéo dài đi ngang qua, cuối cùng dừng tại một điểm, chữ “Second World - Begin Story” hiện lên, hấn ngơ ngác cúi đầu nhìn lại hai tay của mình, rồi bỗng dưng bên tai bị một người nào đó thổi phèo một cái, hấn giật mình quay người lại. Nhìn trước mắt, một tinh linh, tiên nữ với đôi tai nhọn, đằng sau có cặp cánh tiên lung linh bảy sắc rất đẹp, khuôn mặt tinh mỹ, mặc một chiếc váy màu hồng phấn trắng tà buông xuống nhìn rất thanh tịnh, rất thuần khiết. Đôi mắt đẹp to, sâu nhìn lấy hấn, đôi môi hồng hào tươi sắc mọng mím cười rồi tiếp đó nàng giơ tay chào một cái Phạm Huy nói:

“Xin chào, xin chào, thành viên #888888, ta là người hướng dẫn cậu đến thế giới Second World đầy thần bí, đầy vẻ huyền huyền, mộng ảo. Mang mã hiệu #190398, tên là Diệu Linh, từ này đến mãi sau, ta là AI trợ năng của cậu, rất vui mừng được gặp cậu.”

Phạm Huy không nói gì, ngơ ngác nhìn lấy trước mắt mỹ tinh linh, Diệu Linh thấy hấn không nói gì chỉ ngơ ngác nhìn mình, tiến tới lại gần, đưa tay vẫy vẫy hấn, không thấy hấn phản ứng gì, mới tiến đến bên tai hấn, cong môi lên thổi phèo nhẹ một cái. Lúc này, Phạm Huy giật mình tỉnh lại, lùi đi lại một bước, lúng túng giơ tay chào lại

“Chào người...”

Tiểu tinh linh mỉm cười duyên dáng với hấn, mắt chăm chăm nhìn đến Phạm Huy phát ngái ngừng, rồi quay người bay vòng quanh Phạm Huy, nói tiếp

“Ya, bắt đầu, để đăng nhập vào trò chơi, xin chọn kiểu dáng ngoại hình nhân vật, vũ khí tân thủ sử dụng, cùng với tên.”

Lúc này trước mặt Phạm Huy hiện lên ba cái bảng, phân biệt là Bảng Kiểu dáng ngoại hình, bảng thông số, bảng danh sách vũ khí tân thủ.

Hấn trước tiên nhìn lấy bên kiểu dáng ngoại hình cũng chỉ có các tộc như tinh linh, thú nhân, ma linh, nhân loại, ma tộc, quỷ tộc, các kiểu vô hình vạn trạng đều có. Hấn nhìn cũng không nhìn trực tiếp chọn nhân loại, chọn về sau dáng vẻ nhìn trước (review) hiện lên, hấn thấy một mỹ nam tuấn tú ở trước, đôi mắt sâu sắc màu nâu, lông mày nhọn kết hợp cùng khuôn mặt góc cạnh, chiếc mũi cao tạo lên một vẻ đẹp tuyệt vời. Mái tóc dài màu đen, hấn nhìn cũng chường mắt, trực tiếp chọn kiểu tóc ngắn, tông hai bên mai, vuốt ra đằng sau búi lên như ngoài đời của hấn. Màu mắt hấn chỉnh lại chọn một màu đỏ thắm. Diệu Linh nhìn lấy hấn, ồ lên một cái, ngạc nhiên khoa trương nói

“Oa, không ngờ rằng chủ nhân của ta cũng là một mỹ nam nha, rất soái, rất hợp với bốn tiểu tinh linh.”

Phạm Huy phát ngái ngừng, cười cười cho qua với nàng một cái, rồi điểm kích chọn dòng “Tăng 20% vẻ đẹp lên”

Lúc này nam tử trước mắt đã biến đổi, đã soái càng thêm soái, càng thêm có vẻ yêu mị lạnh lùng.

Phạm Huy chọn xong, nhìn sang bảng danh sách vũ khí, hấn lướt lướt qua mấy cái, cuối cùng chọn cho mình một thanh kiếm Katana dài 78 phân, cầm lên tay rất phù hợp nhẹ nhàng, không nặng cũng không nhẹ, chắc tay thừa đáng.

Còn đến tên, hấn ngược lại ngắm nghĩ một cái. Diệu Linh nhìn hấn cũng thay hấn ngắm nghĩ, nàng hai mắt bỗng tinh tinh sáng một cái gọi là mù mắt hoàng kim lên nói:

“Hay gọi là Diệu Linh Lão Công? Ta cảm thấy tên này phù hợp mà có khí độ!”

Phạm Huy rùng mình, quay ngoắt sang nhìn Diệu Linh, chăm chăm, nhìn chăm chăm không rời, rồi soi từ trên xuống dưới, Diệu Linh bị hấn nhìn chăm chăm, xấu hổ xấu hổ đỏ ửng mặt, dùng hai cánh che che lại trước mặt mình. Phạm Huy giờ mới biết, cái này trợ năng của mình có vẻ không ổn rồi.

Cuối cùng hấn vẫn lấy tên của hấn đặt cho nhân vật của mình, hấn nghĩ, làm nam nhân ngay cả khí độ đặt tên thật còn không có thì lấy gì làm nam nhân? Nghĩ vậy, hấn cũng gật gù bảo hay một cái.

Cuối cùng, chọn xong tên, Diệu Linh nhẹ nhàng đi ra trước mặt hấn, nhẹ nhàng một cái, giơ tay nắm lấy tay Phạm Huy

“Tốt, chúng ta bắt đầu cuộc hành trình thôi, Chủ nhân!”

Diệu linh vừa nói xong, bỗng nàng ục một tiếng, quay sang nhìn Phạm Huy nói

“Chủ nhân, vì ngài là khách hàng #888888 may mắn, nên sẽ được thưởng một hạng thiên phú, hạng thiên phú này sẽ theo ngài suốt cả trò chơi nha! Có phải rất tốt không?”

Vun vút, cùng lúc đó Phạm Huy chưa kịp phản ứng gì lại có cảm giác như mình lại bị hút lại, rồi đen thui cảm giác lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tân thủ thôn #2410

Thoáng cái Phạm Huy cảm thấy có tia sáng đâm vào mắt mình, hần giờ tay lên đón đỡ lấy che trên trán một chút cho đỡ chói mắt, dần dần khi đã quen thuộc tia nắng chói chang, hần mới bỏ tay ra nhìn khung cảnh xung quanh. Một khung cảnh mỹ lệ nồng đậm khí tức cổ xưa, từng ngôi nhà làm bằng mái rom, tiếng người đi lại hò hét, tiếng chim hót riu rít trên những cành cây xum xuê tươi lục sắc và một bầu trời trong xanh với những áng mây trắng lượn quanh bên trên như điểm tô sự thanh thoát của bức tranh cổ đại này.

Diệu Linh không biết từ đâu ra, đã hóa thành nhỏ như nắm tay tiểu tinh linh, bay bay du quần quanh người Phạm Huy, cuối cùng lại bay đến trên vai Phạm Huy ngồi, nâng nhìn Phạm Huy ngơ ngác mắt tròn như vậy mới cười trên một cái:

“Thế nào? Đẹp mắt không chủ nhân của ta?”

Phạm Huy quay lại nhìn thấy nàng hình dáng này cũng giật mình kêu to một cái mới hốt hoảng hỏi:

“A, cô làm sao lại biến thành dạng này rồi?”

Diệu Linh có vẻ rất thích kiểu tròn mắt há mồm này của Phạm Huy, rất thích trêu chọc hần, nàng mới bày tỏ ra làm một cái hành động quyến rũ, hai tay chống lấy đầu gối, mặt nghiêng sang một bên cạnh vai, nị nhân như to, cong cái môi lên nói một câu nghe như lời thỏ thẻ:

“Làm sao? Người ta phải biến nhỏ như này mới đi theo trợ giúp chủ nhân được chứ? Hay chủ nhân, ngài thích hình dáng của ta lúc lớn đúng không? Ngài động tâm rồi hờ, cũng không ngại luật hệ thống nha, có thể hành động thân mật một điểm nha~!”

Tiếng nha ngâm vang thật dài kéo từ miệng của Diệu Linh, Phạm Huy nghe vào trong người nổi cả da gà, hần nghiêng đầu qua một bên ngại ngùng rồi mới tăng hăng một cái:

“E hèm, không nói vấn đề này, chúng ta vào chính sự đi Tiểu Linh.”

Diệu Linh thấy hần phản ứng dễ thương như thế, cũng cười lên một tiếng, tiếng cười như chuông bạc, rất dễ nghe êm tai làm người nghe cảnh đẹp ý vui. Nàng lúc này mới chậm chạp bay lên trước mắt Phạm Huy rồi hai tay thả ra đằng sau lưng, dáng vẻ bán manh một cái nói:

“Okì, nghe này chủ nhân, bây giờ ngài sẽ phải tự chủ nghĩ nhìn lấy bảng số liệu của ngài. Chỉ cần nghĩ, động cái não chán một cái, ting ting, bảng số liệu sẽ hiện ra.”

Phạm Huy nghe nàng nói như thế, cũng động động cái não một cái, bỗng trước mặt hiện dần lên một bảng số liệu, thông số cụ thể-

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đăng cấp: 01

EXP: 0/100

HP: 120/120

MP: 80/80

Sức mạnh (STR): 5

Nhanh nhẹn (AGI): 5

Sức khỏe (VIT): 5

Trí tuệ (INT): 5

May mắn (LUK): 5

Sức tấn công vật lý (ATT): 6-13

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 0%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 0%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 9

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 8

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 0%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 0%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kỹ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Phạm Huy nhìn bảng số liệu của mình, đồng thời đọc được dòng thiên phú đặc biệt, kích động không nói lên lời, Diệu Linh cũng nhìn thấy, hai tay che miệng, ngạc nhiên trợn mắt há mồm, nàng không ngờ chủ nhân của mình lại rút được hạng thiên phú này, tỉ lệ của nó chỉ có 1% mới ra được thôi. Diệu Linh vui mừng tíu tít bay xoay quanh quanh đầu Phạm Huy kích động nói

“Chủ nhân, chủ nhân, ngài rút được thiên phú loại Legend rồi đó, thiên phú này trong hệ thống chỉ có 1% rút ra được thôi, mà lại chỉ có một cơ hội chứ.”

Phạm Huy nghe vậy, cảm thấy hôm nay trời tự dưng xanh hơn bình thường, ừm đúng là vậy, xanh hơn bình thường thật. Tí log out game phải ra ngoài làm một vé quay trúng thưởng mới được. Vận khí không thể chậm trễ được nữa rồi!

Phạm Huy tiếp tục ngó ngó, các dạng số liệu cũng rất bình thường như trong game RPG khác, tựa như kỹ năng danh hiệu khá khó hiểu, hắn mới hỏi Diệu Linh

“Cái kỹ năng danh hiệu là như thế nào vậy, Linh nhỉ?”

Diệu Linh nghe được câu trả lời của hắn, nàng ngẫm nghĩ một hồi tựa như đang lục soát lại kho kiến thức của mình, rồi bỗng không biết nàng lấy đâu ra một cặp kính, đeo lên mắt mình, đưa một tay lên giữ một bên chỉnh chỉnh ra vẻ “ta đây rất tri thức.” rồi trả lời:

“Chủ nhân, nói đến kỹ năng danh hiệu, thì phải nghe đến danh hiệu đầu tiên. Hệ thống danh hiệu không đơn thuần đâu nha, mỗi người chỉ có một danh hiệu của riêng người đó, mỗi danh hiệu sẽ kích phát thuộc tính riêng và kỹ năng riêng, chủ nhân có thể coi đó là một loại thiên phú kích hoạt đi.”

Phạm Huy gật gù ra vẻ hiểu rõ rồi, tiếp đó mới nghĩ đến hành trang, trước mắt hiện ra hành trang trống rỗng, ở dưới hiển thị số tiền bạc là 0G, ừm rất nghèo, hai bàn tay trắng loa xoa một hồi. Sang bên ô trang bị, hắn một bên tay đang đeo một thanh kiếm katana gỗ, thuộc tính cùi bép đúng kiểu tân thủ. Rồi hắn tắt bảng thuộc tính đi, nhìn ngó lại xung quanh, có rất nhiều người mới chơi ở đây. Hắn ngó lên bản đồ nhìn lấy dòng Tân thủ thôn #2410, tặn sang 2410 lặn, nghĩ nghĩ đến trò chơi này có rất rất nhiều người chơi.

Diệu Linh ở bên không chịu được loanh quanh, bay bay đến bên vai Phạm Huy, nói nhắc nhở nhẹ thoáng qua cái này chủ nhân của mình một cái:

“Chủ nhân, bây giờ mục tiêu là cấp độ 10, giờ phải đi tìm nhiệm vụ rồi thì thoáng ra xoay xoay điểm quái con, sau đó xác định hướng đi của mình là con đường gì chưa, hệ thống kỹ năng có thể tự phát và sáng tạo nha chủ nhân. Rất nhiều kỹ năng đó nha.”

Phạm Huy gật gù đầu cười với nàng một cái, lúc này mới quay trái quay phải, tìm kiếm xem nơi nhận nhiệm vụ tân thủ ở đâu, hắn ngẫm nghĩ chơi RPG là phải xoay quanh thôn NPC, kiếm cái điểm hảo cảm khi vận cái đã rồi mới có nhiệm vụ để làm. Nghĩ thế nào làm thế vậy, hắn lọ mọ ra một cái NPC đứng ở ngôi nhà gần giữa trung tâm thôn, tên là Lão thôn trưởng. Hắn mới đến gần giữa, chăm chú nhìn cái NPC này, bỗng dưng NPC lấy cây gậy gõ lên gỗ cột đầu hắn một cái, hắn ngo ngắc tập số N lặn, trời ạ, đầu năm nay có NPC tự chủ đánh người sao? Lão thôn trưởng nhìn hắn ngo ngắc như vậy cũng nheo nheo mắt cười một cái nụ cười hiền hậu ôn hòa nói:

“Tiểu hỏa tử, người là ai? Đến đây tìm ai hả?”

Phạm Huy lúc này mới ục một tiếng, rồi vội vàng đứng sang bên cạnh lão thôn trưởng, hai tay xoa xoa, vẻ cười tiện tiện nói:

“Lão thôn trưởng, ngài xem, ở ngài nơi này có việc gì cần ta giúp sao, không nói dối ngài, việc gì ta cũng không xi nhê, đánh đánh chém chém gì đó ta làm rất ổn thỏa nhanh gọn này.”

Lão thôn trưởng cười haha với hắn, lấy tay vỗ vỗ lấy vai hắn, ra dáng vẻ một kim đao hoành khí lão giả, cười nói:

“Tiểu hòa tử, ngươi xác định là việc gì ngươi cũng không từ sao?”

Phạm Huy gật đầu liên tục, “úc úc” vài tiếng thừa nhận mình có thể làm bất cứ việc gì. Lão thôn trưởng thấy hắn thừa nhận như thế, xoay người vào trong nhà, lúc đi ra cầm trong tay một phong thư có một màu trắng thuần khiết, rồi một cái tấm vải buộc quanh rất nhẹ nhàng như kiêu lức nào cũng rơi ra được, cười đưa cho hắn, nói một tiếng:

“Tiểu hòa tử, đi sang phía đông tây của thôn, tìm đến một người phụ nữ trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp tên là Lý Miên Lạc, đưa tấm thư này cho nàng, và nói một câu “Thác lạc vô tiền họa” với nàng, thế là xong, được không đây?”

Hệ thống lúc này vang lên một âm thanh nhẹ nhàng của một nữ nhân nói:

“Chúc mừng người chơi, đã có một nhiệm vụ được đưa ra cho ngài, xin hỏi nhận hay không?”

Nhiệm vụ tên: Đưa tin

Nội dung: Lão Thôn trưởng bao ngày nay đau đầu tìm người chuyển bức thư này cho Lý Miên Lạc, hắn vô cùng cảm kích người đó. Đồng thời phải nói một câu “Thác lạc vô tiền họa”.

Vật phẩm nhiệm vụ: Tin 1/1

Phần thưởng: 100 EXP, 100G, cùng với quay lại trở lại sẽ được nhận nhiệm vụ tiếp theo từ Lão Thôn Trưởng.

Trước mặt Phạm Huy hiện lên một bảng thông tin cùng với hai dấu X - đại biểu cho từ chối, O - đại biểu cho nhận nhiệm vụ

Hắn điểm kích O một cái, rồi nhiệm vụ bảng hiện lên, nhìn thấy dòng chữ “Án tằng nhiệm vụ” hắn hoa mắt xoa xoa vài cái, mới bật thốt lên:

“Không phải nhiệm vụ tán thù sao?”

Phạm Huy vô cùng ngạc nhiên, Diệu Linh cũng chịu chết cái vận may này của hắn, nhưng khi hắn nghe câu “thác lạc vô tiền họa” của Lão Thôn Trưởng xong đầu óc choáng váng, vất óc ra nghĩ câu này có nghĩa gì cũng không nghĩ được, hỏi Diệu Linh nàng cũng cười một tiếng bảo cái này là bí mật bên bộ phận phát triển nhiệm vụ, nàng cũng không được quyền biết. Nên thôi, nghĩ không ra cũng chẳng nghĩ, Phạm Huy quay đầu tiếp tục định phương hướng rồi đi quanh tìm Lý Miên Lạc giao nhiệm vụ là được rồi.

Lúc này tân thủ thôn rất náo nhiệt, tiếng người người nói chuyện cãi vã nhau, thi thoảng cũng gặp cảnh khôi hài là NPC và người chơi đứng chống tay chửi đông nhau như chợ búa, hai người kém tí thì động thủ, may mà có ba bốn cái người chơi vây quanh kéo lại. Hắn mới thực sự cảm thấy thiết trình AI (trí thông minh nhân tạo) của NPH game đáng sợ như thế nào, đã tiến triển đến bậc này.

Cuối cùng thì Phạm Huy cũng đã đi bước đầu tiên trên cuộc hành trình của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Rung động lòng người - Lý Miên Lạc

Lúc này Phạm Huy đã đi mò quanh thôn khắp xóm một lượt cuối cùng mới đến được trước một căn nhà, trước nhà ghi bảng tên “Lý Miên Lạc”, hắn mò tay gõ gõ cửa vài cái “bộp bộp”, đúng lúc này tự dưng diễn ra chấn động địa “uỳnh uỳnh” vài cái làm Phạm Huy giật cả mình, hắn hốt hoảng đứng dựa vào tường suýt ngã mồm oang oang kêu to:

“Chuyện gì xảy ra, tân thủ thôn chả nhẽ xảy ra tập kích à?”

Nói xong hắn ngoảnh đầu nhìn Diệu Linh một cái, ánh mắt ý hỏi đây là chuyện gì đang xảy ra, Diệu Linh cũng lắc đầu một cái ý bảo không biết gì cả, chuyện này không trong dự liệu của nàng. Đúng lúc này chấn động dừng một cái, cánh cửa căn phòng “cách” một tiếng mở ra, Phạm Huy há mồm tròn mắt nhìn trước mặt người mở cửa.

Thân cao hơn mét tám, lưng hùng vai gầu như một đại hán cường tráng, mặc một chiếc váy tà dài như sắp nứt ra cùng với khuôn mặt, thôi có thể Phạm Huy nghĩ một cách nói gọn nói tránh dứt khoát nhất có thể là khuôn mặt bố cục có thể gọi là Ma trồn quý chạy không kịp...

Phạm Huy run rẩy lập bập nhìn người trước mắt, hần run run đưa đôi tay rung động không ngừng lên trước mắt rồi mới nuốt nước bọt một cái, hần mới nói được ra một câu:

“X-x-xin chào... người!”

Lý Miên Lạc cũng đứng đấy, bỗng dưng “nàng” đưa hai tay túm túm váy ra về rất thẹn thùng... thẹn thùng... thẹn thùng, nhún mạnh ba lần để có thể đặc tả chính xác nhất hình tượng mà Phạm Huy nhìn lấy trước mắt. Rồi Lý Miên Lạc mở miệng ra nói một câu khiến Phạm Huy chết lặng người:

“C-c-chào người, soái ca, người có việc gì sao?”

Bùm bùm, sấm chớp đi đoànng, Phạm Huy lặng im đứng, đôi mắt bên trong thể hiện từng vòng tam quan vỡ nát, không theo luân lý thường ngày để nói nữa rồi, tại sao? Tại sao? Tại sao giọng nói có thể mang theo cao độ trong veo như vậy... nghe đến rung động lòng người, nếu như không phải có hình tượng ngoại hình trước mắt, thì chỉ dựa vào âm thanh, chắc chắn Phạm Huy sẽ nghĩ ngay đến một mỹ nhân mỹ lệ yêu mị thân hình vưu vật cùng với giọng nói ngọt ngào mật ngọt... Nhưng khi giọng nói kết hợp với ngoại hình bây giờ này, Phạm Huy chỉ có thể đập tắt à không đập nát hoàn toàn mộng tưởng đó... đúng, chỉ có thể đập nát để tránh ám ảnh, hình tượng quá cay mắt...

Phạm Huy run rẩy đưa tay rút ra một phong thư đang được một tấm vải trắng trối gọn vào trong rồi đưa cho Lý Miên Lạc, Lý Miên Lạc nhẹ nhàng đưa đôi tay hùng hổ cường tráng... cường tráng của mình ra nhận lấy phong thư rồi hỏi:

“Đây là của người đưa cho ta sao?”

Lúc này Phạm Huy vẫn còn đang trong khung cảnh tam quan hủy diệt, ngơ ngốc nhìn phía trước không nói năng gì, Lý Miên Lạc tưởng hần là thừa nhận, nên nhanh chóng gỡ ra tấm khăn trắng, một tấm khăn mùi xoa bên trên thêu những điểm hoa thất thải bảy sắc tuyệt đẹp, nói lên trình độ thêu thùa của người thêu chiếc khăn này rất tuyệt đỉnh. “Nàng” vui vẻ cười một cái, bởi vì đây chính là chiếc khăn mùi xoa lần trước nàng đi trên đường đánh rơi lấy, không ngờ soái ca trước mắt nhất được lại còn viết một phong thư mang lại trả cho mình nữa chứ.

“Nàng” nhanh chóng dùng tay xé ra điểm ấn trên thư, rồi dùng tay mở ra bức thư để đọc nội dung. Càng đọc những từ trên thư, “nàng” càng đỏ mặt, “sắc lang” đây là câu đầu tiên “nàng” đánh giá người soái ca trước mặt mình. Ngôn từ trong thư có nội dung vô cùng kinh bạo, một bức thư tình với vô số câu ca yêu thương vô ngôn không thể tả được, những lời thơ có cánh tốt đẹp nhất cùng một chút ướt át, đúng là ướt át... “Nàng” đọc xong, lúc này khuôn mặt đã đỏ chín như trái táo mộng tươi ngon nhiều nước. “Nàng” giọng nói mang theo từng tia ý vị khác thường hỏi người soái ca trước mặt:

“Soái ca, người tên gì nha? Ta rất vui về đồng ý.”

Úc, Phạm Huy lúc này mới kịp để ý tới, nhưng nghe Lý Miên Lạc hỏi vậy hần cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra, lúc này mới lấy hết dăm gan dũng khí nói:

“Là, ta họ Phạm tên Huy, người tốt chứ, Lý Miên Lạc tiểu thư, ta không có gì có thể nói, chỉ có một câu cho người”

Cùng lúc đó, tiếng dinh dinh hệ thống vang lên, tiếng nữ mỹ lệ của hệ thống lại thông báo:

“Chúc mừng người chơi, nhiệm vụ đã hoàn thành, bây giờ người sẽ tiến vào giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ.”

“Ăn mừng nhiệm vụ - Đưa tin đã hoàn thành”

“Giai đoạn tiếp theo - Trốn! trốn! trốn!”

Phạm Huy đơ mắt một cái, cái quỷ gì? Trốn trốn trốn ba chữ nhấn mạnh này lại có ý nghĩa gì? Lúc này hệ thống lại dường như thấu hiểu lòng người như thế, giải thích với Phạm Huy một câu, nghe vào đến chết lặng:

“Hệ thống đã bắt đầu tiến hành giai đoạn tiếp theo, người chơi có 1 phút để từ trước mắt Lý Miên Lạc biến mất, hệ thống đã bắt đầu tính giờ, người chơi chỉ còn 40 giây!”

Úc, Phạm Huy kịp phản ứng, nhìn lại trước mặt Lý Miên Lạc. Phản ứng đầu tiên, há mồm tròn mắt, phản ứng thứ hai, nói gì cũng không nói hần liền quay đầu, phản ứng thứ ba, vất giò lên cổ chạy. Đây là hần nhân sinh ngày đầu tiên chạy được như thể hăng say.

Lý Miên Lạc sau khi nghe xong câu “Thác lạc vô tiền hoa” như bị đánh bùa, âm điệu của từng từ như thần chú đánh ầm ầm vào tinh thần “nàng”, càng lúc người nàng càng nóng, dần dần bốc khí tỏa ra xung quanh. “Nàng” càng nhìn người soái ca trước mặt càng cảm thấy hợp mắt, đến cuối cùng cảm thấy đến chết cũng chỉ gả cho hần mức độ. Khi thấy Phạm Huy đã quay đầu chạy đi, “nàng” lúc này mới phản ứng lại bước chân nhanh liền đuổi theo.

“Ầm ầm” đại địa sinh ra chấn động đến người xung quanh đều ngã nhào, vô số người chơi hoảng hốt kêu to “Cái quỷ gì?” rồi bỗng có màn trước mặt có một màn vô cùng kinh dị diễn ra trước mắt. Một soái ca với khuôn mặt thanh tú đang dùng hết tốc lực chạy về phía trước, trên khuôn mặt cắn răng cắn cổ nổi gân nổi hạch để chạy, theo đằng sau là một NỮ hừng hần từ đang đuổi theo, theo từng bước chân của nàng dẫn theo từng cơn chấn động diễn ra, trên mồm oang oang kêu to “Trưởng công dừng lại”, giọng nói gây lên một mảng người ngã ngựa đổ vó, bởi vì quá kinh bạo, không ngờ người có ngoại hình như này mà giọng nói có thể hét lên mà thanh thủy êm du vậy, đúng là trời không bắt công lấy của người cái này cho người cái khác.

Lúc này mới có người kịp phản ứng, vội vàng mở chức năng “Record - quay phim” lên rồi chạy đuổi theo để quay lại một màn trước mắt, mồm mép bắn loạn lên để bình luận khung cảnh kinh bạo trước mắt.

Lúc này Phạm Huy chỉ biết rằng, chạy - là hắn có thể sống sót qua kiếp nạn, không chạy - chỉ có hai chữ gửi tặng tạ thế “XONG ĐỒI!” mà thôi.

Diệu Linh thì ở bên cạnh vừa bay nhanh theo Phạm Huy, vừa ôm bụng cười nghiêng cười ngả, nàng cười đến chảy cả nước mắt, tiếng cười thanh thúy nhưng nghe trong tai Phạm Huy như tiếng cười chế nhạo hắn vậy. Phạm Huy lúc này cũng không có tâm để ý nữa, hắn nghĩ tí nữa phải cho vị trợ năng tiểu tinh linh của mình một số án phạt mới hả giận được.

Rồi chạy đến cuối cùng, hắn dựa vào khả năng của mình, tìm mấy cái ngõ hẻm không người ngoắt ngoắt chạy vài cái, rồi dựa vào thành tường nghỉ ngơi. Nghĩ đến không có chấn động xung quanh chắc Lý Miên Lạc không thể tìm được hắn, hắn chỉ có thể hên hên thờ đốc, hắn hung hăng hít thở vài cái rồi tự nói nhảm với mình:

“Thật tốt, tốt quá rồi, cuối cùng lão tử cũng sống sót, cái này có thể coi như độ kiếp, không, còn hơn cả độ kiếp, từ 9 sinh 1 mà lão tử hôm nay vận khí quá nhiên nghịch thiên đến có thể xoay chuyển càn khôn, ha, ha...”

Lúc này giọng nói hệ thống đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Tử Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nhiệm vụ tân thủ đầu tiên

“Ding ding, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ Trốn! Trốn! Trốn!, người chơi được thưởng 200 EXP, 300G cùng với giai đoạn tiếp theo được nhận bởi Lão Thôn Trưởng, trước mắt nhiệm vụ đang được ẩn, xin mời người chơi đạt cấp độ 5 để mở khóa!”

Phạm Huy nhẹ nhàng hít ra thở thêm vài ngụm không khí trong lành rồi lúc này mới bật người ra khỏi tường đứng thẳng, đến giờ chuyện gì xảy ra hắn sao còn không hiểu, rõ ràng bị hố. Khổ thân hắn vì nghĩ rằng lão thôn trưởng sẽ là cái người đứng đắn, vất óc ra không nghĩ rằng hắn bị hố một trận toi bời. Lúc này hắn thật sự bị dọa cho hồn bay phấp phới, tim quăng loạn xạ.

Hắn mới nghĩ muốn hủy bỏ cái nhiệm vụ ẩn tàng hồ chết người này nhưng hệ thống đáp lại chỉ xanh rờn một câu:

“Nhiệm vụ duy nhất chỉ một người chơi nhận được cho nên thuộc tính trói chặt, không thể hủy bỏ!”

Được, ổn, i'm fine. Phạm Huy khóc không ra nước mắt, mới vào trò chơi ngày những phút giây đầu tiên hắn đã dính phải cái hố sâu không đáy như thế này rồi, vận khí vô địch a.

Phạm Huy cuối cùng liệt kê ra khu đông tây của thôn, phạm vi 100 mét đường kính quanh nhà Lý Miên Lạc sẽ là cấm địa của hắn, đi vào ắt sẽ tử nạn, phải là vậy.

Hắn nhẹ nhàng bước đi ra khỏi ngõ, cúm rúm cúm rúm đi dựa vào thành tường, ngó đầu ra ngó trước ngó sau để tìm kiếm xem có phải Lý Miên Lạc còn đang đi tìm mình không? Thì bỗng có một bàn tay ở phía sau vươn ra đập bộp bộp vào vai hắn làm hắn giật nảy mình lên, đứng nhanh dựa thẳng tường, tim thẳng tốc nhảy nhip. Lúc này hắn quay lại mới nhìn ra người trước mắt mình, một người chơi nữ, nàng khuôn mặt cũng không tính tình mỹ cỡ nào, cũng được bình thường, mái tóc dài che khuất một bên mắt trái xuống tận eo toát lên vẻ thành thực, mặc một chiếc áo vải cùng quần tân thủ thôn, đằng sau lưng đeo một cái gậy gỗ. Nàng mắt kia nhìn chăm chăm vào Phạm Huy, tay chỉ chỉ hắn hỏi:

“Người là ai? Làm gì ở đây lén lút lút giống đạo tặc vậy?”

Vừa hỏi xong, nàng mới “ồ” lên một tiếng, lại cười nhẹ với hắn:

“A, ta nhớ ra, người là người vừa nãy bị một nữ đại hán tử đuổi theo đúng không?”

Phạm Huy nhẹ nhàng thở ra một hơi, may không phải Lý Miên Lạc, hắn vuốt vuốt ngực của mình để thở thư thái một điềm, lúc này mới nói:

“Ài, đừng nói nữa, ta đây là xui xẻo tiếp phải cái nhiệm vụ lừa đảo tính nghiêm trọng, ta muốn tố cáo hệ thống!”

Người thiếu nữ kia che tay cười khúc khích, rồi nàng vươn tay ra phía trước, ý định muốn bắt tay Phạm Huy:

“Nhận biết một chút a, người mới chơi đúng không? Ta cũng mới chơi, tên là Nhược Tuyết, cấp độ 2 đây, người tên là gì? Chúng ta làm hảo hữu được a?”

Phạm Huy gãi gãi đầu cười ngây ngô một cái, rồi đưa tay ra bắt lấy tay của thiếu nữ trước mặt, cũng đáp lời báo danh tính:

“Ta cũng mới cấp độ 2, tên Phạm Huy, hân hạnh biết được người!”

Nhược Tuyết lúc này cũng bỏ tay ra, nàng gật gật đầu, rồi “úc” một tiếng, lúc này nàng mới nhớ ra chuyện quan trọng hơn bây giờ quên mất.

“y, xin lỗi, xin lỗi, Phạm Huy ca, ta quên mất còn phải đi tụ họp với bang hội, khi nào game ra chức năng hào hữu ta sẽ thêm hào hữu với ngươi, lúc đó nói chuyện nhiều điểm hơn a.”

Nàng nói xong lại quay người chạy vội đi phía trước, Phạm Huy cũng nhìn nàng chạy đi xong mới quay người lại đi phía Nam thôn, lúc này hắn thật nghĩ đi tiếp cái nhiệm vụ tân thủ, nghe loáng thoáng có người nói nhận nó ở Thợ rèn trong thôn.

Đến cửa hàng thợ rèn, hắn vội bước vào trong, gặp một lão giả râu ria xồm xoàm, cơ bắp từng khối từng khối to, đang dùng sức huy động trong tay cái búa đập xuống, còn tay kia dùng kẹp kẹp lấy miếng sắt nóng bỏng đỏ hồng lửa. Nhận thấy có người đến, hắn mới dùng động tác lại nhìn người trước mắt, một tiểu hỏa tử, hắn động hỏi:

“Này, tiểu tử, ngươi đến đây có việc gì cần sao? Là mua bán hay rèn đúc dụng cụ?”

Phạm Huy vừa bước vào trong cửa hàng, nghe lão hỏa tử nói thế, cũng vội vàng đáp lại:

“Ta là đến nhận nhiệm vụ tân thủ a, chỗ ngài có gì cần ta giúp đỡ sao?”

Lão giả không nói gì, tay buông xuống cây búa, rồi dùng tay kia cầm lấy chiếc khăn vắt ngang cổ lau lấy trên mặt mình mồ hôi. Xong xuôi lúc này hắn mới nói ra:

“Có a, ngươi bây giờ ra khỏi thôn 200 mét về phía Đại Sâm Lâm, giết 20 con lợn rừng con, mang về cho ta 20 cân thịt về đây là được.”

“Ding ding, người chơi nhận được nhiệm vụ, xin hỏi tiếp nhận hay không?”

Nhiệm vụ tên - Giết lợn rừng

Nội dung: Lão thợ rèn lười biếng chả buồn đi chợ, bữa trưa đang cần lấy mấy cân thịt làm thức ăn mặn, người chơi hãy đi ra ngoài săn lấy mang về cho lão thợ rèn.

Yêu cầu: 0/20 kg thịt

Phần thưởng: 200 EXP, 200G.

Hắn nhìn cũng không nhìn, trực tiếp điểm kích dấu O - nhận nhiệm vụ, rồi chào lão thợ rèn một tiếng, lúc này mới quay đầu đi ra khỏi cửa hàng.

Xác định phương hướng một điểm, hắn kích mở bản đồ ra, rồi mới đi theo hướng Đại Sâm Lâm.

Ra khỏi thôn đi trước phương hướng Đại Sâm Lâm, khắp nơi đều là người chơi hò hét party nhau đi làm nhiệm vụ, lúc này người chơi cao cấp độ nhất cũng chỉ mới là cấp độ 6. Hắn đi nhanh đến khu vực có quái “Lợn rừng con” trước mắt.

Đến nơi, nhìn lấy trên mặt đất từng con lợn rừng nhỏ đang ăn gặm cỏ trên mặt đất, hắn điểm kích xem thông tin.

Tên: Lợn rừng con

HP: 100/100

Cấp độ: 1

Kỹ năng: không

Hắn rút từ sau lưng thanh katana gỗ, cầm chắc chắc trong tay, vung vung chém xuống vài cái mảnh liệt tiếng gió vun vút để cảm giác thuận tay hơn.

Diệu Linh lúc này còn đang nửa bay nửa nằm trên không quanh vai hắn, tay ôm túi hạt bí cắn cắn một điểm, trước mặt hiển thị một màn hình video, vừa cắn vừa cười nghiêng ngả. Nhìn thấy hắn đang vung vung tay thử kiếm, nàng lúc này mới buông xuống bay lên trước mặt hắn, lời nói vang lên:

“Chủ nhân, hệ thống chiến đấu của Second World là tự do hoàn toàn, tốc độ ra đòn, tốc độ di chuyển cùng hệ thống né đòn cũng là tự do người chơi thực hiện, ví dụ ngoài đời ngươi dùng thanh kiếm này vụt nhanh như nào thì trong game vụt nhanh như thế, đây là mới đầu trò chơi, thế nhưng Second World có thể cho ngươi điểm phát triển nha, càng luyện thuận lợi, sức mạnh ngươi càng lớn, nhanh nhẹn ngươi càng cao, người càng có thể ra nhanh tốc độ hơn. Và tất nhiên cũng sẽ chạy nhanh hơn nữa, dù sao sức mạnh còn đó mà.”

Phạm Huy gật gật đầu ra hiệu đã hiểu, Diệu Linh lúc này mới an tâm hưởng thụ cắn hạt bí xem phim drama tình cảm ướt át của mình thú vui tao nhã.

Phạm Huy nhìn nhìn chằm chằm những con lợn rừng con trước mắt, lúc này chọn một cái mục tiêu. Bước đi nhanh về phía trước, trên tay kiếm giơ lên, bổ xuống một nhát vào đầu heo rừng.

Thương tổn hiện ra, lợn rừng bị công kích, điên cuồng phản hận trực tiếp nhìn chằm chằm vào trước mặt người đánh nó, nó âm ức nghĩ, bao năm nay lão

tử ở đây ăn cỏ không ai dám đánh lão tử, người lại dám vuốt nanh của lão trư ta đây sao? Xem lão tử sự lợi hại đây!

Nói thì nói, phiếm vẫn phiếm, lợn rừng điên cuồng động bốn cặp giò, cặp sừng nghiêng về phía trước phần hận đâm thẳng tới. Nhưng sự thật tàn khốc, lợn rừng con chỉ là lợn rừng con, mới có thân cao 50 cm. . . chưa cả đến bắp đùi của Phạm Huy, hần nhẹ nhàng né sang phải một cái, tiếp đó giờ cao kiếm chém từng nhát vào người lợn rừng cao, trái một nhát phải một nhát, liên tục liên kích. Vun vút rồi lại “bốp bốp” đánh vào người lợn rừng con kêu lên thâm can liệt phế, điểm thương tổn nhảy lên liên tục.

-8

-13

-17

...

Rồi hiển thị +8 EXP cho Phạm Huy.

Đến khi HP về 0, lợn rừng con trực tiếp nằm trên mặt đất, là lưỡi tất thờ đi về với vòng tay quan âm ôm ấp...

Trước khi biến mất, nó rơi ra một cục thịt tươi mọng sắc, nhìn rất đẹp mắt.

Phạm Huy nhặt lên, cục thịt tự động biến mất. Trong hành trang lại nhiều một cái hình biểu thịt tươi cùng thông tin

Tên vật phẩm: Thịt ba chỉ lợn rừng con

Công dụng: Có thể làm nguyên liệu vật phẩm nấu ăn cấp 1.

Gật gật đầu, đúng như RPG khác, đánh quái rơi nguyên liệu là chuyện thường tình thôi. Hần lại tiếp tục nhìn mục tiêu con lợn rừng con khác, tiếp tục hành trình Đồ trư độc ác của hần.

...

Mãi một lúc sau hần mới đánh xong hơn 40 con lợn rừng, thu được 320 EXP, 300G, cùng với 20 miếng thịt tươi. Hần chép bụng nghĩ, tỷ lệ rơi đồ cũng không phải cao lắm, khó khăn a.

Diệu Linh một bên nhìn hần mở cuộc đại đồ sát các bé trư mạnh mẽ, nàng mới đi đến bên tai Phạm Huy, thỏ thẻ lấy một câu:

“Chủ nhân, giờ người nghĩ nhìn bằng kỹ năng, sẽ có kinh hi lớn à nha.”

Phạm Huy nghe thấy tiếng ỏn ẻn bên tai, nỏ da gà tránh sang một bên mấy bước mới nói

“Tiểu Linh, người có thể ít làm dạng này sao? Thật là...”

Diệu Linh cười hi hi nhìn lấy hần, lại làm cái động tác dụ hoặc nhân sinh, phong tình vạn chủng nói, tay cầm lấy một bên váy, hơi vén vén lên một đoạn nhỏ.

“Thật sao, chủ nhân? Người không phải rất thích sao? Sao ta cảm thấy người đang hưởng thụ lấy đâu.”

Phạm Huy cảm giác đầu mình nóng lên, một mặt ôm lấy mũi, tưởng chừng như sắp chảy máu mũi đến nơi, hình ảnh quá dễ thương, quá đi vào lòng người rồi. Trên mạng qua màn hình máy ra hần mới thấy cảnh như này.

“Tiểu Linh, chẳng nhẽ trợ năng cũng sẽ có tính cách giống người sao? Chuyên dụ hoặc người chơi?”

Diệu Linh không vui nhìn lấy hần, hai tay ôm lấy trước ngực, làm đồi núi nhỏ trước mặt cong lên một điểm, ngoảnh mặt sang một bên, mắt nhắm nhưng miệng tỏ vẻ giận dữ nói:

“Hừ, ta đây là độc nhất vô nhị. Không có trợ năng nào được như ta đâu. Nhiệt tình như lửa ta đây, là không có ai có thể theo.”

Phạm Huy á náy ngượng ngừng cười một câu, rồi lúc này mới nghĩ động đến bằng kỹ năng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Tử Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kỹ năng bị động - Liên Kích, người chơi cấp độ 10 đầu tiên sever

Phạm Huy mở bảng kỹ năng lên thì đã thấy ở bảng đã có một kỹ năng đã được hiện ra.

Kỹ năng bị động - Liên kích (0/100) - cấp độ 1

Công dụng: có tỷ lệ 12% phát động 2 đòn đánh liên tiếp trong tích tắc.

Cooldown (làm lạnh): 2 giây.

Phạm Huy ngạc nhiên, không biết từ lúc nào mà kỹ năng này đã được mở khóa rồi, không lẽ là lúc chăm chú đánh lợn rừng con mở ra được?

Diệu Linh nhìn chủ nhân của mình ngạc nhiên thế, cũng ý giải thích thoáng một phát với hắn:

“Chủ nhân, tại cái lúc người chăm chú đánh liên tục thì kỹ năng đã được mở khóa rồi, ta chỉ có thể chúc mừng người mở ra được kỹ năng tốt mà thôi, lắm người đánh hoài còn không ra đâu.”

Phạm Huy nghe vậy dùng tay chống cằm vuốt vuốt cằm, một mặt đắm chiều trong mồm lại lẩm nhẩm:

“Hôm nay ca vận khí tốt lắm đâu, chắc chắn tí nữa phải mua vé trúng thưởng mới được.”

Dù sao cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, hắn cũng không cần thiết ở chỗ này. Huống chi kinh nghiệm đã đủ hắn lên cấp độ 3 về trả nhiệm vụ tiếp thôi.

Hắn động động nghĩ cái nhìn bảng số liệu, bảng số liệu hiện ra trước mặt hắn.

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đăng cấp: 03

EXP: 120/800

HP: 200/200

MP: 140/140

Sức mạnh (STR): 7 - 24%

Nhanh nhẹn (AGI): 8 - 08%

Sức khỏe (VIT): 5 - 0%

Trí tuệ (INT): 5 - 0%

May mắn (LUK): 5 - 0%

Sức tấn công vật lý (ATT): 11-24

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 0%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 0%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 9

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 8

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 0%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 0.15%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho

bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kĩ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Phạm Huy nhìn bên cạnh những điểm cộng cơ sở của mình có tỷ lệ % liền không hiểu ra sao, mới ngoái đầu lại nhìn đang vừa nằm vừa bay xem phim Diệu Linh mới hỏi:

“Linh nhi, cái này % bên cạnh điểm cộng cơ sở là cái gì vậy?”

Diệu Linh nhìn cũng không nhìn lại Phạm Huy, mồm liền trực tiếp nói một mạch:

“Cái đó à, là giống kiểu thanh kinh nghiệm của cấp độ thôi chủ nhân, phải chăm chú luyện tập thì mới có được thành quả, thế nên dẫn trước cấp độ bằng cách nhờ người khác kéo lên chưa chắc đã là một ý kiến hay đâu mà, chỉ có thể tự thân vận động đi lên thôi. Second World vốn là hệ thống cân bằng, ở trò chơi này cái gì muốn mạnh lên cũng phải tự thân vận động hết á.”

Phạm Huy nghe như vậy cũng cảm thấy hệ thống rất cân bằng, người chăm chỉ đánh quái làm nhiệm vụ sẽ không bao giờ yếu hơn người chỉ ở đằng sau dùng tiền nặn vào nhờ người kéo phụ bản, kéo cấp độ.

Tìm hiểu thoáng cái xong xuôi, hắn liền cầm theo 20 miếng thịt tươi đi về trong thôn trả nhiệm vụ.

Đến trước cửa hàng rèn, hắn gõ gõ cửa rồi liền mở cửa trực tiếp đi vào. Lão thợ rèn vẫn thế, vẫn hung hăng đánh rèn đồ vật, thấy lại có người mở cửa, theo thường lệ ngẩng mặt lên nhìn xem khách nhân của mình. Thấy là cái tiểu hỏa tử lúc trước nhận nhiệm vụ, hắn bỏ xuống cây búa, lau lau cái tay rồi dùng giọng nói hữu lực ồm ồm nói:

“Nha, xong rồi sao tiểu tử?”

Phạm Huy cười gật gật đầu, bèn lấy ra hơn 20 miếng thịt tươi đưa cho lão thợ rèn, nghĩ hiện ra bằng nhiệm vụ, hắn ấn vào nhiệm vụ rồi trực tiếp ấn trả.

“Ding ding, nhiệm vụ Giết lợn rừng đã hoàn thành, người chơi được thưởng 200 EXP, 200G.”

Lão thợ rèn gật gật đầu, thu lấy hơn 20 cân thịt tươi, hắn nghĩ bữa hôm nay cũng chả cần phải lo nữa rồi, thu gọn đồ đạc một hồi lúc này hắn mới nói ra:

“Tiểu tử, đến cửa hàng tạp hóa gặp cô nương Nguyễn Dương Lan nhé, hình như cô bé gặp vấn đề gì đó đang làm khó thì phải, này ta thấy cô bé cứ đi đi lại lại trước cửa hàng nhìn đáng về rất sốt ruột.”

Phạm Huy nghe thấy có nhiệm vụ dâng đến tận miệng, bận bịu cảm tạ lão thợ rèn, rồi đi ra khỏi cửa hàng vũ khí. Đi ra cửa hàng, đi xuống 100 mét trước mặt là cửa hàng tạp hóa, đúng như lão thợ rèn nói, trước mặt cửa hàng có một vị thiếu nữ đầu buộc một tấm vải, quần áo mặc nhìn ra vẻ cũ cũ từ lâu một phong cách vintage cổ điển, vớ tã váy xuống dài đến gần mắt cá chân, đôi tay đang chăm chăm chấp vào nhau gõ gõ nhẹ vào chiếc cảm nhỏ gọn mềm mại ấy cùng đôi lông mày nhíu nhẹ vào nhau, toát lên vẻ làm người ta thương đau đau.

Phạm Huy đi đến lên trước mặt cô gái ấy, Dương Lan đang vẻ suy tư bối rối, nhìn cũng không nhìn trước mặt mình đang có người, cứ cúi đầu đi đi lại lại. Thoáng cái đụng vào trước ngực Phạm Huy, Dương Lan mới hoảng hốt kêu lên “A” một cái giật mình. Phạm Huy xùy cười nhìn lấy nàng, rồi giơ tay lên phía trước chào hỏi:

“Chào người, người là Dương Lan cô nương phải không?”

Dương Lan hoàn hồn lại, cũng lấy lễ phép cúi đầu đáp một cái đáp lại:

“Vâng, ta là. Người có việc gì sao vị ca ca này?”

Phạm Huy cũng đáp lại lời nàng, liền dẫn ra lão thợ rèn bảo hắn rằng cô đang có việc gì khó khăn cần giúp đỡ không?

Dương Lan thờ dài một hơi, mặt buồn rầu kể ra:

“Ài, chả là mẹ ta bị bệnh nặng, Dược Y nói thiếu nguyên liệu nên chưa có làm được thuốc, mà mẹ ta cần gấp ngay nên giờ ta không biết tìm ở đâu ra bây giờ, ca ca, nếu người rảnh có thể giúp ta tìm vị thuốc “Mãng Hoa” từ Mãng hoa xà được không?”

Tiếng hệ thống lại vang lên:

“Ding ding, người chơi được đưa ra một nhiệm vụ, xin hỏi tiếp nhận hay không?”

Nhiệm vụ tên: Tìm vị thuốc

Nội dung: Mẫu thân của Nguyễn Dương Lan bị bệnh nặng, đang cần gấp “Mãng Hoa” làm vị thuốc, người chơi hãy đi thu nhập lấy từ “Mãng hoa xà”.

Yêu cầu: 0/10 Mãng Hoa

Phần thưởng: 500 EXP, 500G và 3 tấm thẻ giám định cấp 1.

Phạm Huy nhận lấy nhiệm vụ, miệng cũng nói theo:

“Cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ mang vị thuốc về nhanh nhất có thể cho cô nương.”

Dương Lan vui mừng quá đỗi, lại cúi đầu rồi cúi đầu cảm tạ Phạm Huy đã nhận giúp đỡ của nàng. Đôi mắt to tròn trong veo ấy nhắm lại cười rạng rỡ cùng nụ cười vui vẻ trên miệng khiến ai cũng không lơ tuờ chối nàng.

Phạm Huy gật gù đầu, lúc này mới quay người bước đi về hướng Đại Sâm Lâm, vì Mãng Hoa Xà ngay vòng ngoài bên trong, rất dễ tìm kiếm bãi quái.

Nhưng đi được vài bước, lúc này trong thôn lại náo nhiệt hẳn lên. Vì thông cáo trên toàn sever, dòng chữ màu vàng chói lọi diễn biến:

“Chúc mừng người chơi Ngô Lệ Tâm đã đạt cấp độ 10 đầu tiên của Second World.”

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thập đại thế lực

Toàn bộ người chơi xông xao lên, có người hoan hô, có người thở dài than trời trách phận, có người thì trầm mặc ngẫm nghĩ nhìn lấy cái tên Ngô Lệ Tâm. Toàn bộ Second World có rất nhiều bang hội tụ tập, từ những MMORPG trước kia, hay các nhóm nhỏ với nhau tụ thành chung một bang hội. Cứ việc bây giờ chưa có “Kiến bang lệnh” nhưng cũng không cản trở việc họ kết bè kết phái với nhau.

Diễn hình nhất bao gồm thập đại thế lực đông đảo người nhất gồm 3 hội, 3 bang và 3 phủ:

Thiên Minh Hội

Hắc Long Hội

Hoa Sắc Hội

Chiến Thần Bang

Cửu Liên Bang

Bản Tang Bang

Địa Trọng Phủ

Hoan Tâm Phủ

Vinh Trường Phủ

Nhưng cũng có một thế lực kỳ lạ, vốn không đông đảo người tham gia, nhưng được cái toàn nhân là tài, toàn thân là tật nhóm. Tên của nhóm đó là: Thiên Địa Hội.

Sự tích kể rằng nhóm từng có 3 người huynh đệ, người anh cả là Mưu sư lật trắng thay đen, lão nhị là Xe tăng hạng nặng, tank không điểm chết, còn lão tam lại là một pháp thần điên cuồng. Dần dà họ phát triển lên thành 10 người, cả 10 người đều là tài hoa trong lĩnh vực của họ. Họ khuấy cái long trời lở đất một cái trò chơi vô cùng nổi tiếng trong giới MMORPG và đông đảo chỉ kém mấy phần so với Second World nhưng cuối cùng trò chơi kia sập đổ, sự tích mới được kết thúc.

Ngô Lệ Tâm - là một nữ tử tài hoa, sắc đẹp vô song, tài hoa cũng theo kịp sắc đẹp của nàng. Là người cầm cờ mở ra Hoa Sắc Hội - một hội chỉ thu nhận phụ nữ làm thành viên, không nhận nam giới! Nhanh hơn tất cả mọi người nàng đều đã đạt được cấp độ 10, vậy phải biết nàng có trí như nào mới nhanh được như vậy.

Sự kiện lần này, làm còn lại các bang hội mặt mày đau rát, bị một nữ tử leo lên trước cấp độ 10 là không thể chấp nhận với họ. Tin chắc không xa sẽ có một hồi chiến tranh quy mô lớn nhằm vào Hoa Sắc Hội

Phạm Huy dùng tay xoa xoa vuốt vuốt cái cằm ra vẻ ngẫm nghĩ, Diệu Linh ngồi bên vai hắn nói:

“Chủ nhân, ngài bị một nữ tử vượt trước rồi kìa, cảm thấy thế nào rồi? Trời ơi, một nam tử hán bị một nữ tử thân yếu tựa cành liễu nhỏ vượt lên trước mặt, bốp bốp vài cái đầu rất mặt, hahaha~”

Diệu Linh nói xong lấy tay che miệng cười khúc khích, cảm giác như kim nén rất lâu vậy. Phạm Huy mặt âm trầm, đuôi mắt giật giật vài cái, một cái gân nổi lên trên mặt nghĩ cô nàng này càng ngày càng không đáng tin cậy, đâu có trợ năng nào lại trướng hùng phong người diệt uy thế mình như thế chứ?

Phạm Huy nói thật ra sự kiện này chẳng đáng chú ý đối với hắn, bởi vì bây giờ hắn mới cấp độ 3, người ta cấp độ 10. Biết là khởi đầu trò chơi ai nhanh hơn người ấy có lợi, nhưng cũng phải xem xét đến điểm lợi thế của ngành nghề của mình, đầu game chậm rì rì, giữa giai đoạn đến cuối giai đoạn mới là lúc mình phát uy. Phạm Huy tự an ủi mình như vậy, lão tử nhần, không tin tà 10 năm sau không treo lên đánh cả nhà mấy tên đỉnh cao kia.

Thế là hắn tiếp tục rảo bước đi làm nhiệm vụ, tiến về khu vực Đại Sâm Lâm sâu quái.

Đi đến đã thấy Đại Sâm Lâm trước mắt, hắn mới nhẹ nhàng đi vào, bên trong khu rừng là một mảnh thiên nhiên khí tức nhẹ nhàng thoáng mát, không nói nhưng trò chơi này thiết kế rất chi tiết, đến cả mùi vị cũng chân thật như vậy. Hắn đứng nhìn khung cảnh trước mặt, rồi vừa dạo bước vừa ngắm nghía xung quanh. Bỗng ở đằng sau hắn có tiếng “xi xi” rất rộn người, hắn xoay người, thấy trước mặt một con quái thú. Nhìn lên trên tên quái thú đó ghi “Mãng Hoa Xà”, lúc này nó đã nửa người bẻ cong một đường cong gấp khúc.

Tên: Mãng Hoa Xà

Cấp độ: 3

HP: 250/250

Kỹ năng - Nanh độc (mỗi lần tấn công trúng kẻ địch, vết cắn tiêm độc lên thân thể địch nhân, gây mất 5 máu / 1 giây)

Phạm Huy chăm chăm nhìn nó, biết lúc này nếu mình dộng một cái, sẽ gây lên nó công kích, bởi vì nó đã vào tư thế tấn công rồi. Phạm Huy nhìn một lúc, bỗng hắn cúi người nhanh lộn nhào một cái về phía sau, Mãng Hoa Xà giật mình cũng đi theo tấn công lên, đâm vào đúng chỗ Phạm Huy vừa đứng. Phạm Huy liền vội giơ kiếm lên xông về phía trước chém một nhát thật mạnh vào thân Mãng Hoa Xà, một con số thương tổn -21 hiện lên.

Mãng Hoa Xà bị công kích đau điếng người, cong người một cái chữ S rồi vụt đến ý định công kích vào cổ Phạm Huy, hắn hấp tấp cầm lấy cây kiếm đỡ trước mặt, Mãng Hoa Xà tấn công vào đã bị cây kiếm chặn ngang họng.

Phạm Huy liền dùng một tay đỡ đường sống kiếm, tay kia cầm chuôi dùng sức hất ra Mãng Hoa Xà. Mãng Hoa Xà bị hất ra đập vào mặt đất, một con số thương tổn -6 hiện lên, nó hơi quơ quơ cái đầu bị choáng nhẹ một cái.

Phạm Huy thừa thế nhân dịp địch bệnh giết địch, hai tay cầm chắc kiếm, tiến lên chém một nhát vào thân, rồi hắn liền ngửa tay lại dùng kiếm chém từ dưới lên một nhát từ bên phải sang đập vào đầu Mãng Hoa Xà, xong lại chém tiến xuống một nhát vào thân cổ chỗ 7 tấc của nó.

Phát động liên kích, hai dòng chữ thương tổn hiện lên, -21 -19 liên tục sát nhau. Mãng Hoa Xà bị đánh quá đau đớn, vội vàng dùng đuôi ý định quật Phạm Huy, Phạm Huy đang đánh hăng say bị kinh lực từ một phía đập vào người, bay sang một bên. Hắn đập xuống mặt đất, khụ khụ ho vài tiếng rồi vội vàng đứng dậy, Mãng Hoa Xà lúc này vẫn còn đau đớn bên trong, hai mắt nó đỏ hoe nhìn kẻ trước mắt đã đánh nó, nó hận kẻ này không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, dù gì mình cũng là một con xà cái... .

Phạm Huy lắc lắc cái cổ, hai tay lại cầm chắc kiếm, xông lên về phía Mãng Hoa Xà. Lần này Mãng Hoa Xà cũng đi lên theo tấn công, nó cong người rồi bắn một phát nhanh về phía Phạm Huy.

Phạm Huy liền lách người né sang bên trái, hai tay đã nhanh giơ kiếm chém một nhát xuống thân Mãng Hoa Xà, nó bị chém lại đập mạnh xuống đất, Phạm Huy liền huy động kiếm chém liên tục vào thân nó, liên kích phát động hai ba lần về sau.

Mãng Hoa Xà ngòm củ tỏi!

EXP + 20

Phạm Huy giết xong, hô hô thở một ngụm, lấy tay xoa lấy cái trán đầy mồ hôi của mình, vì lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác lại cách cầm kiếm, trận đánh này coi như giúp hắn lấy lại được cảm giác, bởi vì trước đây cấp ba hắn đã từng tham gia câu lạc bộ Kiếm đạo của trường, luyện chăm chỉ cuối cùng cũng dành được giải nhất huyện. Bây giờ hai năm chưa cầm kiếm, cảm giác không thuận tay cho lắm, kỹ thuật cũng kém hơn trước.

Hắn ngó ngó xung quanh, bởi vì nếu một con Mãng Hoa Xà gần đây, vì Mãng Hoa một cộng bông cũng sẽ ngay sát cạnh, bởi vì Mãng Hoa là thức ăn yêu thích của nó.

Đúng như vậy, ngay dưới gốc cây mà con Mãng Hoa Xà lúc nãy leo lên có một cộng bông hoa rất nổi bật, màu đỏ thắm mang theo từng đường vân đen nhìn rất kỳ dị.

Phạm Huy vội vàng đi đến bên cạnh, dùng tay ngắt lấy, bông hoa tự động biến mất, trong hành trang của hắn lại nhiều một bông hoa hình dáng tương tự, thông tin:

Tên vật phẩm: Mãng Hoa

Công dụng: Dược Liệu - có thể đi làm thuốc cấp độ 1.

Hắn vội vàng thu dọn chính đồn trang phục của mình, rồi tìm con Mãng Hoa Xà kế tiếp...

Đánh giết mê say, từng con rồi lại từng con Mãng Hoa Xà chết trên tay hắn, càng đánh càng hăng, Phạm Huy đã tìm đủ 10 bông Mãng Hoa nhưng hắn không nghĩ về trả nhiệm vụ bây giờ, hắn định ở lại cày một thoáng cấp độ của mình cùng điểm cơ sở.

Thoáng cái một tiếng trôi qua, hắn đã đánh giết tổng cộng 24 con Mãng Hoa Xà, kinh nghiệm + 480, cùng với hơn 500G.

Lúc này hắn đang đi cẩn thận từng bước một, vì đánh giết nhiều, hắn cũng quen dần tập tính của bọn quái này, toàn kiểu treo cây lơ lửng rồi úp sọt, kiểu đánh rất khảm.

Đúng lúc này, hắn vừa đi một bước, một tiếng “xì xì” nghe thanh âm hơi khác lạ, hơi lớn một điểm, lại hơi trọng khí một điểm, hắn mới chậm chậm quay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mãng Hoa Xà Vương (Tinh Anh)

Phạm Huy quay dần người lại đằng sau, nhìn trước mặt là một sinh vật vô cùng khủng bố. Hai bên mang nó xòe ra những cái mang nhọn nhìn vô cùng dữ tợn, bên trên thân điểm lốm đốm những hình tròn cùng hình bầu dục màu trắng viền đen cùng với cái thân dài khoảng chừng 5 mét, cặp răng nanh dài gấp đôi bình thường nhìn qua vô cùng sắc bén cùng với đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Phạm Huy, lưỡi nó cứ phun ra tạo nên những âm thanh “xì xì” vô cùng kì dị.

Phạm Huy lúc này đứng im hai tay cầm kiếm chuyển vào tư thế phòng thủ, hắn lúc này thực sợ. Điểm kích nhìn thông tin quái thú trước mắt, chỉ số vô cùng cao áp hắn nẩy con phổ liên.

Mãng Hoa Xà Vương (Con Đực) (Tinh Anh)

Cấp độ: 5

HP: 2000/2000

Kỹ năng: - Nanh độc (Gây sát thương độc mất 5 máu / giây)

- Bóp nghẹt (Dùng đuôi cuốn chặt lấy đối thủ, gây bóp nghẹt với lực sát thương vô cùng lớn)

- Chớp nhoáng (Dùng lực co lại thân, bắn ra với vận tốc cực nhanh, gây bất ngờ cho địch nhân)

Phạm Huy lúc này biết mình chơi đùa vô lớn rồi, vận khí hôm nay có lẽ còn kéo dài rằng đặc, cái gì cũng đổ hết vào người hắn, đúng là không còn ai? Lão từ bây giờ hỏi còn có ai? Hắn chậm chạp di động từng bước sang phải, kiếm vẫn giữ tư thế thủ, chuẩn bị bất cứ tình huống nào diễn ra.

Mãng Hoa Xà Vương bây giờ nhìn con mồi của mình di động, nó bắt đầu co lại toàn thân, nhìn từng khúc dồn co lại như nén hơi khí, rung rung theo một nhịp điệu nhất định. Phạm Huy tập trung nhìn hành động của nó, biết nó sắp tấn công, hắn đành cố giữ tinh thần của mình lên cao nhất, nhìn lại chỉ số của hắn lúc này.

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đẳng cấp: 04

EXP: 0/1400

HP: 340/340

MP: 170/170

Sức mạnh (STR): 10 - 12%

Nhanh nhẹn (AGI): 12 - 08%

Sức khỏe (VIT): 7 - 2%

Trí tuệ (INT): 5 - 0%

May mắn (LUK): 5 - 0%

Sức tấn công vật lý (ATT): 18 - 40

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 0%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 0%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 13

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 12

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 0%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 0.35%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kỹ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Đến bên bảng kỹ năng nhìn sang, lúc này kỹ năng bị động - liên kích mới có 37/100 điểm thuần thực.

Phạm Huy nhìn chỉ số, tăng lên khá nhiều, lúc này mới an tâm một phần xuống, nhưng tình cảnh của hắn lúc này khá nguy hiểm, không biết bất cứ lúc nào sẽ phát sinh ra chuyện gì, phải nghĩ kế sách.

Mà Mãng Hoa Xà Vương thì không cho hắn cơ hội này, nó “xì” ra một tiếng rồi bắn cả người ra nhanh như một mũi lao mạnh mẽ. Phạm Huy mắt co rụt lại, vội vàng lăn sang một bên né tránh. Mãng Hoa Xà Vương đâm vào trong đất, hơi mê mang quơ quơ đầu, Phạm Huy trực tiếp dùng đầu sách lúc trước, bước nhanh gọn lên cầm thanh kiếm gỗ của mình vụt mạnh một phát vào thân của con quái thú.

Rồi hắn thừa cơ lại nhanh vòng lại kiếm vụt thêm mấy phát nữa, liên kích ngược lại số may phát động hai lần, con số thương tổn nhảy lên liên tục

-26

-30

-24

...

Mãng Hoa Xà Vương - HP: 1770/2000

Nó đau đớn rú lên một tiếng, cái đuôi nhanh như chớp quật vào người Phạm Huy, Phạm Huy kịp phản ứng, vội vàng lấy kiếm đỡ sang một bên, tay đỡ sống kiếm rồi bay ngược ra. Phạm Huy đập mạnh xuống đất lăn mấy nhát, hắn vội vàng đứng dậy. Ho khụ khụ mấy phát, máu từ miệng chảy ra, vội vàng nhìn HP của mình chỉ còn 300/340, đòn đánh lúc nãy 40 máu của hắn.

Mãng Hoa Xà Vương mắt đỏ ngầu đầy cừ hận, tiếp tục cong người rồi bắn về phía Phạm Huy, hắn vội vàng né sang một bên, chưa kịp làm gì, lại một cái đuôi từ bên cạnh bay sang, hắn buộc phải bỏ công kích thân rắn chuyển sang bề người ra đằng sau, cái đuôi vút cái qua ngay trước mặt, hắn liền lấy đà lộn nhào cái ra đằng sau.

Vừa tiếp đất, hắn liền bước nhanh ra mấy bước, dùng thân kiếm bổ vào đầu Mãng Hoa Xà Vương,

Mãng Hoa Xà Vương cố gắng giãy dụa né tránh nhưng vẫn dính mấy đòn vào người. Phạm Huy khi công kích đủ hơn 10 phát, hắn thấy trên người con boss ở chỗ thân gần đầu có một dấu ấn màu đỏ nhìn vô cùng kì dị hình con rồng cuộn tròn xoay quanh, ở giữa là một viên thái cực xoay động in trên đó. Hắn vội vàng công kích vào cái ấn đó.

Vút “bộp” một tiếng, một con số màu xanh lá cây +17 nhảy trên đầu hắn, HP hắn từ 300 lên 317/340.

Đồng thời thương tổn nhảy lên từ con Mãng Hoa Xà Vương nhìn cũng choáng ngợp. -80!

Mãng Hoa Xà Vương ré lên một tiếng đau đớn, nó co co quăng đuôi loạn xạ, Phạm Huy vội vàng né ra một bên, đồng thời hắn cũng không tin được thương tổn đó là hắn đánh ra.

Diệu Linh lúc này mới như cái đầu từ trong vạt áo chỗ ngực hắn, nhẹ nhàng giải thích với hắn.

“Đó là công dụng ẩn của thiên phú Liên Kích Tất Sát, cái ẩn đó hiện lên ngay chỗ điểm yếu của địch nhân. Chỉ cần đánh đúng chỗ đó là có thể gây sát thương chí mạng. Đừng ngạc nhiên, thiên phú loại truyền thuyết thì công dụng cũng phải nghịch thiên chứ chủ nhân.”

Phạm Huy gật gù đầu, Diệu Linh giải thích xong với hắn, cũng trốn vào bên trong ngực hắn, dù sao nàng lại rất thích nơi này, cảm giác rất ấm áp an tâm, nàng quyết định từ nay về sau đây sẽ là nơi ngủ của nàng. Còn chủ quyền đánh đầu lãnh thổ sau này lại làm vậy, lúc này chủ nhân của nàng còn đang bận bịu đâu!

Phạm Huy nhìn trước mặt bạo tẩu Mãng Hoa Xà Vương, tay định cầm kiếm lao vào chém nó mấy nhát nữa thì cái đuôi nó bỗng rất linh hoạt, luôn lách đi sang một bên hắn nhanh như chớp, đầu đuôi uốn thành hình móc câu.

Phạm Huy biết đây nhất định là nó định bắt rồi bóp nghẹt mình, không thể để nó như ý. Hắn bèn dùng lực nhảy lên một cái, còn một tay cầm kiếm vội dùng sức vẩy đánh vào cái đuôi, khiến đuôi Mãng Hoa Xà Vương bật ra. Làm xong một loạt động tác, hắn tiếp đất lặn một cái, rồi bật nhanh tốc độ, đi vào trước mặt Mãng Hoa Xà Vương, rồi bổ kiếm liên tục. Điện cuồng đánh, điện cuồng chém, hắn lúc này cũng bạo tẩu, vào trạng thái tinh thần vô cùng thoải mái, cảm giác như được phát tiết.

Tiếng bộp bộp liên tục hòa cùng tiếng kêu thảm thiết của Mãng Hoa Xà Vương. Nó cố gắng dùng đuôi móc vào người Phạm Huy nhưng đều không thành công.

Cuối cùng, khi HP của Mãng Hoa Xà Vương về 0. Nó kêu ré lên một tiếng thảm thiết cực to, tần số db cũng đủ khiến Phạm Huy vội dùng tay che lấy đôi tai mình. Thật sự là ghê rợn! Đến chết vẫn còn định hãm hại ta thành người điếc.

Hình như hắn quên đây là game rồi thì phải...!

Khi thì xác Mãng Hoa Xà Vương biến mất, để lại trên mặt đất ba món đồ, bốn bình dược, ba bình màu đỏ, một bình màu xanh quen thuộc. Hắn thu nhập hết rồi vội vàng rời khỏi nơi đây.

Hắn biết tiếng kêu trước lúc chết của nó là một tiếng cảnh báo cùng thông báo cho đồng bạn nó.

Tốt nhất là lượn khỏi đây gấp!

Phạm Huy vội vàng chạy như bay ra khỏi Đại Sâm Lâm, đến cách một khoảng cách nhất định an toàn hắn mới dừng lại thở dốc. Rồi bình ổn dùng đôi tay chỉnh lại toàn bộ trang phục của mình, phui phui những bụi đất bên trên thân thể.

Rồi hắn mới chọn phương hướng đi quay về lại thôn, giao trả nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhiệm vụ tiếp theo, Thiết diện quỷ mặt nạ!

Quay trở lại đến trong tân thủ thôn, Phạm Huy liền tìm đến ngay cửa hàng tạp hóa tìm Dương Lan trả nhiệm vụ, nhìn thấy lúc này Dương Lan đứng trước cửa hàng, hai tay chấp chắp trước ngực, đi đi lại lại đáng vẻ vẫn cứ như vậy hỗn loạn sốt ruột. Phạm Huy liền tiến đến.

Dương Lan thật sự sốt ruột vì bệnh tình của em, chờ mãi vị thuốc cuối cùng vẫn chưa có, bỗng nàng nhìn thấy một người tiến đến gần mình, là Phạm Huy, nàng vội vàng buông hai tay đi đến trước mặt Phạm Huy, cúi đầu chào một cái rồi vội hỏi luôn:

“A ca ca, người mang tìm đủ 10 bông Mãng Hoa rồi sao?”

Phạm Huy cười cười, đưa ra trước mặt nàng 10 bông Mãng Hoa, Dương Lan nhìn thấy đúng thật 10 bông ki dị màu đỏ huyết cùng những đường vân đen liền biết đây là Mãng Hoa rồi, nàng vội vàng cầm lấy rồi cúi đầu hai ba cái liên tiếp để cảm tạ Phạm Huy.

“Cảm ơn ca ca, người thật tốt, nhanh như vậy liền mang đến. Quên trước đó chưa hỏi tên người, người tên là gì vậy ca ca?”

Phạm Huy cũng đi theo trả lời nàng: “Ta tên Phạm Huy.”

Lúc này tiếng hệ thống vang lên: “Ding ding, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ - Tìm vị thuốc, thưởng 500 EXP, 500G cùng 3 tấm thẻ giám định cấp 1.”

Dương Lan gật gù đầu tỏ ý đã biết, nàng nói với Phạm Huy bảo hắn chờ nàng ở đây một chút, nàng đi đưa dược liệu cho Y Dược tiên sinh, chốc nữa sẽ về.

Phạm Huy cũng vầy vẩy tay một cái ý bảo không cần để ý, cứ đi đưa thuốc đi bây giờ tính mệnh mẹ nàng quan trọng hơn. Dương Lan đi được một lúc, lúc sau quay lại dẫn theo một vị lão tiên sinh ăn mặc nho nhã, khuôn mặt rau ría mép, bên dưới lại có chòm râu quặp lên, nhìn tướng mạo cũng rất tốt ôn hậu hài hòa vì hai cặp mắt sáng thần lên.

Hai người đi rất vội vàng đến cửa hàng tạp hóa, Dương Lan bèn giới thiệu Phạm Huy cho vị Y Dược trước mắt, lão thầy thuốc vội gật gù đầu chào hỏi hắn một cái rồi đi vào trong tiệm tạp hóa, Dương Lan áy náy cười với hắn một cái giải thích vì Y Dược Lão đang vội vàng vào bốc thuốc cho mẹ nàng nên mới như vậy, bình thường đều rất cởi mở niềm nở nói chuyện, tuyệt không như thế.

Nàng mới Phạm Huy vào trong cửa hàng ngồi đợi, Phạm Huy theo chân nàng bước vào trong tiệm tạp hóa, rồi Dương Lan bảo hắn ngồi ở một cái ghế tựa chờ một lúc, nàng đi châm trà cho Phạm Huy, rồi ngồi ở một bên ghế khác, hai người cứ vậy tâm sự nói qua nói lại với nhau.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Thầy Y Dược lúc này mới từ bên trong nhà đi ra tiệm, đầu đầy mồ hôi liền lấy vạt tay áo lau thấm thấm vài cái. Dương Lan sốt ruột đứng từ ghế lên, tiến đến hỏi:

“Y dược lão, mẹ ta nàng tốt rồi chứ? Thuốc có hiệu quả không?”

Y Dược Lão vội vàng giơ tay vỗ vỗ vai nàng giúp nàng bình tĩnh rồi mới nói: “Lúc này lão mẫu không sao rồi, tiếp đó cần phải ngày hai lần uống thuốc sáng và tối khuya, vài thang là tốt người lên ngay.”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng đi vào, Dương Lan, Phạm Huy cũng Y Dược Lão nhìn ra ngoài cửa thì thấy một tráng hán, tóc kiểu ngắn ngủi, diện mạo cương nghị, khiêng một con lợn rừng ở sau vai. Dương Lan vội vàng tiến đến nói:

“Cha, mẫu thân không sao rồi, vị thuốc tìm được rồi!”

Cha của Dương Lan tên Nguyễn Thiết Sơn, hắn lúc này vội vàng bỏ một con lợn rừng ở một bên, rồi vội hỏi:

“Thật? Mẹ ngươi không sao rồi? Nàng là lúc nào được rồi hả?”

Dương Lan vội vàng chỉ Phạm Huy, bảo hắn là người giúp gia đình ta tìm vị thuốc, Thiết Sơn thấy người trẻ tuổi trước mắt liền đi đến trước mặt Phạm Huy, cho hắn một cái gấu ôm vào người, tay vỗ vỗ, mồm liên tục nói: “Vị tiểu huynh đệ này, thật sự cảm ơn ngươi! Vô cùng cảm tạ!”

Phạm Huy bị Thiết Sơn lão cha cho cái gấu ôm đột ngột, hắn cảm giác như bị Mãng Hoa Xà dùng bóp nghẹt vào người vậy, vội vàng nói: “Dạ dạ, không có gì đâu, việc nhỏ một cái mà thôi. Thiết Sơn thúc, ngài lão có thể buông tay được không, ta sắp không thở nổi rồi!”

Thiết Sơn lúc này mới lúng túng buông thả tay ra, Phạm Huy thở phào lấy một hơi. Thiết Sơn chào chào mọi người trong phòng mấy câu liền vội vàng đi vào trong nhà xem vợ mình, chỉ còn Dương Lan cùng Y Dược Lão ở lại bồi tiếp Phạm Huy.

Phạm Huy ngó hệ thống đồng hồ, thấy cũng trôi qua hơn 1 tiếng rồi, liền đứng dậy chào hỏi mọi người là mình có việc cần phải rời đi trước. Dương Lan thấy Phạm Huy dáng vẻ như bận rộn cũng liền không giữ lại hắn, chào hỏi cảm tạ mấy câu liền cũng đi vào trong nhà.

Phạm Huy vừa đi ra ngoài cửa tiệm tạp hóa, bên cạnh đã vang lên một câu:

“Người trẻ tuổi, dừng lại đã.”

Phạm Huy ngoảnh đầu lại thấy Y Dược Lão cũng theo sau hắn bước ra tiệm tạp hóa, liền dừng lại hỏi một câu:

“Y Dược Lão, ngài có việc gì sao?”

Y Dược Lão đi đến bên cạnh hắn, đối mặt hỏi thăm một câu rồi chợt làm một cái lễ cúi người nói: “Ngươi tìm thấy Mãng Hoa chắc hẳn đã biết khu vực của Mãng Hoa Xà, ta có một việc thật sự cần ngươi giúp đỡ một cái, ngươi có thể giúp ta được không?”

Phạm Huy thế nào chịu nổi cái lễ này của Y Dược Lão, hắn vội vàng đỡ Y Dược Lão thẳng người dậy, rồi nói:

“Ngài cần gì thế chứ, chỉ cần không phải việc quá khó khăn, ta liền có thể giúp đỡ ngài.”

Y Dược Lão nghe hắn đáp ứng mình liền nói ra luôn không giữ lời: “Chẳng là ta bảo con trai ta vào lãnh địa của Mãng Hoa Xà tìm giúp ta mấy việc thuốc, hắn từ nhỏ học võ nên sức tự vệ không lo, ta mới yên tâm để hắn đi. Nhưng ai ngờ, đã mấy tháng rồi, hắn đi xong về sau liền bất âm vô tín. Ta chỉ tiên tìm mấy đội người sưu tầm tung tích hắn cũng không thấy gì. Nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Ta vẫn luôn trong lòng không yên, ở nhà mẹ hắn cũng lo lắng phát bệnh. Lần này thấy ngươi còn trẻ mà có thể xâm nhập vào lãnh địa Mãng Hoa Xà còn đi ra ta liền muốn nhờ ngươi vô đó tìm người. Tìm tới, nếu hắn đã chết, mong ngươi mang thi thể hắn về ta có thể an táng hắn...”

Nói ra đến câu này, Y Dược Lão trên mặt liền nhộp nhòa lệ rơi, hẳn lúc này lo lắng con trai mình đến mấy tháng nay cơm không ăn ngủ cũng không yên, lòng vẫn luôn bồi hồi mong chờ con trai hẳn sẽ trở về với hẳn cùng mẹ hẳn.

Tiếng hệ thống nữ lúc này lại vang lên một cái: “Ding ding, người chơi đã nhận được một ủy thác Ẩn tàng nhiệm vụ - Tìm con trai của Y Dược Lão!, xin hỏi có tiếp nhận hay không?”

Phạm Huy nghe đến chuyện cảm động đến tâm can như vậy cũng liền tiếp nhận nhiệm vụ này không do dự. Hắn cầm tay Y Dược Lão vỗ vỗ mu bàn tay hẳn vài cái rồi nói:

“Y Dược Lão tiên sinh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ mang con trai về đến nhà.”

Y Dược Lão nghe hẳn nhận ủy thác của mình, cũng cảm động cảm tạ hẳn mấy câu. Phạm Huy liền chào hỏi hẳn rồi quay đầu bước đi ra tân thủ thôn.

Bước đi được mấy mét, hẳn mới nhớ ra trong hàng trang của mình còn ba món đồ, chưa kịp xem xét là gì đây, lúc đấy vội qua quơ vội vào người rồi chạy mất hút còn đầu thời gian xem nữa.

Hắn bật hành trang lên, lúc này trong hành trang hẳn có 6 món đồ từ nhiệm vụ và giết Mãng Hoa Xà Vương, kèm theo là 1000 điểm EXP và 1200G, theo thứ tự item là:

“Trang Bị - Mãng Xà Giáp (???)

Yêu cầu cấp độ: 3

Phòng thủ: 10

Công dụng:???”

“Trang Bị - Thiết diện quý mặt nạ (Từ

Yêu cầu cấp độ: 0

Phòng thủ: 0

Nhanh nhẹn: +4

May mắn: +3

Tốc độ đánh: +10%

Tốc độ di chuyển: +5%

Công dụng: - Đeo lên trên mặt, có thể ẩn tàng tên, đồng thời cũng sẽ thay đổi luôn thông tin cá nhân, khiến kẻ địch hơn người sử dụng trong vòng 10 cấp không thể dò xét.”

“Đồ dùng - Tâm Mãng Hoa (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 0

Công dụng: Phục dụng ăn trực tiếp gây huyết khí nồng độ tăng cao, tăng thêm cho người sử dụng +2 điểm sức khỏe vĩnh viễn.”

“Bình thuốc - Đỏ (Sơ cấp)”

Công dụng: Phục dụng có thể trong vòng 10 giây hồi 80 máu.”

“Bình thuốc - Lam (Sơ cấp)”

Công dụng: Phục dụng có thể trong vòng 10 giây hồi 50 năng lượng.”

“Thẻ giám định - Cấp 1

Công dụng: Phục dụng có thể giám định công dụng trang bị chưa biết từ cấp 10 trở xuống.”

Hắn nhìn ngắm một lúc sau, cảm thán một câu lại là vận khí xung thiên. Diệu Linh cũng tò mò nhìn lấy hành trang của hẳn rồi òa lên một tiếng:

“Quào, chủ nhân, 1 lam sắc cùng 1 tử sắc, vận khí của ngươi hôm nay rất tốt nha! Đồ đặc trang bị chia làm Hoàng, Hồng, Tử, Lam, Lục, Bạch sắc. Ta nói cho ngươi nghe một tin đồn là ti lệ rút đồ trong trò chơi kém cỏi ít ỏi đến gây người người tức giận tức điên đây. Vậy mà ngươi đã có 1 lam cùng 1 tử rồi. Thế này sẽ gây người người nhỏ nước bọt chết người nha!”

Phạm Huy nghe vậy vô lực nuốt nước bọt một tiếng, người người nhỏ nước bọt? một cái tân thủ thôn chắc đủ chìm hẳn bơi trong nước luôn chứ còn gì, cả sever thì chắc đủ chìm thành phố mất... Không được phải giấu kĩ, trần tàng không lộ trước mắt người là một đạo lí vô cùng đúng đắn từ đời cha ông đã bảo rồi, sẽ không sai!

Hắn lúc này quay lại hành trang của mình, ý định sử dụng Thẻ giám định - cấp 1 vào Mãng Xà Giáp. Từ 3 tấm giảm xuống còn 2, Mãng Xà Giáp lóe sáng lên cái rồi từ không có màu sắc xung quanh, dần dần hiện lên một màu lam chói lòa mù mắt.

“Trang bị - Mãng Xà Giáp (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 3

Phòng thủ: 12

Sức khỏe: +3

Nhanh nhẹn: +2

Tỉ lệ đỡ đòn: +5%

Công dụng: Giúp khi trúng công kích, có 10% loại bỏ 50 sát thương.”

Quào, lại là một đồ phòng thủ tốt, Phạm Huy cười haha rồi điểm kích mặc vào, trên thân hắn biến hóa từ một bộ giáp vải thành một bộ giáp da màu lam sắc, bên trên điểm điểm những hình tròn có viền đen nhìn vô cùng kì dị giống như da Mãng Hoa Xà vậy. Nhưng nhìn sang bên tay mình một cây kiếm gỗ, hắn liền cảm thấy nhụt chí, lúc này kiếm gỗ độ bền còn có 64%... Sắp gãy lìa rồi!

Nhìn lại túi tiền trong hành trang của mình, tổng cộng từ lúc chơi đến giờ đã có 3300G, một số tiền nhỏ, hắn nghĩ nghĩ muốn đổi một cây vũ khí nên liền lại quay đầu tiếp đi về hướng tiệm vũ khí đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phong tình vạn chủng - Lâm Mị Nhiên!

Đến trước tiệm vũ khí, hắn liền rào bước đi vào. Thấy lão thợ rèn đang chăm chú lấy lau lau cây kiếm vừa mới rèn xong, hắn mới gõ gõ bên cạnh tường phát tiếng.

Lão thợ rèn quay đầu nhìn sang, lau lau vài lượt rồi mới để cây kiếm xuống vào giá đỡ rồi mới đi lại trước mặt Phạm Huy hỏi:

“Tiểu tử, làm xong yêu cầu của Dương Lan rồi hả? Ngươi đến đây lại có việc gì nữa?”

Phạm Huy cười cười, nhìn lấy xung quanh tiệm vũ khí, bên trên treo những thanh vũ khí kim loại sáng loáng nhìn vô cùng đẹp đẽ mới mẻ. Nhìn quanh một lúc, hắn mới phát hiện một thanh katana đặt ở một góc khuất trên cạnh tường. Hắn chỉ chỉ cây kiếm đó rồi nói với lão thợ rèn:

“Lão thợ rèn, ta muốn mua một thanh vũ khí mới.”

Lão thợ rèn gật gù, phát phát tay bảo hắn: “Chọn đi, xung quanh toàn thứ ta mới rèn mấy hôm nay thôi, còn rất tốt.”

Phạm Huy gật gù đầu, hắn nhìn cũng không nhìn liền chỉ cây kiếm kia nói: “Ta muốn thanh kiếm kia.”

Lão thợ rèn quay đầu nhìn thấy thanh kiếm Phạm Huy chỉ, đi đến bên cạnh nó rồi nhấc lên, rút một phát “choeng” ra, lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, nhìn rất sắc bén, đường lưỡi hơi cong, độ dày thỏa đáng, lão thợ rèn dùng một tay cầm kiếm vụt vụt vài phát, tiếng gió hò hét “vút vút” theo từng nhát kiếm chém xuống. Lão thợ rèn cuối cùng cho kiếm vào bao, ném cho Phạm Huy nói:

“Kiếm này ta rèn lâu rồi, là tác phẩm đắc ý của ta, nhưng không ai dùng đến loại kiếm katana này nên ta mới để một bên. Giờ ngươi mua nó, giá chỉ 2000G.”

Phạm Huy nhẹ nhàng rút kiếm ra rồi, lưỡi kiếm một lần nữa ra khỏi vỏ, hắn dùng tay miết theo lưỡi kiếm nhẹ nhàng từ đầu lưỡi xuống rồi lấy một tay quăng thanh kiếm lên, thanh kiếm xoay xoay vòng rồi lại rút xuống. Phạm Huy dùng lấy một ngón tay đỡ lấy đầu nhọn của nó. Không biết do thiết trí của trò chơi hay điều kì lạ diễn ra, lưỡi kiếm đâm vào ngón tay hắn nhưng không chảy máu.

Hắn mỉm cười một cái, rút nhẹ lưỡi kiếm ra, lúc này tay hắn mới chảy từng giọt máu tong tong... Hắn thầm khen hảo kiếm, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, hắn rất hài lòng.

Rồi hắn bỏ lưỡi kiếm vào bao, trả 2000G cho lão thợ rèn, hắn cảm tạ lão thợ rèn một câu rồi quay đầu bước ra khỏi tiệm.

Hắn lúc này mở hành trang, tích vào đeo Thiết Diện Quỷ mặt nạ lên cùng với phục dụng lấy Tâm Mãng Hoa. Rồi hắn nhìn thanh kiếm hắn mới mua cũng thay luôn thanh kiếm gỗ tân thủ của hắn.

“Trang bị - Tinh thiết kiếm katana (Bạch)

Yêu cầu cấp độ: 3

Sức tấn công: 16-20

Công dụng: không”

Rồi hắn nhìn lại bên bảng số liệu của hắn thay đổi.

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đăng cấp: 05

EXP: 100/2300

HP: 630/630

MP: 200/200

Sức mạnh (STR): 11 - 3%

Nhanh nhẹn (AGI): 18 - 21%

Sức khỏe (VIT): 12 - 24%

Trí tuệ (INT): 5 - 0%

May mắn (LUK): 8 - 0%

Sức tấn công vật lý (ATT): 38 - 60

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 0.3%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 3%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 31

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 18

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 5%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 0.75%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kỹ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Lúc này kỹ năng liên kích đã là (56/100) điểm thuần thực.

Nhìn cả bảng kỹ năng chỉ có duy nhất một kỹ năng mà hắn cảm thấy tổn thương một vụn điểm xuyên tâm... Cơ chế phát sinh sáng tạo kỹ năng quá khó, trừ khi kiếm được sách kỹ năng không thì cũng khổ cả đời.

Hắn thay đổi đồ đạc dò xét thuộc tính xong lại đi lòng vòng quanh co quanh thôn kiểm nhiệm vụ.

Đang quanh co bỗng hắn vỗ đầu một cái, tự nhủ:

“Quên mất, còn nhiệm vụ ẩn tàng mà, ta đã cấp độ 5 rồi, thật sự là thất sách!”

Hắn mở bản đồ lên, tìm phương hướng đi về trung tâm tân thủ thôn tìm lão thôn trưởng rồi mới tiếp tục đi về hướng đó.

Đến gần trung tâm của thôn, hắn thấy lão thôn trưởng đang ngồi ở ghế trước cửa, tay dùng quạt nhẹ nhàng vạt cái gió thổi, một mặt yên tĩnh hưởng thụ khung cảnh trước mặt. Hắn vội vàng đi đến trước mặt lão nhân gia, nhẹ nhàng gọi hắn: “Lão thôn trưởng, lão thôn trưởng.”

Lão thôn trưởng đang nhắm mắt hưởng thụ lấy không gian yên tĩnh của mình, tự dưng nghe thấy có tiếng người gọi, nhẹ nhàng mở mắt, nhìn rõ diện mạo người trước mặt, hắn lại nhắm mắt vào nói:

“Tiểu hòa tử, ngươi còn sống?”

Phạm Huy ngơ mặt, cái gì mà còn sống, hắn vẫn sống rất tốt có được không? Chắc chắn lão thôn trưởng nghĩ hắn không sống nổi qua cái lần nhiệm vụ kia đây mà, thật là lão hắc tâm, già mà không đứng đắn! Hắn vội vàng chào hỏi Lão thôn trưởng một câu rồi hỏi xem có cái việc gì cần hắn giúp đỡ không?

Mới mấy tiếng trôi qua, hắn lại đã quên mất cái nhiệm vụ ẩn tàng này vốn là một cái hố sâu vạn trượng rồi. Giờ hắn lại tự chui đầu vô lưới, lão thôn trưởng cũng thờ dài rồi đứng lên, trong đầu ngẫm nghĩ, quả nhiên tiểu tử này còn nộn lắm! Thôi thì ta lên một bài học miễn phí cho hắn để tránh tiểu hòa tử này ra đời lẫn lộn bị người gạt vậy!

Lão thôn trưởng đứng lên, quạt quạt trong tay cây quạt vạt cái rồi lúc này mới nói:

“Tiểu hòa tử, ủy thác tiếp theo là ngươi đi ra tâu lều mua lấy một bình Nữ Nhi Hồng, rồi đưa đến Tây Nam khu, tìm nhà của một vị nữ tử tên Lâm Mị Nhiên là được.”

Tiếng hệ thống nữ nhẹ nhàng vang lên: “Ding ding, người chơi đã nhận được Ẩn tàng nhiệm vụ - Mua Rượu cho Lâm Mị Nhiên.”

Tên nhiệm vụ: Mua Rượu cho Lâm Mị Nhiên

Nội dung: Lâm Mị Nhiên là một người yêu rượu như mạng, đang rất cần rượu. Ngươi hãy mua 1 bình rượu Nữ Nhi Hồng mang đến cho nàng.

Yêu cầu: 0/1 bình Nữ Nhi Hồng

Phần thưởng: 800 EXP, 800G cùng giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ.

Phạm Huy nghe ngớ ngẩn cả người, đơn giản như vậy? Mỗi mua rượu thôi hả, hắn bắt đầu nổi lên tính hoài nghi nhiệm vụ này có gì đó mờ ám. Hắn nhìn không khỏi cúi đầu ghé vào tai lão thôn trưởng hỏi nhỏ:

“Lão thôn trưởng, ngài nói vị nữ tử tên Lâm Mị Nhiên không phải là có dung nhan ma chạy quỷ trốn như vị tiểu thư Lý Miên Lạc đó chứ?”

Lão thôn trưởng cười haha nhẹ một câu, quơ quơ đầu nhẹ nhàng nói với hắn: “Ngươi nghĩ ai cũng trời sinh giống vị kia sao, không không, ngươi lầm, lần này thật sự là một mỹ nhân hiếm có, là một trong tứ đại mỹ nhân của thôn ta. Ta không dối gạt gì ngươi, người nào đến đó nhìn Lâm Mị Nhiên cô nương kia một cái, là người đó sẽ u mê trong ôn nhu hương không lối về!”

Quào, mạnh như vậy, Phạm Huy giật cả mình, lão thôn trưởng thành công dẫn dụ được hắn, hắn lúc này rất tò mò lại có chút mong chờ nhìn xem vị tiểu thư Lâm Mị Nhiên kia có sắc đẹp như nào lại được lão thôn trưởng khen là một trong tứ đại mỹ nhân vậy. Hắn vội vàng chào tạm biệt lão thôn trưởng, rồi quay đầu chạy thật nhanh đến tâu lều mua rượu. Lão thôn trưởng nhìn thấy hắn chạy nhanh như vậy, tay phẩy phẩy cái quạt trong tay vạt cái, cái tay còn lại để kiểu nhìn như một vị sư phật hiền hòa, mỉm cười nói: “Thiện tai, tiểu hòa tử, mong là ngươi sẽ lại sống sót mà trở về. Ài, tuổi trẻ a tuổi trẻ, thật là nhiệt tình đầu.”

Phạm Huy tìm đến tâu lều, bỏ 500G ra mua một bình Nữ Nhi Hồng rồi đi về hướng tây nam tìm nhà của Lâm Mị Nhiên. Đi được một đoạn, dò hỏi từng người trong thôn, cuối cùng họ chỉ về một căn nhà rất to, chính xác hơn là biệt thự rồi. Hắn liền đến trước cửa, gõ gõ một hồi, rồi xách bình Nữ Nhi Hồng đứng thẳng ở đó, tâm tình hắn rất thấp thòm, không biết vị mỹ nhân này như thế nào. Nếu như Lý Miên Lạc...

Haha, hắn sẽ không cần biết, quay đầu liền chạy!

Đứng được một lúc sau, cửa mới “cách” một cái, một vị nữ tử với mái tóc đen nhánh dài thẳng tuốt xuống sống lưng để vạt sang một bên, đôi mắt dài hẹp sắc xảo, lông mi cong vút lên, đôi lông mày liễu thẳng đẹp đẽ cùng với bờ môi cong đỏ mọng tươi sắc. Trên thân nàng mặc một chiếc váy dài xẻ tà lộ ra đôi chân dài thon thả trắng nõn đầy mê hoặc cùng với đôi tay mịn màng bé nhỏ, từng ngón tay dài nhưng không gây cảm giác gầy thô mà là một cảm giác như tác phẩm nghệ thuật đầy tự nhiên. Trước mặt Phạm Huy đập vào mắt là một đôi gò bồng đảo to căng mềm, cái váy cổ xẻ sâu xuống lộ hẳn một khe rãnh ngực cùng lộ rõ một chút làn da trắng của cặp bồng đảo đó ra ngoài khiến hắn hơi nóng nóng mũi.

Nàng nhìn Phạm Huy ở trước mắt, rồi con mắt đảo xuống lại đảo lên nhìn một chút bình rượu trong tay hắn, rồi cười hỏi một câu, giọng của nàng êm ái mà dụ hoặc thò thè như một vị nữ tử yếu đuối cần được bao bọc vậy:

“Công tử, ta giúp gì được cho ngươi sao?”

Phạm Huy ngó người nhìn vị mỹ nhân trước mắt, rồi tiếp đó lúng túng giờ bình rượu ra, hần cười cười ngượng ngừng đáp lời nói:

“Ta được lão thôn trưởng nhờ vả, mua một bình rượu Nữ Nhi Hồng mang đến cho cô nương.”

Lâm Mị Nhiên nhẹ nhàng nhận lấy bình rượu, rồi đứng sang một bên, nàng nhún người một cái rồi nhẹ nhàng cười nói: “Công tử, chắc công tử đi đến đây cũng đã một rồi, vậy sao không vào đây, uống một ly nghỉ ngơi một hồi, có rượu rồi, ta vào làm chút gì đó cho công tử ăn coi như thưởng cho công tử vất vả đi mua mang rượu đến giúp ta a.”

Phạm Huy ngơ ngốc nhìn nàng, ho khụ khụ một cái, rồi cũng bước chân đi vào: “Vậy ta liền làm phiền ngươi rồi, Mị Nhiên cô nương.”

Mị Nhiên cười yếu ớt một cái, rồi dẫn đầu đi vào, Phạm Huy theo sau cũng tiện tay đóng cửa lại nhìn về phía Lâm Mị Nhiên. Lúc này nhìn xung quanh trong nhà, thấy được Mị Nhiên là một người rất tinh mỹ, vật dụng bày rất đẹp gọn gàng mà lại rất có tính thẩm mỹ, hần nhìn một hồi, Lâm Mị Nhiên cũng để hần nhìn rồi nàng tự thân chỉnh ra một cái ghế rồi cúi người xuống châm một chén trà nhỏ trên mặt bàn, rồi nàng quay đầu đi vào trong căn bếp, lúc đi cặp móng to mềm được bao bọc qua hai lớp vải mỏng manh đánh qua đánh lại hai bên, nàng ngoái đầu lại nói với Phạm Huy một tiếng:

“Công tử, mời ngồi xuống uống ly trà, đợi một chút ta vào bếp nấu một ít đồ ăn để uống rượu.”

Phạm Huy à à vài cái, vẫn đang ngẩn nhìn bốn phía rồi lúc sau hần mới trở người đi ngồi lại trên ghế, tay nâng một chén trà tu cái hết sạch. Hần thật sự rất khát, từ lúc bắt đầu đến giờ, vẫn luôn chạy quanh quanh làm nhiệm vụ. Trò chơi này cảm giác cũng quá chán thật một điểm đi.

Lâm Mị Nhiên vào trong bếp một lúc sau nàng đi ra bê lên khay đồ ăn để trước bàn, thức ăn gồm có 3 món và có 2 cái bát cùng 2 đôi đũa. Nàng lại lấy từ trên bàn 2 cái ly nhỏ ra, mở bầu rượu Nữ Nhi Hồng, nàng để vào trên mũi người một cái, cái mũi nhần nhần nhìn nàng rất đáng yêu, khen lấy một câu: “Rượu ngon, tốt uống nha.”

Rồi nàng rót lấy rượu tràn đầy hai cái ly, rồi tự tay cầm một ly đưa đến trước mặt Phạm Huy, tay đưa ra một cái động tác mời:

“Công tử, mời ăn, thưởng thức xem đồ ăn ta làm sẽ ra sao? Ngươi là người đầu tiên được ta tự thân xuống bếp làm cho đó.”

Phạm Huy ngượng cười một cái, xấu hổ xấu hổ, hần cũng cầm lên ly rượu, đưa lên về phía Lâm Mị Nhiên nói: “Mời Mị Nhiên cô nương một ly cảm tạ chiêu đãi ta.”

Lâm Mị Nhiên cũng yếu ớt cầm lấy ly rượu lên, nhẹ nhàng cụng vào ly của Phạm Huy rồi nói: “Công tử, mời.”

Rồi nàng đưa lên trên môi, bờ môi bặm vào thành ly, nhẹ nhàng uống một ngụm, Phạm Huy cũng theo nàng uống một ngụm, rồi tay gấp lấy một đạo thức ăn ăn thử, hần vừa cho vào miệng, cảm thấy miếng thịt như tan ra, mềm nhũn mà nhai thì hơi có vị ngọt, lại có chút cay cay của ớt cùng chút vị rau quện vào cùng.

Phạm Huy vội vàng giờ ngón tay cái lên, ăn ngon khen không dứt: “Cô nương tay nghề quả là tốt đâu, có thể so sánh với đầu bếp hàng đầu, món này ăn quá ngon rồi.”

Mị Nhiên đưa tay che miệng cười khúc khích một cái, nàng đáng cười càng tuyệt, như một bức họa, mỹ nhân cười lại làm khung cảnh trở nên yên bình an vui hơn.

Phạm Huy cũng mở rộng tâm ra, ăn như hồ đói. Mị Nhiên nhìn hần ăn như thế, mỉm cười tay cũng gấp lên một miếng vào bát, động tác kia ưu nhã, từ tốn chậm rãi bao nhiêu...

Cuối cùng, hai người ta một ly người hai ly, một bình Nữ Nhi Hồng uống hết, không biết nàng lại lấy từ đâu một bình nữa, hai người lại cụng ly. Cuối cùng Phạm Huy con hàng này tửu lượng không ổn, ngã gục trên mặt bàn ngáy khò khò, còn Mị Nhiên? Nàng vốn yếu rượu như mạng, chút rượu này, chỉ để mặt nàng đỏ ửng lên mà thôi, nàng quơ quơ đầu, dùng tay xoa xoa đầu một cái, rồi dùng tay chống đầu, tay kia lắc lắc ly rượu, dáng vẻ lười biếng này của nàng rất câu hồn, nếu Phạm Huy nhìn thấy sẽ kêu to YẾU TINH hai chữ, nhưng đáng tiếc con hàng này tửu quá kém đã say đồ như điều!

Cuối cùng, nàng đứng lên thu dọn lại bàn ăn, rồi nhìn Phạm Huy đang khò khò gục trên bàn, nàng mới dùng tay kéo hần một cái vắt qua vai nàng, rồi đỡ hần đứng lên. Đầu hần tựa vào cặp gò bông đào to lớn, lại mềm mại căng tràn đầy đủ đàn hồi, nước dãi rót ra rơi xuống trên ngực Lâm Mị Nhiên.

Mị Nhiên đỡ hần bước lên cầu thang, đưa lên trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chơi hồng tiết tấu, Giai đoạn tiếp theo!

Lam Mị Nhiên diu Phạm Huy vào trong phòng của mình, từng bước từng bước đến bên cạnh chiếc giường to lớn hào hoa bên trên có một chiếc rèm mỏng che bốn phía được buộc gọn mỗi bên.

Nàng đi đến bên cạnh giường, rồi dịu dàng đỡ Phạm Huy nằm xuống, chỉnh tề hần nằm ngay ngắn lên.

Rồi nàng quay người ngồi xuống chiếc ghế gần đó, tay quơ lấy bình rượu cùng chiếc ly để trên mặt bàn bên cạnh, rồi tự rót tự uống một mình, xong nàng cúi người cời ra của mình đang đi đôi giày cao gót ném một bên. Lại vắt một chân này lên trên chân kia, chiếc váy bị xê tà để lộ ra đôi chân dài miên man trắng nõn thon gọn không tỳ vết, bên hông lộ ra một chút màu đen huyền bí của chiếc quần trong vải ren, từng hoa văn từng đường viền xoắn điệu thấp thoáng lộ ra đằng sau tà váy.

Mặt nàng đỏ ửng rực rỡ, nàng cứ vậy tự uống một mình, đôi mắt lại theo dõi nhìn chăm chăm người nam tử trên giường mình kia. Chiếc lưới hồng sắc nhẹ nhẹ liềm quanh một bên mép môi, động tác hơi có chút gợi cảm của nàng càng khiến lúc này vẻ đẹp của nàng thêm có chút yêu mị lại hơi biếng nhác.

Phạm Huy nằm trên giường ngủ ngon, hần chỉ biết lúc hần uống nhiều rượu quá, hệ thống thông báo hần đã vào cảm giác “Quá độ từ lượng vượt ngưỡng cho phép của nhân vật!” rồi cái gì cũng không biết, hần nằm gục ngủ luôn. Đang khi ngủ, hần chỉ biết hần mơ một giấc mơ kì lạ, trong mơ hần nằm trên giường, một người con gái không rõ khuôn mặt nhưng mái tóc đen dài rũ ra đằng sau, thân thể nàng ướt đầm mồ hôi bóng loáng từng chỗ trên người, nàng nhấp nhô ngồi trên thân hần, nàng uốn éo cái thân, cả hai tay thì cùng đặt lên trên vuốt ve bụng hần, rồi nàng lúc thì cúi người vang lên từng tiếng thờ dốc cùng những tiếng kêu nhỏ nhẹ không rõ. Tay vẫn chống đỡ nàng từng đợt nhấp nhô, chiếc eo thon trắng cùng bờ mông cong to tròn ấy cứ đàn hồi đập liên tục trên thân hần tạo thành từng tiếng động kì quái, rồi một lúc sau, tiếng thờ gấp của nàng càng ngày càng dồn dập.

Rồi bỗng nàng ngửa ra sau, một tay bỏ ra đỡ lấy đằng sau lưng nàng, rồi động tác của nàng càng ngày càng nhanh, những tiếng thờ dốc cùng tiếng kêu nhỏ nhẹ cũng theo đó mà tăng dần nhịp độ. Cuối cùng, nàng nhấp nhô vài cái mạnh, đập mạnh một lần cái mông xuống thân thể hần, nàng ngửa cổ ra sau, rên lên từng tiếng thật to, thân thể nàng run rẩy co giật mạnh theo từng đợt tiếng kêu, cái mông hơi uốn éo đưa lên trên rồi lại đưa về đằng sau vài lần. Nàng một môi rừ rừ buong lỏng, lại cả người nằm lên trên trước ngực hần, đôi môi mím cười cảm giác thỏa mãn tột đỉnh.

Rồi bỗng hình ảnh trở lên thành một màn đen tối, cái gì cũng không thấy, vị nữ nhân kia cũng không thấy, hết thấy đều không. Hần mới vội vàng mở mắt ra, đập vào mắt hần lúc này là Lam Mị Nhiên đang bò đến trên giường, mặt đối gần sát mặt nhìn lấy hần, chiếc lưới liềm một mép môi xong cười mị hoặc nhìn hần. Phạm Huy nhìn nàng lúc này đã đổi một chiếc váy màu đen, nàng cúi người nên lúc này hần liền nhìn thấy một phen mỹ cảnh khó quên, khụ khụ, hần ngại ngùng lúng túng thốt ra một câu:

“Mị Nhiên cô nương, thế này có phải hơi gần quá không?”

Rồi hần định dùng hai tay của hần đỡ lấy thân thể hần ngồi dậy thì bỗng có cảm giác kỳ lạ, hần ngoảnh lại nhìn, há hốc tròn mồm lên, tay hần... bây giờ đang bị trói ở một góc thành giường! Hần quay đầu nhìn bên tay kia cũng bị vậy, hần lại ngoái đầu ra nhìn về phía dưới chân, trời ạ! Chân cũng bị trói luôn rồi. Phạm Huy run rẩy khó khăn hờ ra một nụ cười, nhìn lấy Mị Nhiên hỏi nàng:

“Mị Nhiên cô nương, trò chơi này không có chơi vui đâu, cô nương nhanh mau cởi trói cho ta đi, ta cần đi có việc gấp bây giờ!”

Mị Nhiên vẫn nhìn hần một lúc, rồi cuối cùng nói ra một câu ôn ền nhỏ nhẹ: “Gấp cái gì, yên tâm, ta sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của ngươi, sẽ xong nhanh thôi.” Nói xong nàng kéo cái thân thể mị hoặc của mình lùi lại bước ra khỏi giường rồi quay đầu đi đến một bên tủ gỗ. Phạm Huy cũng tò mò nhìn lấy nàng, không biết nàng định làm gì mình nữa, thì giờ hần đã biết! Ông trời ơi!

Hần nhìn thấy Lam Mị Nhiên lấy ra từ đó một tấm vải đen, một cái ngọn nến sáp đỏ, rồi cuối cùng... là một cái roi, đúng, là một cái roi da màu đen! Phạm Huy tròn trắng cả mắt ra, hần động cũng không thêm động não một cái, cũng biết lúc này thật sự là cô nàng này có tiết tấu ý định là muốn chơi hồng hần! Ông trời của ta ơi! Ai mà ngờ một nữ nhân dịu dàng yếu đuối tựa như liễu yếu đào tơ vậy lại là một cái Sadism, thiên địa ơi, cha mẹ ơi, anh em tỷ muội huynh đệ ơi, cứu! Mau tới cứu ta đi!!

Lam Mị Nhiên lấy ra xong ba thứ, nàng nhẹ nhàng đứng lên đi đến bên giường, bỗng dưng nàng chỉ tay ra một ngọn lửa nhỏ, Phạm Huy lại tròn mắt, đầu xanh, đã vậy lại còn là một cái ma pháp sư!! Trời xanh không có mắt, tại sao đã là S lại còn là Ma pháp sư thế này thì ta sao còn sống mà trốn khỏi đây đây!!

Ngọn lửa nhỏ từ tay nàng chậm chậm bay đến ngọn nến sáp đỏ, châm một cái nhẹ nhàng, ngọn lửa bùng lên! Nếu là trong trường hợp người khác, ngọn lửa này nếu để lên trên một bàn ăn thì sẽ là một ngọn nến lãng mạn tuyệt vời, còn để trên giường thì là một ngọn nến kích tình như lửa, từng đợt ánh sáng nhỏ nhen yếu ớt chiếu lấp ló. Nhưng mà ngọn nến trong tay một cái S, Phạm Huy thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ! Hình ảnh quá ác liệt thảm khốc!!

Lam Mị Nhiên châm xong ngọn nến, nàng để lên trên mặt bàn, rồi nàng lại cầm lên tấm vải đen đi đến bên cạnh giường cúi người nhìn Phạm Huy. Phạm Huy giật nảy mình, run run giọng hỏi:

“Mị Nhiên cô nương, cái này là cô nương ý định làm gì vậy?!”

Lam Mị Nhiên cười cũng không đáp hần một câu, chỉ cười nhẹ nhàng với hần rồi cúi người thật gần dùng một tay đỡ đầu hần lên, một tay để tấm vải lên trên che mắt hần, rồi lại dùng hai tay luồn ra sau đầu, buộc buộc thật chặt rồi mới bỏ tay ra. Phạm Huy thì thấy nàng sát vào, phong cảnh mỹ lệ vừa xem được đúng 2 giây thì tầm mắt trở lên đen tối, hần chỉ còn ngửi được một chút mùi thơm xông vào mũi, một mùi hương nhẹ nhàng như mùi của một hoa nhài dịu nhẹ làm hần cảm thấy thật sự bình tâm lại nhưng chỉ được chớp nhoáng hần lại lo sợ lên. Hần thật nghĩ đời hần xong! Đúng kiểu “Làm quỷ cũng phong lưu” trong truyền thuyết là đây!

Rồi hần lại cảm giác thấy Lam Mị Nhiên dùng lấy đôi tay của nàng cầm lấy áo của hần, nàng gỡ ra từ từ từng chút một, lột áo ra khỏi thân thể hần. Hần thật sự là ngớ ngẩn! Hệ thống!! Ngươi ra đây, tại sao nàng lại có thể cởi áo của ta, chả nhẽ NPC có quyền lợi vượt luôn quy tắc hệ thống à!!

Lam Mị Nhiên cười áo của Phạm Huy, nhìn lấy từng khối lại từng khối cơ bắp cường tráng nhưng không thô cộc của hắn, nàng nhẹ nhàng vuốt ve, nàng dùng lấy ngón tay nhỏ nhắn của nàng ôn nhu đi động lết từ trên cổ hắn xuống đến ngực, nàng vẽ vẽ vài vòng tròn rồi lại đi xuống bụng hắn, nàng xoa xoa những múi cơ bụng căng lên này, một mặt thỏa mãn gật gật đầu.

Phạm Huy cảm giác nổi rợn cả da gà lên, cô nàng này, thật sự quá TAO! Đúng là không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá nội tâm bên trong, giờ Phạm Huy hắn mới nghĩ đến câu nói này là chuẩn không có sai!! Hắn gật gù, cô nhân không lừa ta.

Lam Mị Nhiên lúc này nàng đi ra một bên bàn, một tay cầm lấy ngọn roi da, rồi một tay lại cầm lên ngọn nến sáp. Nàng thăm thì ôn nhu nói với Phạm Huy: “Đừng sợ, sẽ nhanh thôi công tử sẽ cảm thấy thoải mái~”

Ách, Phạm Huy im lặng, hắn lúc này chỉ có thể cầu nguyện nàng sẽ xong nhanh, thật sự lúc này hắn cảm thấy hắn đang bị chơi xong tiết tấu! Cái Ân Tàng Nhiệm Vụ này thật sự quá hồ người, hắn âm thầm roi lệ, nam nhân đau thương là ta đây chứ còn ai nữa đâu? Hắn khó khăn mở miệng nói ra một câu: “Mị Nhiên cô nương, ngài có thể nhẹ nhàng một chút với tiểu nhân được không?”

Mị Nhiên cười rộ lên rực rỡ, rồi bỗng nàng vung roi lên quất vào người Phạm Huy, Phạm Huy ách một tiếng, ây da, đậu, nữ nhân này không biết cái gì gọi là ôn nhu à hả trời? Đánh đau như vậy sẽ chết người đó!!

Nàng quất nấy roi liên tiếp vào người Phạm Huy, hắn kêu ách vài tiếng rồi im bật đi, Mị Nhiên lại cầm ngọn nến giờ lên trên người hắn, ngọn nến gặp lửa nhiệt, từng giọt lại từng giọt sáp nóng hổi rơi vào trên người Phạm Huy...

Phạm Huy lúc này, hắn ngơ ngác nghe lấy hệ thống tiếng nói: “Người chơi đã lĩnh ngộ kỹ năng bị động - bị động phòng thủ!”

Kỹ năng bị động - Bị động phòng thủ (0/50)

Công dụng: Khi người chơi dính quá nhiều đòn tấn công, nếu chịu ít nhất 5 đòn công kích vào người, thì sẽ tự động tạo một chiếc khiên đỡ một công kích tiếp theo.

Cooldown: 30 giây. (lên mỗi cấp bớt đi một giây)

Hắn cảm thấy vạn ngàn con sóng chạy lướt qua đập ầm ầm vào đầu hắn, cái quỷ gì? Ta chả nhẽ có M tư chất?

Không thể nào a, ca là người bình thường từ đầu đến đuôi có được hay không? Không mang như thế hồ người có được không? Hắn lại một lần nữa yên lặng rơi lệ, hắn đã chết lặng với hệ thống!

Lam Mị Nhiên thì lúc này đã quất điên cuồng vào người Phạm Huy, nàng vô cùng thỏa mãn, đã lâu lắm rồi nàng mới được thoải mái như này. Còn Phạm Huy? Hắn đang yên lặng đếm lấy từng điểm thuần thực kỹ năng của hắn đây...

Hơn một tiếng trôi qua, Lam Mị Nhiên mới dừng lại, nàng nhìn lấy trước mắt Phạm Huy trên người đầu đầu cũng là vết hằn roi đỏ lừ rừ máu cùng với những miếng sáp nến đã đọng lại. Nàng mới lấy quay đầu đi lấy khăn ướt nàng chuẩn bị sẵn ở vắt trên ghế, lau lau qua người hắn, nàng ôn nhu nhẹ nhàng dùng hai tay tỉ lấy khăn lau đi những miếng sáp nến rồi từng vết máu rỉ ra. Rồi nàng lại đi đến trên bàn cầm lấy một lọ thuốc nước màu đỏ, mở nắp ra rồi nhẹ nhàng nhỏ ra tay, rồi nàng dùng tay nhẹ nhàng xoa qua vết thương trên người Phạm Huy, kỳ diệu cái là, những vết thương đang qua nàng bôi thuốc, nhanh chóng liền khép lại, không để lại một tia vằn sẹo.

Xong xuôi tất cả, nàng mới cười ra khăn che mắt của Phạm Huy, thấy hắn đang nhắm chặt mắt, mồm thì lẩm bẩm liên tục một câu từ ngữ kì lạ nàng nghe không hiểu “số pi = 3,141592...”

Phạm Huy cảm thấy khăn che mắt mình được cởi ra, hắn mới mở mắt nhìn nữ nhân trước mắt mình. Nàng cười nhìn hắn hỏi: “Sao, cảm thấy thoải mái không công tử?”

Phạm Huy cũng theo đáp nàng: “Cởi trói cho ta trước đã, ta có việc cần làm bây giờ!”

Lam Mị Nhiên dùng tay bập bập miệng, nàng thực cảm thấy nếu có thể, nàng muốn chơi một tuần, đáng tiếc là vị công tử trước mắt thực sự quá rần, nàng sợ đem người ta làm hỏng đi, lúc ấy danh tiếng của nàng sẽ mất hết nên nàng cũng gật gật đầu đi theo làm như hắn nói, cởi hết trói trên tay chân của Phạm Huy.

Phạm Huy dùng tay chống đỡ người dậy, dùng tay phải xoa xoa lắc lắc chút cổ tay trái, cảm giác quá tê dại, trói chặt lâu như vậy, thật sự khiến máu có chút không lưu thông nổi.

Bỗng dưng lúc này, hệ thống nữ tính vang lên liên tiếp hai câu:

“Ân Tàng Nhiệm Vụ - Mua Rượu cho Lam Mị Nhiên đã hoàn thành, người chơi được thưởng 800 EXP và 800G”

“Phát động giai đoạn tiếp theo Ân Tàng Nhiệm Vụ - Nam nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đánh mông ba ba ba, Kỹ năng - Rút kiếm!

P/s: Từ giờ đề sẽ lược bớt một số từ Hán Việt đi, dùng từ thuần Việt. Đồng thời đổi tên một nhân vật nữ ở chương 01 là Trần Tú Mỹ thành Trần Lạc Phuong, ở chương 09 đổi tên Y Dược Lão thành Y Dược Sư - đồng thời bổ sung thông tin nhiệm vụ quên viết ở chương đó. Xin mọi người thứ lỗi cho sai lầm này của đề, đề cảm tạ mọi người đã đọc ủng hộ.

“Ấn tàng nhiệm vụ - Nam nhân!

Nội dung: Là một nam nhân chân chính, lòng tự trọng là không thể bị chà đạp, Lam Mị Nhiên dùng hình với người, gấp bội chà đạp lại nàng! Trừng phạt nàng, cho nàng biết cái giá phải trả cho việc dẫm đạp lên tôn nghiêm của một người nam nhân đích thực!

Yêu cầu: Đánh 10 phát vào mông của Lam Mị Nhiên.

Đã đạt 0/10 phát

Phần thưởng: 1400 EXP, 1400G cùng với một quyền kỹ năng ngẫu nhiên.”

Phạm Huy nhìn nội dung nhiệm vụ, có một loại con ruồi ghen trong cổ họng, hắn bây giờ chỉ muốn chửi thề vài câu! Đùa giỡn ta à? Đây là hồng cang thêm hồng tiết tấu? Nàng là một cái Ma Pháp Sư, một chiêu kỹ năng là đủ đưa ta xảm nát màn hình, về thành đường sức có được hay không?

Nhưng nhìn đến phần thưởng, một quyền kỹ năng ngẫu nhiên, có bao nhiêu tốt đẹp đây, bao nhiêu dụ hoặc. Phạm Huy rất mong chờ quyền kỹ năng này, làm hắn bây giờ thật sự là xoắn xuýt bối rối không biết phải làm sao. Cuối cùng đắn đo qua lại hồi lâu, nghĩ về thành mất 10% EXP, nhưng kỹ năng thì chưa chắc đã nhặt được. Liền cắn răng cắn lưỡi, ngấm lại ba chữ Liền ăn nhiều!

Thế là Phạm Huy nghĩ thông suốt nhẹ nhàng, không lo lắng gì mặc lại chiếc áo, che đi thân thể cường tráng của mình. Mị Nhiên nhìn hắn mặc lấy áo, ngậm nuốt nước miếng một cái, rồi nàng cũng giả vờ bình tĩnh, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi:

“Thế nào công tử? Thoải mái không nha? Kỹ thuật của ta thế nào?”

Phạm Huy chỉnh lại áo quần xong, ngồi dậy ở trên giường, dùng tay trên đỉnh đầu rút ra tấm vải đen buộc tóc thả tóc mình ra. Tóc dài phần mái bẻ xuống mấy ngọn lất phất trước khuôn mặt góc cạnh cương nghị của hắn, lúc này hắn mới ngẩng mặt lên nhìn Mị Nhiên, giọng trầm hồi nàng: “Vậy bây giờ người định đền bù tổn thương của ta thế nào đây?”

Mị Nhiên khúc khích lấy tay che miệng cười rồi đáp: “Công tử, người chiếm tiện nghi của ta cũng nhiều mà, ta xoa bóp cho người, rồi lại lúc người say rượu cũng dìu người đi lên giường, người còn ngã vào trong ngực ta chảy rớt nước dãi nữa chứ.”

Phạm Huy nghe nàng nói mình chảy nước dãi lên ngực nàng, tưởng tượng hình ảnh dần dần lộ ra, liền cảm thấy cái mũi hơi nóng lên.. Chắc chắn, quá đẹp! Nhưng tại sao ta lại không có cảm giác gì chứ, chết tiệt say rượu, say rượu hồng việc mà!

Hắn ngượng ngùng cười một cái, thật sự không biết đáp thế nào, nàng nói đúng, hắn tiện nghi cũng chiếm hết thấy, nhưng không được! Hắn còn nhiệm vụ phải hoàn thành đâu, phải dẫn dụ nhân cơ hội làm lúc nàng không chú ý mới được. Nghĩ nhanh một thoáng, hắn ho khụ khụ vài tiếng, rồi nói: “Vậy ta hơi khô khát nước, người cho ta xin một cốc nước được không, đền bù một cốc nước coi như tinh thần phí không quá đáng đi.”

Mị Nhiên gật gù đầu, quyền rũ quay lại thân thể mê hoặc của nàng một cái, đi đến bên cạnh bàn, cúi người cầm lấy cái bình rót lấy ly nước. Phạm Huy nhân cơ hội nhanh chóng chạy ra sau, chặt cái vào cổ Mị Nhiên. Hệ thống vang lên một câu: “Phát hiện vi phạm hành vi - Công kích NPC, xin chú ý, nếu lặp lại hành động công kích, trong vòng 10 giây sẽ lập tức bị sét đánh từ vong! Cảnh báo lần 1!”

Mị Nhiên ngất đi nhắm lại mắt, Phạm Huy vội vàng đỡ lấy nàng. Hắn ngồi lại ở trên ghế, một tay đỡ lấy Mị Nhiên, một tay liền dùng lực đánh vào mông nàng một cái “BA” thật to, tay hắn truyền đến từng trận đàn hồi co giãn nhẹ nhàng, cảm xúc không tệ, rất tốt đây! Phạm Huy không xấu hổ nghĩ lại đến một cái.

Hệ thống lúc này lại vang lên: “Phát hiện vi phạm hành vi - Công kích NPC, xin chú ý, nếu lặp lại hành vi công kích một lần nữa, trong vòng 10 giây sẽ lập tức bị sét đánh từ vong! Cảnh báo lần 2!”

Hắn hít sâu một hơi, làm công tác tâm lý chuẩn bị bị sét đánh chết! Rồi lại đưa một bàn tay đánh thật mạnh vào mông Mị Nhiên, “Ba” một tiếng nữa, cảm giác tay mặc dù cách hai lớp vải mông vẫn có chút co giãn, lúc hắn đánh vào tiện tay bóp bóp hai phát! Không tệ!

Hệ thống lạnh lùng phán định một câu: “Phát hiện vi phạm hành vi - Công kích NPC! Trong vòng 10 giây sẽ bị sét đánh từ vong!”

10 giây đếm ngược, hắn vội vàng dùng tay đánh thêm mấy cái vào mông Mị Nhiên, cảm xúc quá thoải mái! Hắn thật sự không lỡ bỏ đi nhưng mà. Khi hắn đã xong nhiệm vụ, hắn định tìm tòi một cái nữa thì tích, ngoài biệt thự này gió nổi lên ầm ầm, tiếng sét đi đoàn. Người chơi xung quanh ngạc nhiên nhìn nhìn chỉ trỏ, “Nhìn kia, ngôi nhà kia tự dưng hiện mây sét xung quanh!” “Quào, có người độ lòi kiếp tăng cấp sao? Sao ta không biết tính năng này?” hay kiểu như “Mau quay video lại, có người độ lòi kiếp!” Đám người ồn ào lên, vui vẻ náo nhiệt nhìn lấy chuyện lạ xảy ra. Còn người trong cuộc lúc này

nghe thấy. Phạm Huy bỗng dừng nghe thấy hệ thống vang lên tiếng “tích” một cái, áp lực từ trên đổ sập vào người hắn, làm hắn tí thì ngã quỵ xuống, may mà có cái ghế đỡ, hắn chỉ cảm thấy trầm trọng người như có cả một tòa núi treo trên đỉnh đầu hắn.

Rồi đoàn, sét bổ xuống xuyên qua tòa nhà, đánh trúng Phạm Huy! Phạm Huy chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, rồi cảnh tượng tối đen đi, hệ thống nữ tính âm thanh đã lại vang lên:

“Người chơi tử vong ở trong khu an toàn, xin chờ 30 giây sẽ tự động hồi sinh tại điểm nhớ!”

Quay trở lại trong ngôi nhà của Lam Mị Nhiên, do Phạm Huy đột ngột biến mất, nàng ngất đi không người đỡ suýt ngã xuống, bỗng nàng động, dùng một tay đỡ lấy mặt đất rồi nhẹ nhàng đứng lên, nàng lấy tay vẩy vẩy lấy mấy sợi tóc vương trên mặt gọn gàng sang, rồi dùng tay xoa xoa lấy bờ mông của mình chỗ bị Phạm Huy đánh, nàng “um” một tiếng thờ nhẹ, lông mày hơi nhíu nhíu, về mặt hướng thụ lấy, giọng mang theo chút thô thể: “ Ặn, lưu manh, đánh ta 10 cái, không đánh nhiều một hồi, lại đi cũng không nói một tiếng, thật là một nam nhân không chịu trách nhiệm gì cả! Lần sau để ta gặp lại ngươi, ngươi sẽ biết tay!”

Lúc Phạm Huy đánh vào cổ nàng, nàng biết hắn nhất định có mưu đồ gì đó, liền giả vờ ngất đi coi như không biết. Nhưng không ngờ hắn lớn mật như vậy, dùng tay vỗ mạnh vào cái mông của nàng, đã thế lại còn bóp bóp mấy cái mới chịu. Cái đầu tiên đánh, nàng suýt nữa mất khống chế không nổi kêu ra một cái, may nàng cố cắn cắn bờ môi kiềm lại, chỉ “um” nhẹ một cái không ai nghe thấy. Rồi mấy phát đánh về sau, nàng càng lúc càng cảm thấy ở bên trong có một cỗ lửa nóng đốt lên, một chút dòng nước ấm không biết từ đâu hơi hơi phun trào nhẹ ra. Nàng chửi thầm “Lưu manh!” một tiếng, rồi chịu hắn đánh đủ. Ai ngờ tên lưu manh này tự dưng biến mất, đi cũng không nói một lời. Thật tức chết đi!

Nghĩ cũng nghĩ xong, hồi tưởng cũng hồi tưởng, nàng vẫn rất hướng thụ cái cảm giác mê loạn đó, thế là nàng đi đến bên trên giường, kê cao gối nằm nhẹ xuống, hai chân giơ lên, lấy tay cời từ từ quần trong, nhẹ nhàng từng chút một. Nàng nhìn bên trong quần lót, có một chút nước ướt ướt, nàng liền để sang một bên. Rồi cuối cùng, nàng thả tay xuống, và chuyện gì hàng đêm phụ nữ một mình bí mật âm thầm vẫn làm, nàng giờ cũng làm! Từng đợt thờ dốc, từng âm thanh hoan hỉ lại tràn ngập trong căn nhà theo từng nhịp điệu. . .

Phạm Huy bên này chờ hệ thống đếm xong 30 giây, hắn liền xuất hiện ở giữa trung tâm tàn thù thôn, hắn nhìn kinh nghiệm của mình chỉ còn 810/2300. Lúc này hệ thống âm thanh nữ tính vang lên:

“Ding ding, chúc mừng người chơi hoàn thành Ân tòng nhiệm vụ - Nam nhân!, thu được 1400 EXP, 1400G, cùng Sách kĩ năng - Rút kiếm!”

“Ding ding, Ân tòng nhiệm vụ tiếp theo mở khóa ở cấp độ 10!”

Hồ, thờ dài một hồi, bị trừ 90 EXP đổi lại một kĩ năng mới, cũng hoàn toàn là cái giá đánh đổi được, nếu lúc này Phạm Huy hắn biết rằng là Mị Nhiên chỉ là giả vờ ngất đi thì không biết là hắn có kêu là đánh đổi được hay là quá may mắn nữa.

Kinh nghiệm của hắn thăng tốc biến thành 2210/2300, đi giết vài con quái là lên cấp. Hắn vội vàng nghĩ hiển thị bảng hành trạng, nhìn lấy quyền kĩ năng vừa nhận được.

“Sách kĩ năng - Rút kiếm

Công dụng: Sử dụng có thể học tập được Kĩ năng - Rút kiếm, rút kiếm ra chớp nhoáng đâm thẳng vào kẻ địch, gây sát thương = Sức tấn công vật lý + 170 sát thương tăng thêm. Kĩ năng có thể mang theo hiệu quả bạo kích.

Cooldown (thời gian hồi chiêu): 10 giây.”

Hắn sung sướng trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng ta cũng có kĩ năng để dùng rồi, thoải mái a!

Hắn ấn vào sách kĩ năng, hệ thống hỏi hắn một câu, có sử dụng sách kĩ năng - rút kiếm không? Hắn nhìn cũng chẳng cần nhìn, nhanh nghĩ sử dụng.

“Ding, người chơi đã học được Kĩ năng - Rút kiếm.”

Hồ to thoải mái, điểm sát thương bạo rap, lại thêm mấy phần tự tin, hiệu suất train quái cũng nhanh hơn nữa.

Hắn cười đùa tí tưng, nhìn vào bảng nhiệm vụ còn nhiệm vụ tìm con trai của Y Dược Sư chưa làm đây.

“Ân tòng nhiệm vụ - Tìm con trai của Y Dược Sư!

Nội dung: Con trai của Y Dược Sư đi vào trong lãnh địa của Mãng Hoa Xà tìm dược liệu giúp hắn, bất ngờ liền bắt âm vô tín mất tích, Y Dược Sư nhờ người tìm con trai giúp hắn. Nhiệm vụ này là nhiệm vụ đồng đội, có thể tổ đội cùng 1 người chơi nữa để cùng hoàn thành.

Phần thưởng: 2000 EXP, 2000G cùng 1 rương thần bí.”

Phạm Huy nhìn nhiệm vụ, nghĩ nhiệm vụ mang tính đồng đội, hắn làm một mình cũng được, nhưng chẳng biết sao, hắn không tự chủ được tự nhiên nghĩ đến Nhược Tuyết, nàng cô kia thành thực khí chất lại mang vẻ đẹp ôn thu cùng tính cách cởi mở vui vẻ làm hắn thật sâu nhớ đến.

Nhưng quan trọng, là hắn không có phương thức liên lạc với nàng. Cái này liền khó làm nha, hắn gãi đầu gãi tai, cũng không biết nàng ở đâu. Khó quá bỏ qua, hắn buông xuôi! Nghĩ nàng lúc trước khi đi bảo vệ hợp với bang hội, chắc giờ cũng đang đi làm nhiệm vụ cày cấp bận rộn đây.

Nghĩ thông thoáng ra, không mới được nằng, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng thôi, tìm người khác cũng được. 2 người làm nhiệm vụ, sẽ nhanh chóng hơn.

Phạm Huy lại trở về phong cách cười đùa tí tưng của mình, hai tay gác lên đầu, vừa đi về hướng khu Đại Sâm Lâm, vừa huyt sáo theo nhịp bài hát. Càng làm hần khó hiểu một điều, là hình như hần quên một ai đó thì phải, càng nghĩ lại càng không ra, hần dứt khoát quên luôn! Nam nhân mà, có gì mà không qua được!

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Gặp lại Nhược Tuyết

Đi đường cũ đến bên trong Đại Sâm Lâm, hần liền rào bước đi vào khu rừng, ngược lại hần chưa vội đi làm nhiệm vụ, cứ đi loanh quanh tìm hiểu xem đến cùng khu rừng này có những thứ gì. Chơi game chủ yếu để khám phá với kiếm tiền mà! Đòi hần giờ gọi là nghèo rớt mùng tơi không đủ.

Hần cứ loanh quanh đi lại như thế, cuối cùng cũng gặp được con quái cùng cấp độ để cạ sát tí điểm kinh nghiệm. Con quái này hơi to, bộ dáng hơi giống gấu chó, cao to cùng bộ lông đen xì, ở trên đầu nó có một dấu X sọc trắng to đùng in bên trên. Hai bên tay trái có móng vuốt dài nhìn qua vô cùng sắc bén, lúc này nó đang học giống người như thế đứng lên liên tục cào mạnh vào trên thân một cái cây, không biết để làm gì?

Gấu mặt sọc

Cấp độ: 5

HP: 700/700

Kỹ năng - Trảo kích (vận dụng cơ bắp cơ thể, dồn lực tấn công nhanh chóng liên tiếp)

Phạm Huy không vội mà chủ động công kích nó, hần ngược lại chăm chú nhìn xem, chờ đợi lấy một cơ hội là được. Con gấu ngược lại vẫn tiếp tục hành động của nó, cuối cùng “bực” một tiếng, thân cây bị nó cào toạc ra một cái lỗ, rồi nó thò thò cái trảo vào trong, lẹ mọ động động cái tay để tìm, lúc rút ra, nó đang cầm lấy một ít thứ nhon nhót dính dính màu vàng tươi sắc hòa quện cùng chút màu nâu nâu cho vào mồm chép chép miệng, rồi nó lại tiếp tục như thế.

Phạm Huy thấy nó là đang kiếm ăn, vội vàng di động luôn ra phía sau lưng của nó. Hần tay cầm lấy cây kiếm, tay đặt trên chuôi. Bỗng dưng hần bước nhanh liên tiếp mấy bước, phát động kỹ năng Rút kiếm, lưỡi kiếm tuốt nhanh ra vô đâm thẳng đến mục tiêu, hàng loạt động tác nhanh liên tiếp chuẩn nhịp vô cùng.

“-180 HP, kĩ năng phán định nhịp đúng 80% nên chỉ gây 80% sát thương.”

Con gấu bị kiếm đâm vào thân, đau đớn gầm gầm lên một cái, nó quơ đôi trảo từ phía bên phải sang, Phạm Huy rút kiếm ra nhanh chóng, cúi người né tránh. Rồi hần lại dùng kiếm chém vào chân con gấu hai nhát “xoẹt xoẹt”. Con gấu gầm gào lại cố gắng dùng trảo đập xuống, ý định đập nát đầu kẻ dám khiêu khích nó trước mặt. Phạm Huy vội vàng bật nhảy lùi ra, cái tay trảo đâm rầm xuống mặt đất, bụi đất bay tung tóe, lúc nhìn lại đã thấy đôi móng vuốt dài 20 cm của nó đã đâm xuống gần 16 17 cm rồi, chỉ hờ một chút còn lại tay trảo của nó.

Phạm Huy nhảy lùi lại, vừa tiếp đất hần liền di động sang bên trái vòng ra đằng sau con gấu, tiếp tục cầm kiếm chém vào lưng nó. Con gấu nhanh chóng quay người lại, dùng tay đỡ lấy lưỡi kiếm, Phạm Huy thấy công kích bị chặn, nhanh chóng nhấc kiếm lên, rồi trên đường nhấc, hần liền lật tay nhanh chóng đổi hướng tấn công, chém ngang vào bụng con gấu một cái rồi hần tiếp tục di động sao bên eo của nó, rồi hần nhanh chóng phát động kỹ năng - Rút kiếm đâm thẳng “sựt” vào đó.

“-196 HP, Kĩ năng phán định nhịp đúng 85%”

Rồi khi con gấu quay người sang chưa kịp nâng trảo lên công kích hần thì hần đã nhảy lùi lại, rồi tiếp tục phi vào chém tay nó, con gấu kêu lên đau đớn thảm thiết rồi ngã gục xuống đất.

“Hạ gục một Gấu mặt sọc, EXP + 45 điểm, 60G”

Thi thể con gấu biến mất, để rơi ra một món đồ, Phạm Huy tiện tay nhặt lên, hần tra xét:

“Đồ dùng - Mật gấu (Lọc)

Yêu cầu cấp độ: 0

Công dụng: Phục dụng ăn trực tiếp giúp tăng tốc độ luyện thể tăng cao, tăng cao 25% tốc độ luyện cấp điểm chỉ số Sức khỏe (VIT).”

Phạm Huy gật gù, cũng được, vận khí không tệ. Có cái này mặc dù không tăng trực tiếp nhưng tăng tốc độ luyện cũng tốt.

Hắn ngược lại chú ý đến thân cây bị con gấu lộ mọ đục ra, hắn đi lại xem xét, thấy bên trong thân cây chứa một loại chất lỏng màu vàng tươi sắc với một chút đục nâu của thân cây quện hòa cùng cảm giác hơi khó tả. Hắn cho tay vào quệt một cái rồi cho vào mồm chép chép miệng, hắn “ăn” một tiếng, vị rất tốt, hơi ngậy và có chút mùi mộc thảo quện bên trong. Hắn dò xét lấy thông tin:

“Đồ dùng - Mộc Tâm Nhưỡng

Công dụng: Là một loại dưỡng do Xuân Thảo Cây tiết ra, cây càng cao tuổi, dưỡng càng ngon. Bổ dưỡng lắm chất, sử dụng có thể tăng 20 HP vĩnh viễn, tối đa 10 lần sử dụng.”

Đồ tốt! Phạm Huy vội vàng dùng cả bàn tay thò vào vớ cả đóng lên, lúc hắn thò tay ra, tay hắn tràn ngập dịch dưỡng, hắn vội vàng thò từng ngón tay vào trong miệng ăn. Nhấm nháp nhấm nháp, từng miếng lại từng miếng, HP của hắn dần tăng lên 810, hắn tiếp tục thò vào lấy, bỗng tay hắn đụng vào một thứ mềm mềm tròn tròn bên trong đóng dịch dưỡng ở thân cây, hắn vội vàng cầm lấy thò ra xem xét:

“Thiên địa tài bảo - Xuân mộc trần châu

Công dụng:???

Một đồng dẫu??? đập vào mắt hắn, nhưng nhìn lên chữ phân loại Thiên địa tài bảo liền biết là đồ tốt, hắn ý định thử dùng thử giám định nhưng cũng không được, chả biết làm cách nào biết, hắn cũng không dám ăn bữa ăn bãi, nhớ đâu là thuốc tăng lực năng lượng quá lớn hắn không tiếp nhận nổi, bạo nổ từ vòng chơi xong rồi thì hắn biết khóc tìm ai than? Nên vì cẩn thận, hắn thu vào hành trang để ở đó.

Rồi hắn lại đưa tay ăn nốt đồng dưỡng kia thì bỗng dưng từ bụi cây xông ra một người cùng tiếng kêu to “ui da”. Nhìn kĩ lại thì đây là một vị thiếu nữ, Phạm Huy ngớ người, tay vẫn lơ đãng trước mặt, hắn nhìn sang người thiếu nữ kia, bóng lưng mái tóc có chút hơi quen mắt thì phải? Nhược Tuyết!

Nhược Tuyết sau khi chạm mặt Phạm Huy xong, chưa kịp hào hứng nói chuyện nhiều với vị danh nhân một cái video liền nổi danh này thì mới sực nhớ ra phải đi tụ họp với tỷ muội trong bang, nàng lần đầu chơi trò chơi kiểu nhập vai này nên còn hơi có chút lạ lẫm, chị em bảo nàng chơi lấy hỗ trợ hồi máu thì nên chọn gây phép, nàng liền chọn theo luôn. Vất vả đi theo nhóm được bang sắp xếp để làm nhiệm vụ, cuối cùng cũng lên được cấp độ 5, còn được một quyền kĩ năng - Hồi máu nửa chứ, nên lúc này nàng đứng thành một hỗ trợ chuẩn mực, chuẩn từ đáng người đến nghề nàng chọn.

Xong, đến giờ mọi người trong nhóm có việc off hết, tổ đội tự động giải tán. Nàng liền thành một người rảnh rỗi, vì lần đầu chơi game nhập vai, lại còn là trò chơi chân thực đồ họa đẹp như này, hứng thú nổi lên, nàng liền đi dạo xung quanh. Nàng đi hết cả cái tân thủ thôn, đi từ tây sang đông rồi lại đi từ nam lên bắc, cuối cùng lại đi ra tân thủ thôn, hướng về Đại Sâm Lâm bước đi.

Nàng chơi trò chơi, tâm tình cũng không phải để cày cuốc cấp độ gì, nàng chỉ là tâm trạng chán chán, thì một vị bạn thân mặt khêu phòng bảo nàng chơi trò chơi này với cô ấy, nàng liền gật gật đầu rồi mua đặt mua lấy thiết bị vào chơi.

Đi lạc vào Đại Sâm Lâm, nàng mãi mê ngắm khung cảnh bốn phía, khi thì thấy con bướm đập đập cánh bay qua đẹp không tả xiết, khi thì những chú chim đậu trên cành hót vang, cuối cùng nàng thả hồn tận mây, mắt lơ đãng vừa đi vừa ngó trái ngó phải. Nàng không để ý gì trước mặt mình, thì bỗng đang đi đâm sầm vào thứ trước mặt, nàng đưa tay lên sờ, ừm, hơi ẩm có nhiệt, lại là một túm lông mềm mại màu nâu nâu nữa chứ. Nàng dần dần ngược mặt lên, thấy một khuôn mặt dữ dằn bên trên in một vết sẹo, nàng tái nhợt khuôn mặt đi.

Lùi lùi dần về sau mấy bước, nàng giơ tay khua chân nói liên tục lắp bắp: “A, a, bình tĩnh, b-b-bình tĩnh, ta không phải cố ý, m-m-mi cứ tiếp tục làm việc của mi đi, đừng để ý đến ta-a-a...”

Gấu mặt sẹo đầu có hiểu được lời nói của nàng, thấy có vật gì đó đâm vào mình, nó tưởng công kích nó, gầm gào lên một tiếng rõ to phát uy. Nhược Tuyết “a” lên một tiếng thật to, quay đầu liền chạy, nàng hoảng hốt dọa vỡ mắt chạy thật nhanh. Cuối cùng không biết vì sao, con gấu lại không đuổi theo nàng, có lẽ nó đang mãi bận bịu món ăn vô cùng ưa thích của nó, không lẽ bỏ nên vẫn đứng yên tại chỗ quay lưng ăn lấy.

Nhược Tuyết tưởng nó đuổi theo, táng đả táng hồn chạy đi, nàng lấy hết sức mạnh từ thời sinh ra tới giờ để chạy, cuối cùng vấp phải một cái rễ cây, ngã đâm thẳng vào bụi cây trước mắt, xuyên qua ngã đập mặt xuống đất, nàng “Á” rồi “ui da” một tiếng mặt tiếp đất an toàn.

Rồi nàng nằm tại chỗ kêu rên vài tiếng đau đớn, cố gắng chống tay ngồi gượng dậy, ngẩng mặt lên nhìn.

“Úc” một tiếng ngạc nhiên, nàng hỏi: “Phạm Huy?”

Phạm Huy thấy người ngã trước mặt ngẩng mặt lên, đoán chuẩn, quả nhiên là Nhược Tuyết! Minh có ý định mời nàng làm nhiệm vụ, nàng liền xuất hiện trước mặt mình, đây phải chăng là hệ thống sắp đặt? Cũng quá chuẩn đi?

Hắn thấy nàng ngẩng lên hỏi mình một tiếng, cũng gật gật đầu mang theo là chào hỏi. Còn Nhược Tuyết, nàng lơ đãng nhìn hắn, rồi hai mắt bỗng dưng chăm chú nhìn lấy trên tay hắn, đồng vật chất màu vàng vàng nâu nâu đó, nàng xanh cả mặt, lấy tay bụm lấy miệng, nàng cảm thấy dạ dày mình chao đảo không ngừng...

Phạm Huy thấy nàng tự dưng lấy một tay che miệng, một tiếng che bụng, mặt mày trở nên xanh xao, tưởng là nàng ngã xuống bị làm sao, vội vàng đi đến bên cạnh ngồi quỳ một gối xuống. Một mặt ân cần hỏi nàng: “Nhược Tuyết tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

Nhược Tuyết thấy Phạm Huy đi đến gần mình, mặt mày càng xanh xao hơn, nhất là nhìn đồng vật chất vàng vàng nâu nâu nhầy nhụa trên tay hắn, tông tông từng giọt rơi xuống, nàng cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa, phùng má lên nhưng vẫn cố gắng giữ hình tượng thiếu nữ của mình nên cũng không

nôn ra ngoài.

Còn Phạm Huy, thấy nàng càng bị bệnh lợi hại hơn, hần mới bỗng nhớ ra trên tay mình còn Mộc Tâm Nhưỡng hình như có thể trị liệu bệnh nữa thì phải? Liền đưa cái tay còn dính nhưỡng đưa trước mặt nàng gần sát, miệng ân cần hỏi thăm bảo: “Nhược Tuyết tiểu thư, người ăn thứ này đi, vị tốt mà có thể trị liệu bệnh nữa đây.”

Nhược Tuyết nhìn đồng vật chất vàng vàng nâu nâu đó càng ngày càng đến gần mình, nàng cảm thấy dạ dày sóng gió nổi lên từ phía đảo loạn thiên địa bên trong, vội vàng ngoảnh đầu, buông tay che miệng. “HUỆ!” một cái, phun sạch!

Phạm Huy thấy nàng ngoảnh đầu nôn, không biết làm sao, bỗng dung hần nhớ ra điều gì đó liền ngay thơ nghiêng đầu hỏi: “Nhược Tuyết cô nương, không lẽ người bị ghen sao?”

..., Nhược Tuyết đang cúi đầu vừa nôn xong, nghe Phạm Huy hỏi như vậy, nàng suýt nữa chao đảo ngất đi.

Tên khốn khiếp này! Đầu tiên dí cái thứ vàng vàng nâu nâu đó vào ta, xong lại khen ngon không hết lời, ta đâu có khẩu vị rộng rãi được như mi đâu mà ăn thứ đó. Giờ thì lại bảo ta bị ghen, ghen ghen cái cả nhà người!

Nàng trong lòng thầm thì đọc ám chú nguyên rủa lấy Phạm Huy, rồi nàng chuyển dịch thân thể lùi xa Phạm Huy chục phân rồi mới về mặt cổ gắng tươi cười: “Ta, ta không sao đâu! Lòng tốt của người ta xin tâm lĩnh, ta chỉ muốn hỏi là tại sao người lại ở đây vậy? Chả nhẽ chuyên môn đến tìm thứ này sao?” Nói rồi nàng chỉ chỉ vào đồng nhầy dính trên tay Phạm Huy.

Phạm Huy cũng gật gật đầu đi theo đáp lời: “Thứ này là ta mới tìm được ngay ban nãy thôi, vị rất tốt, lại bổ dưỡng đầy chất, ăn vào đánh tan mọi loại bệnh nữa nên ta mới ăn.”

Nhược Tuyết giật giật mắt, tròn trắng mắt nhìn hần, rồi nàng thở dài một cái, cổ bỏ đi cái đầu gối tới gần hần, di di sang một bên tay đang cầm kiếm của Phạm Huy, vỗ vỗ vai hần như một vị trưởng bối căn dặn: “Ừm, ăn thứ này, tốt nhất đừng ăn nhiều là được Huy ca. Ta hiểu khẩu vị của người, nhưng thực sự thứ này chỉ nên âm thầm ăn thôi, đừng ăn trước mặt mọi người là được, người hiểu chứ?”

Phạm Huy nghe nàng nói vậy, vẫn không hiểu ra sao, nàng không ăn thì thôi, lại bảo ta ngừng ăn, ta còn 1 lần sử dụng để tăng 20 HP vĩnh viễn đây, thứ tốt tiện nghi ngu sao mà bỏ, vị lại ngon nữa chứ. Nghĩ vậy cũng kệ nàng, nàng không sao rồi thì mình tự hưởng, hần liền đưa tay lên cho vào miệng.

Nhược Tuyết nhìn thấy hần vẫn tiếp tục ăn thứ đó, ngoảnh cái mặt tái xanh lại của nàng đợi hần ăn xong, thực sự hình ảnh quá kinh bạo, nàng không dám nhìn!

Phạm Huy ăn xong dường, như là ảo thuật lấy ra một tấm vải đen, lau lau chà chà lấy cái tay rồi thu nó vào hành trang biến mất. Lúc này hần mới nhìn sang người con gái bên cạnh, nàng lúc này đang ngoảnh mặt đi sang nơi khác, khuôn mặt thần thờ ngơ ngác, hần mới hỏi: “Nhược Tuyết tiểu thư, trước gặp một lần mà người có việc đi mất, chưa kịp nói chuyện gì cả, người cấp độ mấy rồi? Người chơi nghề gì vậy?”

Nhược Tuyết quay mặt lại đối mặt với hần, nàng mới nhẹ nhàng cổ dặn ra một nụ cười mỉm trả lời: “Ta đã cấp độ 5, nghề gì ta cũng không biết, chỉ biết là hỗ trợ thì phải.”

Ồ! Phạm Huy nghe nàng là hỗ trợ, chắc hần là mục sư gì đó, đại loại có buff máu, buff công buff thủ, buff các kiểu con đà điểu. Hần vội vàng hỏi thăm Nhược Tuyết:

“Ta bây giờ đang có một cái nhiệm vụ, cần thêm một người chơi nữa để hoàn thành, người có hứng thú làm cùng ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phó bản bí mật!

P/s: Đổi tên Kỹ năng bị động - Bị động phòng thủ thành Tự động phòng thủ. Cảm tạ mọi người, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.:3

Nhược Tuyết cũng gật gật đầu nói: “Nhiệm vụ gì? Ta bây giờ đang rảnh đến phát chán à, đi loanh quanh này giờ khắp nơi đây. Tiểu thư ta nhận vụ này rồi!”

Phạm Huy nghe nàng đáp ứng cũng liền gửi nàng thông tin nhiệm vụ, Nhược Tuyết nhìn thấy phần thưởng liền tinh tinh hai mắt sáng lóa lên, “Rương thần bí” danh tự này nghe rất có lực sát thương đập thùng thùng vào người nàng. Rồi bỗng nàng nhận được hệ thống nhắc nhở: “Phạm Huy mời bạn vào tổ đội, tiếp nhận hay không?” Nàng liền đáp ứng dứt khoát không một tia do dự chần chờ nào.

Nhưng Nhược Tuyết thắc mắc liền hỏi hần: “Nhiệm vụ chỉ bảo kiếm con trai của Y Dược Sư, lại không nói kiếm hần chỗ nào sao, Huy?”

Phạm Huy lắc lắc gãi gãi đầu cũng đi theo đáp: “Cũng không có a, nhưng ta nhớ hình như Y Dược Sư bảo con trai hần ở lãnh địa Mãng Hoa Xà, chúng

ta thử qua khu vực có quái Mãng Hoa Xà liền biết, cách đây mấy tiếng, ta liền là làm nhiệm vụ ở đó, nhưng trước đó, ta cần đi cợ chút điểm kinh nghiệm đã, tiện thể dẫn người đi cùng thăng cấp luôn.”

Nhược Tuyết cũng gật gật đầu đồng ý, nàng đang rảnh phát hoảng, đi đâu cũng là đi nên liền theo hắn đi thôi.

Thế là tổ đội hai người nam nữ bắt đầu đi chung quanh điện cuồng săn quái, Phạm Huy từ khi có Rút Kiếm, liền là hiệu suất hơn hẳn thêm Hồi Máu của Nhược Tuyết, hắn liền đảm nhiệm chống chịu đòn luôn, bất cứ con quái nào lao vào Nhược Tuyết hắn đều giờ thân chịu đòn. Ngược lại giờ kĩ năng thủ hắn cũng có, hồi máu cũng có luôn, không đáng lo ngại lắm.

Bảng kĩ năng của hắn bây giờ gồm:

“Kĩ năng bị động - Liên kích (72/100) - cấp độ 1

Công dụng: Có tỷ lệ 12% phát động 2 đòn đánh liên tiếp trong giây lát.

Cooldown (thời gian hồi chiêu): 2 giây.”

“Kĩ năng tấn công - Rút kiếm (24/100) - cấp độ 1

Công dụng: Rút kiếm ra trong chớp choáng đâm thẳng vào kẻ địch, gây Sát thương = Sức tấn công vật lý + 170 sát thương tăng thêm. Kĩ năng có thể mang hiệu quả bạo kích.

Cooldown: 10 giây.”

“Kĩ năng bị động - Tự động phòng thủ (4/50) - Cấp độ 1

Công dụng: Khi người chơi dính quá nhiều đòn tấn công, nếu chịu 5 đòn công kích vào người, thì sẽ tự động tạo một chiếc khiên đỡ một công kích tiếp theo.

Cooldown: 30 giây.”

Hai người càng đánh càng hăng, kết hợp càng ngày càng nhuần nhuyễn, thi thoảng Phạm Huy gần cạn máu, Nhược Tuyết lại ném cả cục máu đập vào mặt hắn, thế là hắn lại tràn đầy sức mạnh tiếp tục xoát quái!

Chém chém sát sát liên tục hơn hai tiếng, hai người trong lúc xoát ngược lại gặp phải một bầy gấu tầm chục con. Nhìn cũng không nhìn, Nhược Tuyết liền quay đầu bỏ chạy, Phạm Huy mừng thầm vô trách nhiệm nha đầu một câu, động tác cũng nhanh không kém Nhược Tuyết co cẳng chân lên chạy. Hai tên nhất gan sợ chết như chạy đua olympic, nhanh không thể nhanh hơn được nữa, bỏ lực bủ sửa ra chạy.

Cuối cùng không biết thế nào, Nhược Tuyết đang chạy liền nhìn thấy một hang động to lớn, dẫn đầu chạy vào né tránh, Phạm Huy cũng theo sau nàng chạy vào cùng. Nhược Tuyết nép vào một bên cạnh hang động, Phạm Huy đứng ép sát nàng, hai người thân thể đụng chạm lấy nhau, từng tia thổ khí thổi vào mặt, hai người ăn ý cùng im lặng, từng tiếng thở lẫn nhau vang lên cùng nhịp ăn ý. Lúc này mặt Nhược Tuyết đã đỡ ửng lên, mái tóc nàng che mắt khuất một bên mặt càng làm nàng thêm vẻ đẹp thành thực hòa chút sắc mị hương diễm. Phạm Huy không có ý tứ đành ngoảnh đầu sang một bên, yên tĩnh chờ lấy.

Bầy gấu ầm ầm đuổi theo nhìn thấy hang động trước mặt cũng liền dừng lại, một mặt thể hiện ra sợ hãi, như gặp thứ gì đó rất kinh khủng cũng liền hò hét nhau rút lui.

Ngược lại là hai người trong hang động chờ nửa tiếng không thấy động tĩnh gì nữa, liền thở phào một hơi, chục con gấu to lớn đuổi theo, bị bắt mà đánh đập cho thì không chết cũng về thôn nghỉ ngơi an dưỡng.

Hình dáng bây giờ rất đẹp, Phạm Huy vẫn ngoảnh mặt, Nhược Tuyết thấy đã an toàn mà hắn không ý định tách nàng ra, khuôn mặt đỏ ửng lên, giọng nhỏ nhắc nhở thoáng cái hắn: “Huy, giờ an toàn rồi!”

Phạm Huy giật mình nghe vậy, cũng ú ớ gật gù, rồi tách ra nàng, hắn ngồi phịch xuống đất, thở nhẹ vài hơi. Hắn lúc này là do đầu óc đang tưởng tượng quá nhiều hình ảnh nên không chú ý tình hình xung quanh, liền nghe Nhược Tuyết nhắc nhở vậy mới kịp hoàn hồn buồn lòng ra.

Nhược Tuyết bên này cũng đỏ ửng mặt, nàng giả vờ nhìn nhìn xung quanh để tránh đi bối rối. Bỗng nàng nhìn thấy vách đá quanh hang ghi một dòng chữ rất lớn, nàng chú ý nhìn ra là “Hoa Xà Động”. Ô! Nàng liền gọi lại Phạm Huy: “ Huy, trên vách có chữ, là Hoa Xà động, khả năng ở nơi này là nơi chúng ta cần tìm đây.”

Phạm Huy ngồi dưới đất ngẩng mặt nhìn lên vách đá, thấy chữ “Hoa Xà Động” cũng ngó người ra, rồi suy tính có khả năng như Nhược Tuyết nói, nơi này là nơi con trai Y Dược Sư mất tích, hắn cũng không dám chắc, chỉ có khả năng thôi, không biết là bao nhiêu phần trăm nữa. Hắn đứng dậy, vỗ vỗ rơi rớt cái bụi đất, rồi nói với Nhược Tuyết:

“Có khả năng, nhưng không dám chắc sẽ tìm thấy con trai của Y Dược Sư, ta nghĩ có thể thử một lần, không được chúng ta đi địa phương khác tìm, có thể xung quanh đây là được.”

Nhược Tuyết gật gật đầu đồng ý với cách nói của hắn, Phạm Huy rút kiếm ra, nơi này thật sự là hơi tối u ám, chỉ thấy một chút ánh sáng từ cửa động hắt

vào làm rõ lời mờ cần phải cẩn thận đi, nhờ có thứ gì tự dung thò ra cái thì dở. Hắn đã cộ quái lên cấp độ 6 nhưng cẩn thận vẫn tốt, con boss gì đó kiểu siêu cấp boss chẳng hạn, gãi nhẹ hắn là hắn thắng liền!

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đăng cấp: 06

EXP: 0/3400

HP: 1020/1020

MP: 280/280

Sức mạnh (STR): 15 - 19%

Nhanh nhẹn (AGI): 22 - 46%

Sức khỏe (VIT): 15 - 2%

Trí tuệ (INT): 6 - 31%

May mắn (LUK): 9 - 3%

Sức tấn công vật lý (ATT): 46 - 80

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 0.4%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 4%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 37

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 24

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 5%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 0.95%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kỹ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Hắn bước đi chậm chậm vào, Nhược Tuyết cũng cầm một thanh gậy gỗ, bước theo sau hắn. Nàng cảm thấy đứng ở sau lưng Phạm Huy tương đối có cảm giác an toàn, rất tốt cảm giác đầu.

Khi hai người đi sâu vào trong hang động được chục mét, hệ thống bỗng dưng vang lên:

“Phát hiện phó bản bí mật một lần duy nhất, bắt đầu truyền tống!”

Thế là hai người ngơ ngác nhìn lẫn nhau, không ngờ lại phát hiện phó bản mang tính duy nhất, lần này liền chơi vui rồi! Nhược Tuyết thì sáng mờ mắt, mắt chỉ kém hiện nổi hai cái ký hiệu \$ là hợp cách! Còn Phạm Huy thì nghĩ đến nhiều hơn, vì thường nhiệm vụ mang tính duy nhất, thường rất khó, hơn nữa còn có rất nguy hiểm, chỉ sợ lần này không dễ dàng rồi.

Cảnh tượng trước mắt bỗng đổi mới, hang động càng to lớn hơn, xung quanh có những cái cột đá, trên cột có những con măng xà uốn lượn vòng quanh, cùng lốm đốm những ngọn lửa trên đuốc gắn ở vách đá. Làm Phạm Huy nhìn rõ ràng mọi thứ xung quanh hơn, hắn nhìn thấy trước mắt là một cánh cửa thật to lớn, bên trên phác họa lấy một cái đầu măng xà rõ to lớn, hai mắt nó tỏa ra hung uy ngập trời, Phạm Huy nhìn cũng cảm thấy có chút áp lực.

Còn Nhược Tuyết? Nàng vẫn còn chìm trong giấc mơ ảo tưởng kho tàng châu báu tràn ngập vàng rơi đầy đất, ngơ ngơ ngác ngác, đáng vẻ mạnh mẽ đáng yêu. Bên ngoài thành thực coi mờ, ai ngờ bên trong là một cái hám châu báu thiếu nữ. Phạm Huy chỉ cảm thấy khô hán lời...

Chương 15: “ Ừm, Huy...”

Phạm Huy đi ra vẫy vẫy tay trước mặt Nhược Tuyết, kêu “này, này” mấy tiếng, nàng vẫn mơ màng, miệng chảy rớt nước dãi, hình tượng thiếu nữ của nàng trong mắt Phạm Huy đã nát tươm như tàn tro gió thổi không xót gì rồi. Hắn thấy Nhược Tuyết không có tỉnh lại, đi đến bên cạnh tai nàng, hét lên: “NÀY!”

Giờ Nhược Tuyết mới giật mình tỉnh lại, tiếng hét chói tai, nàng “à” một tiếng, che tay dịch ra mấy bước, vỗ vỗ lấy tai của mình, quay đầu hỏi Phạm Huy: “Huy, người làm cái gì vậy?”

“Ta phải hỏi, người đang làm gì chứ, mê tưởng cái gì mà chảy hết nước dãi ra rồi kia kìa.” Phạm Huy đáp nàng một câu.

Nhược Tuyết nghe vậy, vội vàng lấy vạt tay áo lau lau chút khỏa môi nàng, thấy hơi dính nước thắm, gượng cười hi hi với hắn một cái, vừa cười vừa lau. Phạm Huy cũng tùy ý nàng, nhìn sang nàng bảo: “Đi thôi, làm xong nhanh rồi chúng ta rời khỏi đây, nơi này hơi u ám, ta không thích lắm.” Nói rồi dẫn đầu bước đi đến gần cánh cửa, Nhược Tuyết cũng đi theo hắn, vừa đi lại vừa lau, hình tượng thành thực đầu còn đó, chỉ thấy chút dễ thương cực kì.

Phạm Huy đứng trước cửa, rồi dùng hai tay lực đẩy thật mạnh cánh cửa ra, tiếng “ầm ầm” vang lên, cửa mở rộng sang hai bên. Cảnh tượng bên trong tối om không ánh sáng, không nhìn thấy một cái gì cả, Phạm Huy cẩn thận cảm kiểm bước vào, Nhược Tuyết thấy tối như thế cũng sợ co rụt nép nép ở sau lưng Phạm Huy. Khi hai người bước hẳn vào trong rồi, cánh cửa đằng sau bỗng đang mở biến hình thành đóng lại như bước tường kín phong tỏa lối thoát đằng sau. Hệ thống lúc này vang lên:

“Chú ý: đã bắt đầu phó bản, xin người chơi hãy cẩn thận. Phó bản mang tính duy nhất cho nên nếu từ vong, sẽ mất đi cơ hội nhận phần thưởng, cả tổ đội cùng từ vong, phó bản sẽ biến mất. Và không bao giờ xuất hiện lại trong trò chơi nữa.”

Rồi tiếng vừa dứt, trước mắt Phạm Huy dần dần sáng lên, Nhược Tuyết thấp thỏm đứng đằng sau hắn, hai tay cầm lấy vai hắn, sợ bỗng dưng có gì xảy ra, nàng lại có thể chuyển tay vác Phạm Huy ra làm khiên thịt che phía trước. Ừm! Đúng, nàng đánh là đánh cái chủ ý này, không phải là nàng muốn động chạm gì hắn đâu, đều là bất đắc dĩ cả. Phạm Huy bây giờ mà biết ý nghĩ của nàng, chắc chắn hắn sẽ lòi nàng ra thử một lần cảm giác khiên thịt cho biết mùi!

Từng ngọn lửa bùng dần dần từng cái lên xung quanh hang động, ngọn lửa màu xanh nước biển bập bùng thổi lên chiếu sáng rất kinh dị. Đập vào mắt Phạm Huy chính là gần 20 con Mãng Hoa Xà, chỉ là lần này hình thể bọn chúng chính là to hơn gấp hai, cái nanh cũng dài hơn sắc hơn trước, bên thân lại xù xì những vết đốm màu cam viền đen, da lại càng đậm màu xanh hơn dần chuyển sang xanh lam. Phạm Huy vội vàng điểm kích nhìn thông tin của bọn chúng:

Mãng Hoa Xà (Trưởng Thành)

Cấp độ: 5

HP: 600/600

Kỹ năng: - Nanh độc (Gây sát thương độc mất 10 máu / giây, tồn tại 10 giây.)

- Chớp nhoáng (Dùng lực co lại thân, bắn ra với vận tốc cực nhanh, gây bất ngờ cho địch nhân.)

Máu hơi nhiều, lại cũng có 20 con. Giải quyết từng con phải thật nhanh mới có thể thoát được. Kệ nó, liều là được, dù sao 5 con cùng công kích mình, phát tiếp theo sẽ bị khiên đỡ lại, không lo lắm, mình cũng có kĩ năng hồi máu, liền là LÀM! Nghĩ là chiến, Phạm Huy ngoảnh đầu lại nhìn Nhược Tuyết, trên tay biến ra một lọ thuốc màu xanh, đưa cho nàng bảo: “Chút nữa ta sẽ chống hết bọn chúng, Nhược Tuyết, người cầm lấy cái lọ thuốc này, rồi tránh ra xa xa một chút, đủ tầm xa thì triển phép Hồi Máu là được.”

Nhược Tuyết biết lúc này cũng phải nghiêm túc lên, một mặt cũng nghiêm túc nhận lấy lọ thuốc: “Được, Huy, ta sẽ mãi nhớ rằng người đã từng liều chết bảo vệ ta, ta rất cảm động... Huy, xin chúc người đi yên lành bình an! Ta sẽ rất nhớ mi!” Nói rồi nàng nhắm một bên mắt không bị tóc che đi, rồi lấy tay giả vờ xoa xoa như đang lau nước mắt.

Phạm Huy nghe vậy, đen thui cả mặt mày lại, tiên sư, cô nàng này tựa như là đang rửa ta chết đi thì phải. Hắn bực bực lên dùng lấy đôi tay đưa lên cầm vào má cô nàng, Nhược Tuyết bị hành động của hắn làm cho ngây người, nàng ửng đỏ mặt lấp bắp nói: “Huy...” Nhìn hắn một mặt nghiêm túc, lông mày hơi chút nhíu lại, đôi mắt đỏ thắm yêu dị nhìn lấy nàng, nàng cũng ngây ngốc nhìn lại hắn, nàng nghĩ thầm: “Chắc chắn đây là tổ tình trong truyền thuyết, ai da, ta cuối cùng cũng được hưởng tư vị từ chối rồi, đúng, phải là từ chối mà không được đồng ý. Nhưng ta từ chối mà khiến hắn nổi giận lên, dùng lực với ta, đề ta ra... ta phải làm sao? Phải làm sao bây giờ? A a!!”

Tiếp đó chưa kịp hưởng thụ mỹ hảo, những lời ngọt ngào thổ lộ tấm lòng cũng chưa thấy đâu, lại chỉ thấy nàng lại kêu lên: “Á, á, ta xin lỗi, Huy, ta xin

lỗi... Ừm ừm!”

Phạm Huy cảm lấy hai má nàng, rồi ra sức nhéo lấy kéo sang hai bên, vừa nhéo vừa nhàu, hấn nhìn thấy nàng bị đau van xin kêu tha, nhéo thêm một lúc sượng tay chút nữa mới chịu thả ra, Nhược Tuyết dùng tay xoa xoa một bên má, phần phần nhìn hấn, giờ ngón đấm lên uy hiếp. Hấn cười cười quay người lại, cần kiểm giờ trước mặt, nhắm hai mắt lại thả một hơi dài, rồi hấn mở mắt ra, bước nhanh ra lao vào đám quái thú.

Bên kia chiến tuyến, 20 con Mãng Hoa Xà to lớn nhìn chăm chăm vào hai tên con người trước mặt, chúng nó thay nhau xì xì phát ra từng tiếng kêu nghe rợn cả người. Cuối cùng thấy một kẻ lao nhanh về hướng chúng nó, bọn chúng nhận thấy ý định công kích liền tất cả vào hết tư thế tấn công, khè ra một tiếng dọa nạt. Phạm Huy nhìn cũng không nhìn, trực tiếp dùng Rút Kiếm chém vào con đứng trước nhất, thương tổn nhảy lên - 220, hấn lại nhanh chóng rút kiếm chém liên tiếp ba nhát vào người nó, thương tổn thì nhau nhảy lên, phát động liền hai lần Liên kích, con Mãng Hoa Xà đó liền tử ọ!

Một con số +60 EXP nổi lên!

Hấn rảnh rồi cũng không kịp, liền nhân dịp bọn còn lại ngơ ngác chưa hoàn hồn, lại lao lên một con Mãng Hoa Xà khác, nhanh chóng dùng Rút Kiếm, - 238 thương tổn nhảy lên. Con Mãng Hoa Xà bị đâm kiếm vào người, hét lên một tiếng, rồi nó nhanh chóng huy động cái đuôi quạt sang phía Phạm Huy. Bọn còn lại nghe thấy tiếng hét, lâm tỉnh hồn lại, cũng nhanh chóng lao vào tấn công hấn.

Phạm Huy vội vàng nhảy lùi ra né tránh, nhìn bọn quái còn lại đang nhanh chóng đến gần, hấn liền lao vào chém con kia ba bốn nhát, chém gần chết thấy không thể liên kích kết thúc, hấn cũng tiếc nuối một phen liền lùi lại. Mất thấy 18 con Mãng Hoa Xà công kích đã đến, hấn né trái né phải, thấy điểm sơ hở liền là công kích, không thì liền là dùng Rút Kiếm, đã trải qua mấy cuộc chiến đấu hấn luyện được rất nhiều kỹ thuật, cũng không e ngại gì bọn Mãng Hoa Xà này cả. Bỗng dưng hệ thống phát động một tiếng vang lên trong đầu hấn: “Ding, chúc mừng người chơi, người thiên phú kinh người, đã lĩnh ngộ ra Kỹ năng né tránh - Nhịp”

“Kỹ năng né tránh - Nhịp (0/100) - Cấp độ 1

Công dụng: Trong 5 giây, vào trạng thái Nhịp, có thể dựa theo nhịp tấn công của đối phương mà né tránh, tỷ lệ né tránh tăng lên 50% đồng thời có 15% tỉ lệ làm ra phản kích.

Cooldown: 60 giây.”

Ồ hô, lại lĩnh ngộ kỹ năng mới, lần này thu lợi có cái kỹ năng liền ổn rồi. Hấn vui vẻ trong lòng, nhưng mặt ngoài mặt vẫn chăm chú nhìn những con Mãng Hoa Xà còn lại. Hấn liền bật thử Nhịp lên dùng thử, liền cảm thấy đôi chân của mình rất linh hoạt nhanh chóng, mấy con Mãng Hoa Xà công kích vào người hấn, hấn lại linh xảo trong chớp mắt né tránh được, cảm giác rất kì diệu!

Cuối cùng chiến đấu cũng kết thúc, loanh quanh rơi rớt những món đồ cùng bình thuốc, Nhược Tuyết hoan hô đi lên thu nhập hết vào người mình thì bỗng dưng Phạm Huy lao vào ôm nàng đè nàng xuống đất rồi hấn cúi người, mặt chui vào trong tóc gần mang tai nàng, từng hơi thở thổi vào sau gáy tai nàng, nàng lại đỏ ửng mặt hết lên một tiếng, miệng chập chập không ngừng: “Á, Huy, ngươi lại định làm gì vậy? Buông ta ra...” Bỗng bên trái vang lên ầm một tiếng, nàng quay mắt thấy một con Mãng Hoa Xà to lớn đang gượng dậy quơ quơ cái đầu của nó, con Mãng Hoa Xà này to lớn hình thể như con Mãng Hoa Xà (Tinh Anh) mà Phạm Huy đã gặp, khác cái là màu của nó đã đổi dần dần sang màu xanh lam.

Ngay khi Phạm Huy nhìn thấy Nhược Tuyết đang cầm cúi thu hồi đồ đạc chiến lợi phẩm, hấn nghe thấy tiếng xì xì quen thuộc ở một góc nào đó, mặc dù có điểm khác là trong hơn tiếng của con bình thường nhưng mà rất quen thuộc, tựa như là...

Không Xong! Là tiếng giống như con tinh anh đó, Phạm Huy thấy nó đã leo lên trên một cái cột, dáng thân người ép ép từng chút một rung động. Phạm Huy nhận thấy trong ánh mắt nó nhìn chăm chăm lấy là Nhược Tuyết, hấn liền chửi thề một tiếng, quả nhiên là chọn quả hồng mềm ra tay bóp trước. Hấn lao nhanh lên ôm lấy Nhược Tuyết nằm xuống né tránh, Nhược Tuyết kêu lên không ngừng hấn cũng không để ý, liền buông nàng ra đứng dậy, tay hấn kéo lấy Nhược Tuyết đứng vội lên. Rồi mắt nhìn chăm chăm vào con mãnh thú kia, hấn vội điểm kích tra xét:

Mãng Hoa Xà Vương (Trưởng thành - Tinh Anh)

Cấp độ: 6

HP: 3300/3300

Kỹ năng: - Nanh độc (Gây giảm 15 máu/ giây, trong vòng 5 giây nếu công kích trúng)

- Dịch độc (Từ miệng phun ra một viên dịch độc đạn, bắn về phía trước, kẻ dính bị giảm 50 máu/ giây trong vòng 3 giây.)

- Bóp nghẹt (Dùng đuôi cuốn chặt lấy đối thủ, gây bóp nghẹt với lực sát thương vô cùng lớn.)

Chỉ số ngược lại cao hơn con Mãng Hoa Xà Vương kia một đoạn cùng thêm một kỹ năng mới, rất khó đối phó. Phạm Huy không thể buông lỏng người, lại chăm chú lên tinh thần lần nữa. Hấn cũng không e ngại gì, đối phó đám quái đồng có vẻ còn khó, nhưng đối phó 1 vs 1 thì hấn còn chưa sợ bất kì ai đây!

Rồi hấn lại vào tư thế thủ, vội vàng nói với Nhược Tuyết đằng sau lưng: “Nhược Tuyết, người trước né tránh một hồi, con rắn này rất âm hiểm, có khả năng nó sẽ công kích nhằm vào người mà không phải ta. Người phải cẩn thận.”

Nhược Tuyết gật gù đầu bảo: “Được rồi, người cũng cẩn thận lấy, Huy.” Nàng nào có để ý gì cẩn thận đâu, đầy đầu nàng đã ảo tưởng diễn tiếp cái cảnh

lúc này nàng bị bá đạo ép xuống đất, nghĩ đến đây, tâm can nàng nhảy lên bịch bịch...

Phạm Huy thấy nàng đi ra một đoạn dài, mới chuyển từ tư thế thủ sang tấn công, kiểm trực chỉ Mãng Hoa Xà. Ánh mắt màu đỏ thẫm yêu dị nhìn chăm chăm lấy nó, chỉ cần nó có một tia di động, hấn liền trước tiên lao vào áp chế phá công kích của nó.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhược Tuyết phát uy!

Mãng Hoa Xà Vương lúc này há mồm khè lưỡi, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén của nó nhìn rất rợn người, bỗng nó cuộn người lại, co rút lại thân thể ép chặt lấy từng khúc thân.

Phạm Huy mở to mắt nhìn, thấy nó có ý định tấn công, hấn liền trước nhất lao vọt lên, hai tay giơ đặt kiếm ngang hông. Mãng Hoa Xà Vương thấy Phạm Huy lao đến nó cũng liền thả khí ép bắn thật nhanh lên đằng trước, Phạm Huy từ bỏ tấn công, né sang một bên tránh đòn.

Mãng Hoa Xà Vương đáp xuống đất, quay ngoắt đuôi sang đập vào Phạm Huy, hấn phản ứng nhanh liền vội rút bao kiếm sang bên hông đỡ lấy. Một tiếng “Bành” hấn liền bị đập bay mấy mét, Mãng Hoa Xà Vương không từ bỏ liền nhân dịp lấy công kích hấn, nó trườn trên mặt đất rất nhanh rồi há miệng lao về trước tấp lấy Phạm Huy. Phạm Huy nhìn cooldown Nhịp vẫn còn 20 giây nữa, liền vội bật ngời dậy lăn thân sang bên trái tránh né lấy. “Bùm” con Mãng Hoa Xà Vương công kích trượt, đâm thẳng đầu xuống đất, nó mới từ từ lờ đờ ngoi đầu dậy, quơ quơ lấy cái đầu.

Phạm Huy đâu ra để nó có cơ hội phục hồi, liền dùng Rút Kiếm đâm một nhát vào thân nó, tiếp đó Mãng Hoa Xà Vương chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn, hấn liền di chuyển áp sát nó, chém liên tiếp mấy nhát, liền kích phát động một lần. Khi con Mãng Hoa Xà Vương từ đau đớn bên trong tỉnh lại, nó uốn cong cái đuôi linh hoạt của nó ý định lườn ra sau cuốn lấy Phạm Huy.

Phạm Huy liền thả tư thế, nằm sấp người xuống rồi dùng hai tay gắng sức đẩy cả người lùi ra phía sau thoát khỏi cái đuôi của nó, rồi hấn vội vàng chống bao kiếm dùng lực đứng lên. Mãng Hoa Xà Vương thấy hấn thoát khỏi, liền khè đầu lao lên công kích liên tục, Phạm Huy vội nhìn Nhịp còn 10 giây liền vội vàng né tránh lấy công kích như bão táp của con rắn, ngược lại lúc né tránh, hấn tiện tay bỏ thêm một kiếm vào người nó làm nó đau đớn chậm lấy nhịp độ tấn công.

Kĩ năng - Nhịp lúc này đã hồi lại, hấn chưa vội vàng dùng đến, vì hấn biết tiếp đó lúc Mãng Hoa Xà Vương ít máu sẽ trở nên cuồng bạo hơn, lúc ấy bật lên cũng chưa vội. Hấn chuyển tư thế, né tránh lấy một đòn tấn công của Mãng Hoa Xà Vương rồi dùng luôn kĩ năng Rút Kiếm đâm tiếp vào thân nó rồi rút kiếm chém liên tiếp vào người nó. Con Mãng Hoa Xà Vương kêu lên đau đớn, nó thật sự lúc này rất phần nộ tới cùng, tên địch nhân bé nhỏ kia lại có thể làm người nó chổng chất vết thương như vậy, thật không thể tha thứ.

Nó vào trạng thái bạo ngược cuồng nộ lên, từ bỏ hoàn toàn phòng thủ lấy, chỉ điên cuồng tấn công, đầu pháp rất liều mạng. Phạm Huy nhận ra Mãng Hoa Xà Vương đã vào trạng thái nguy hiểm, hấn chém trúng thì trúng, nhưng lắm khi thật sự rất bị kích, bởi vì hấn thấy hấn chém vào người Mãng Hoa Xà Vương, nó giống như hoàn toàn không để ý lấy đau đớn, chỉ điên cuồng lao lên công kích lấy hấn, làm hấn đau khổ né tránh né phải.

Tiền sư! Con rắn này muốn liều mạng với ta, vậy thì xem ai liều mạng hơn ai, độ độ liều mạng, còn chưa có người sinh ra đủ liều với hấn đây!! Hấn lập tức dùng kĩ năng Nhịp, lúc này hấn nhận thấy công kích của con rắn trở nên vô cùng vi diệu, giống như từng điểm lại từng điểm, Phạm Huy chỉ cần bắt lấy một sơ hở giữa những điểm đó liền có thể vừa né tránh lại có thể có cơ hội phản kích lấy. Hấn liền dùng ngay Rút Kiếm đâm vào con rắn, đâm xong hấn cũng kệ nó ngấp vào trong, xoay kiếm xoay một lố rồi hấn cầm kiếm rạch luôn một đường tóe máu ra, máu tươi vẩy lên thân giáp hấn.

Nhược Tuyết bên này nhìn tình hình chiến đấu thật sự rất khản trương, không biết nàng lại đâu ra một túi đồ ăn vặt đứng ở một bên nhắm nháp, vừa ăn vừa xem lấy. Có đôi khi Phạm Huy công kích trúng lấy nó, nàng hú lên hò hét hoan hô, khi Mãng Hoa Xà Vương chủ động công kích suýt trúng Phạm Huy, nàng lại kêu oang oang lên, cầm lấy cây gậy gỗ củi bắp của mình quơ quơ ý muốn xông vào hội đồng nó. Nhưng nàng ngược lại làm được gì đâu, nhìn lấy điểm công kích, thấp đến đáng thương, nàng ở trong tổ đội của bang chỉ là một hỗ trợ, không có việc gì liền đứng phía sau, đồng đội hết máu nàng lại ném một phép rồi liền đứng ngơ mặt ra đấy. Nói chung một câu: “Việc nhẹ lương cao.”

Bỗng Mãng Hoa Xà Vương giơ cao đầu, một thứ gì đó nho nhỏ chuyển động từ cổ họng nó lên, dù nó rất khê khó nhìn nhưng vẫn bị Nhược Tuyết bắt lấy, nàng vội buông ra túi đồ ăn vặt hò hét lên với Phạm Huy: “Huy, cẩn thận, nó sắp dùng đại chiêu!”

Phạm Huy nghe vậy, vội vàng bỏ tư thế tấn công, lùi lại giữ kiếm phòng thủ, Mãng Hoa Xà Vương thì bỗng há miệng, phun ra một đồng dịch màu xanh vàng như mật vào người Phạm Huy, hấn chưa kịp né tránh liền dính chiêu. Mật vàng vẩy dính vào một mắt hấn, gây đau xót rất đủ loại, hấn liền giơ tay che lấy cúi gập người xuống đau đớn, trong mắt hoàn toàn tối đen lại không nhìn ra một cái gì. Nhìn lại thanh trạng thái đã ghi: “Trúng độc, mất 50 HP / giây trong vòng 3 giây” và “Bị hiệu ứng mù, còn 2 giây.”

Nhược Tuyết thấy Phạm Huy cúi gập người xuống, mà Mãng Hoa Xà Vương đã đến tiếp cận hấn chuẩn bị công kích, nàng nghĩ cũng không kịp nghĩ, liền trước tiên ném một chiêu Hồi Máu lên Phạm Huy, rồi xông lên cầm lấy gậy gỗ công kích Mãng Hoa Xà Vương “bốp” một tiếng. Bỗng Mãng Hoa Xà Vương ăn một cơn của nàng xong liền dờ dẩn ra, đầu nó quơ quơ thành hình tròn khiến Nhược Tuyết chả biết làm sao? Thì tiếng hệ thống vang lên trong đầu nàng: “Chúc mừng người chơi thiên phú kinh người, lĩnh ngộ được kĩ năng - Đập Choáng”

“Kĩ năng - Đạp Choáng - Cấp độ cao nhất

Công dụng: Có 100% tỷ lệ dùng Vũ khí - Gậy gõ vào trúng Điểm yếu ở đầu đối phương gây 50 sát thương, kèm hiệu ứng choáng váng 3 giây. Không thể né tránh!

Thời gian phục hồi: 180 giây.”

Quào! Nhược Tuyết dùng hai tay “úc” che lấy miệng, vẻ mặt ngạc nhiên, nằng gồ bậy gồ bạ thế mà cũng lĩnh ngộ được một cái kĩ năng, còn có vẻ hình như rất trâu bò, ừm chính là trâu bò, dù sao nằng cũng đã cứu được Phạm Huy rồi, kĩ năng cứu được liền là trâu bò! Nằng nghĩ đơn giản là vậy!

Phạm Huy hết hiệu ứng mù, mọi thứ lại trở nên bình thường, nhìn lấy Nhược Tuyết đang cầm gậy đứng đằng sau Mãng Hoa Xà Vương, Phạm Huy hú hồn hú vía nghĩ sao nằng lại ở đó được cơ chứ, không biết là nguy hiểm sao? Liên vội vàng đi đến bên cạnh kéo lấy tay nằng nói: “Nhược Tuyết, sao ngươi lại đến đây, nguy hiểm lắm! Đi một bên né tránh đi.” Nói rồi hắn liền kéo Nhược Tuyết đi một đoạn dài cách Mãng Hoa Xà Vương, Nhược Tuyết thì nhìn hắn đi đến, chưa kịp nói câu gì bị kéo lấy tay rồi nghe Phạm Huy nhắc nhở một câu liền ngơ mặt ra, ý, đây là gì? Đây là hắn đang lo lắng cho ta sao?

Thế là nằng, cũng mở miệng cười múa tay múa chân lên nói: “Huy, ta vừa rồi lĩnh ngộ ra một kĩ năng rất lợi hại vì cứu ngươi đây, tiểu thư ta giỏi chưa?” Phạm Huy nghe nằng khoe khoang cũng đối theo nằng: “Lợi hại như nào?”

Nhược Tuyết liền định ba hoa chích chòe với hắn, thì bỗng nằng bị Phạm Huy kéo ra đằng sau lưng hắn. Nhược Tuyết giật mình một cái, lại kịp nhìn ra lúc này con Mãng Hoa Xà Vương đã hết bị choáng, nó đang đỏ mắt nhìn chăm chăm lấy Nhược Tuyết.

y da! Nhược Tuyết sợ quá vội co rụt lại trốn sau lưng Phạm Huy, cặp mắt đó thật đáng sợ, trong ánh mắt tràn ngập hận thù khiến Nhược Tuyết lạnh cả sống lưng, nó vì sao lại hận thù ta như vậy chứ? T-t-ta chỉ là gõ nó một gậy thôi mà, việc nhỏ nhẹ vậy cũng hận thù, đúng là con rắn hẹp hòi! Xì!

Phạm Huy nhìn lên HP của Mãng Hoa Xà Vương, cũng không còn nhiều lắm, tầm 800/3300, nhưng bây giờ nó đã cuồng bạo lên, Phạm Huy phải vô cùng cẩn thận nếu không có khả năng lật thuyền trong mương! Hắn liền một tay cầm kiếm, một tay cầm bao kiếm đặt chéo nhau làm tư thế thủ rồi dần dần di động đến Mãng Hoa Xà Vương.

Mãng Hoa Xà Vương nhìn thấy địch nhân đang dần dần đến gần mình, nó há mồm khè một tiếng thật to dọa nạt lấy rồi liền trườn lấy cái thân thể linh hoạt của mình nhanh thoăn thoắt lượn sang bên trái Phạm Huy, mở miệng liền tấp một cái.

Phạm Huy chớp lấy thời cơ, vội dùng lấy bao kiếm chặn ngang miệng nó, không cho nó đớp vào, rồi tay kia vội dùng kĩ năng Rút Kiếm đâm thẳng vào trước thân nó, Sụt! Thương tổn - 460 tím thẫm hiện lên! Bạo kích!

Mãng Hoa Xà Vương đau đớn quần quại, liền thật nhanh nâng lên đầu thả miệng tránh ra bao kiếm, xong nó dùng đuôi quật lấy Phạm Huy liên tiếp mấy cái, Phạm Huy bị nó phản ứng nhanh ngay người, liền dính 3 4 phát quật, đau đến hắn nhe răng trợn mắt. Nhưng hắn cũng không dễ dàng buông tha vậy, liền dùng kiếm chém liên tiếp vào người nó. Người với Rắn cứ thế đấu pháp liều mạng với nhau!

Cuối cùng, HP Mãng Hoa Xà Vương về 0/3300, nó ré lên một tiếng thật to rồi đổ ầm xuống đất, Phạm Huy ăn vô số đòn liền cũng thảng thớm, HP chỉ còn có hơn 400 xấp xỉ, vội lấy một bình thuốc đỏ ra mở nắp tu ừng ực. Rồi Nhược Tuyết cũng dùng hai ba lần phép Hồi Máu giúp hắn sặc lại đây.

Đếm lại chiến lợi phẩm, cũng không ít, một cây trượng phép, một cái bao tay, mấy ngàn G cùng với mấy bình thuốc đỏ cùng xanh.

Cây trượng phép hiện ra lam sắc, ngược lại Phạm Huy đưa luôn cho Nhược Tuyết, dù sao nằng cũng cứu mình một mạng, công sức nằng là đáng kể. Còn cái bao tay thì tràn ngập dầu (???), thuốc xanh đưa hết cho Nhược Tuyết cùng với thuốc đỏ hai bình.

“Hạ gục Mãng Hoa Xà Vương (Trưởng Thành - Tỉnh Anh), thu được 2000 EXP, 2500G.”

Phân phối xong chiến lợi phẩm, Nhược Tuyết gấp rút đeo lên cây trượng phép, chưa cả kịp nhìn lấy thuộc tính.

“Trang Bị - Trượng Phép Lam Xà (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 5

Công kích phép thuật: +30

Tinh thần + 4 điểm

Độ bền: 100/100

Công dụng: Khi dùng phép, có 10% tỷ lệ nhất định xuất hiện triệu hồi một lam xà tấn công kẻ địch gần nhất, hút lấy 100 Năng lượng và gây 100 Sát thương.”

Có cây trượng này, ngược lại nằng cũng không lo lắng thiếu năng lượng với sát thương, đủ dùng lên cấp độ 10 rồi. Hí hí! Nằng vui vẻ lên, một cây trượng cùng một cái kĩ năng, đủ nằng thu hoạch to lớn. Chốc nữa còn một cái rương bí mật, nhờ đâu lại có cả một kho tàng??? Nghĩ đến đây, nằng Oh My GOD! một cái, nước dãi chảy tuôn ra khỏi khóe miệng.

Phạm Huy đi đến bên cạnh, nới cả da ga nhìn lấy khuôn mặt hăm tiêng, ngược lại tay chống lấy cẩn thận lau đi nước dãi của nàng rồi nhấc nhờ thoáng cái: “Đừng mơ vậy, bảo tàng trò chơi chả có đâu mà mơ, lên tỉnh thần lại đi, chốc nữa phải cẩn thận, có khả năng là còn một cửa ải nữa, hoặc nhiều hơn cũng không biết chừng đâu.”

Nhược Tuyết tới sầm mặt lại, bụm mắt phình mồm tròn má lên, nhưng mặt vẫn hướng thụ lấy tên ô-sin lau lấy nước dãi của nàng, hơi ửng đỏ mặt lên gất gỏng nhẹ cái:

“Xi! Ngươi đừng có dập tắt ước mơ của ta, cả đời ta ước mơ một lần khám phá ra một di tích, ở bên trong đó, tràn ngập vàng, thật nhiều vàng, thật nhiều châu báu kim cương bảo thạch, bla bla... Ngươi nếu dám một lần nữa dập tắt ước mơ của bốn tiểu thư, cẩn thận ta đánh ngươi!”

Phạm Huy nghiêng nghiêng đầu, mắt chằm nhìn lấy nàng, đáng vẻ khinh bỉ tột cùng, lấy tay ngón út đảo đảo móc móc thoáng cái lỗ tai nói: “Rồi, rồi, ta biết ước mơ của ngươi, thật là, ta biết cách làm ước mơ của ngươi thực hiện được đó.”

Nhược Tuyết nghe vậy, vội vàng hai tay túm lấy tay hắn, dò xét hỏi: “Như nào? Như nào? Ngươi phải nói cho ta biết, nếu không bốn tiểu thư bám dính lấy ngươi không thả!!”

Phạm Huy liếc nàng một cái, rồi nghiêng cái đầu, hờ, chả nói cho ngươi, cho ngươi tò mò đến cuối đời, ha ha.

Nhược Tuyết thấy hắn không thềm để ý gì mình, biết bị tên này treo lên khẩu vị, bực tức lấy hai tay nheo nheo bóp bóp lấy cánh tay của hắn cho hả giận. Tên khốn khiếp! Làm ta tò mò lại không nói cho ta, thật khốn khiếp mà!!

Cứ thế, hai người đùa cợt lấy nhau, cuối cùng qua một hồi mới trở lại chính sự. Phạm Huy mở lên hành trang, dùng thẻ giám định, giám định lấy bao tay vừa nhặt được, bao tay âm ỉ dần dần sáng bừng lên, cuối cùng thành một tia lam sắc, hắn gạt gù, lam sắc, đồ tốt dùng được. Liên xem xét thuộc tính:

“Trang bị - Lam xà bao tay

Yêu cầu cấp độ: 5

Phòng thủ: +10

Nhanh nhẹn: +3

May mắn + 2

Tốc độ đánh: +10%

Độ bền: 70/70

Công dụng: Khi công kích, có tỷ lệ 10% phát động thuộc tính kịch độc, làm trong vòng 3 giây đối phương mất đi 50 máu / giây. Có thể cộng dồn tối đa 5 lần.”

Lại một món đồ tốt, công dụng ngược lại cũng dễ dàng dùng, cộng dồn 5 lần, tối đa là 250 sát thương / giây. Sát thương đáng kể, phòng thủ có, chỉ số toàn vẹn. Phạm Huy liền trang bị lên, chỉ số thăng lên một đoạn nhỏ.

Chuẩn bị hoàn tất, nghỉ ngơi cũng đã xong, đùa giỡn cũng đã đùa, đến giờ bắt tay làm việc chính. Phạm Huy dẫn đầu mở ra cánh cửa tiếp theo dẫn đến cửa ải tiếp theo, còn Nhược Tuyết? Nàng liền là nấp nấp đằng sau lưng Phạm Huy, hai tay ôm lấy cây trượng bước theo.

“Kẹt” một tiếng, rồi Phạm Huy dùng sức đẩy, cánh cửa “ầm ầm” dần dần mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kịch bản không đúng lắm

Cánh cửa mở dần ra để lộ ra khung cảnh bên trong, là một đại sảnh rộng lớn, từng cây cột đá dựng lên thành hai hàng, bên trên mỗi cây cột là một con nường xà uốn lượn vòng quanh. Đứng trước nhất là một cái ghế to lớn bằng đá, điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ trên có thứ gì đó ở đấy, đại sảnh tối u ám không một ngọn lửa chiếu sáng nên Phạm Huy không nhìn thấy rõ đó là thứ gì, chỉ là ở bên dưới cái ghế có hai bức tượng đá điêu khắc sáng loáng, từng cái là...

Phạm Huy hai tay xiết chặt lấy chuôi kiếm, hắn cẩn thận đứng lặng đó nhìn xem, hắn sợ vừa di động liền có gì xảy ra vậy thì việc vui liền lớn rồi! Nhược Tuyết thì ở đằng sau hắn, hai tay ôm lấy gậy phép, cẩn thận từng chút một nhưng mắt vẫn đảo đảo nhìn đánh giá xung quanh đại sảnh.

Bỗng một giọng nói mê mị đầy dụ hoặc cất tiếng hỏi nhẹ lên: “Hai người các ngươi là ai?” Giọng nói vừa ra, theo đó là hàng loạt tụ lửa lam nổi lên, mỗi

một chiếc cột đá ở thân treo lấy một cây đuốc, bên trên có những ngọn lửa màu lam thổi lừng bùng lên.

Phạm Huy giờ mới nhìn ra ở trên là gì, một nữ nhân, đúng hơn là một nữ xà nhân! Dung nhan mỹ lệ, lại hơi có chút dụ hoặc tâm tình, cái khí chất này hơi có điểm giống Lam Mị Nhiên, lại mang chút cường thế theo cùng. Đôi mắt đỏ đậm ở trong có một vạch đường thẳng đen to tròn, môi lại hơi đỏ nhạt một chút nhỏ nhắn cong lên. Ở trên thân nữ nhân đó chỉ mặc một chiếc váy dài che khuất lấy một đoạn đuôi rắn đang cuộn tròn, để trên dưới chiếc ghế, còn nàng thì nằm ườn dựa vào tay ghế rồi dùng tay chống lấy đầu đáng vẻ lười nhác, còn một tay để tựa lên bụng, nhẹ nhàng lại thon dài.

Nữ xà nhân nhìn lấy Phạm Huy cùng Nhưộc Tuyết ngẩng ngẩng người không đáp lời, cũng không tức giận hay tâm trạng bức tức gì cả, kiên nhẫn lại hỏi tiếp: “Hai người là ai? Đến đây có việc gì?”

Phạm Huy còn đang định giải bày nhiệm vụ ra, thì bỗng Nhưộc Tuyết xông lên trước nhất đoạt nói: “Bọn ta đến tìm bảo tàng!”

Phạm Huy ngờ mặt nhìn nàng một cái, trắng trợn hai mắt lên. Ặc, cô nãi nãi của ta, người biết như thế là đang gây thù chuốc oán sao, người không biết là cướp đoạn tài sản cá nhân có thể gây nên cừu hận không thể giải đoạn à? Trời ạ! Vàng lăm choáng váng đầu mắt rồi, không thể cứu a!

Phạm Huy bùm mặt lấy tay che trán lắc lắc đầu, đáng vẻ bất lực. Còn nữ xà nhân nghe vậy, cười rộ lên khúc khích: “Được, thẳng thắn, nhưng tiểu cô nương, muốn lấy được bảo tàng thì phải vượt qua trắc trở lắm đó, người biết không?”

Nhưộc Tuyết vẫn chưa biết mình làm sai thứ gì, nàng chỉ biết là có bảo tàng! Nên vội đi theo đáp: “Biết, có gì thử thách nói luôn đi!”

Nữ xà nhân lấy tay che miệng cười một cái yêu kiều, tiểu cô nương này thật không có kiên nhẫn được đâu, rồi bỗng nàng nghiêm sắc mặt lại, một mặt lạnh lùng nói: “Đánh gần chết, rồi ném ra ngoài!”

Theo mệnh lệnh nàng vừa hạ đạt ra, hai bên bức tượng rung rung động theo, từ chậm dần đến nhanh. Cuối cùng nứt ra từng khối, ẦM! một tiếng “Gào!” hai tiếng ré thật to, bụi mù qua đi để lộ ra hai tên Xà nhân đầu rắn, hai tay mỗi người cầm lấy một ngón thương dài, bọn hắn nhìn lấy Phạm Huy cùng Nhưộc Tuyết khề lên một tiếng rồi bỗng tên bên trái lao vọt lên.

Phạm Huy vội vàng đẩy ra Nhưộc Tuyết, cũng đi theo nghênh chiến. Đỉnh đang đỉnh đang! Từng tiếng vũ khí va chạm theo đó vang lên, cuối cùng lấy Phạm Huy kỹ thuật thủ thắng liền chém xuống ba nhát liên tiếp vào người Xà nhân, rồi hắn nhân dịp xà nhân chưa kịp phản ứng lại liền vội nhảy lên đạp vào thân nó rồi lấy đà lộn ngược lại. Vội vàng giờ kiểm lên thể thủ, Phạm Huy mới có thời gian tra xét thông tin:

Xà Tướng (Tinh Anh)

HP: 5000/5000

Kĩ năng: - Phun độc (phun ra một viên đạn độc tốc độ nhanh, gây mất 50 máu/ giây, trong vòng 5 giây)

- Đâm kích (Lấy kích dùng lực đâm thẳng một đường, gây sát thương to lớn)

5000 HP, cũng không phải là cách biệt với Mãng Hoa Xà Vương lắm, nhưng kĩ năng thì thực dụng hơn nhiều. Phạm Huy liền nhìn xong dữ liệu, liền cầm ngang kiếm xông lên trước nhất, ý định dùng công là thủ. Hắn lao lên nhảy vọt, cầm kiếm bổ vào Xà Tướng, đối phương vội vàng giờ ngang cây thương lên đỡ lấy, bỗng Phạm Huy lấy góc độ cực xảo, thả ra một tay cầm lấy thân thương rồi nhờ lấy nó, đạp hai cước vào thân Xà Tướng, xong liền tiện thả tay xuống, nhân lúc nó bị mất chỗ chống, hai tay cầm kiếm công kích thêm mấy phát.

Xà Tướng mất lấy chỗ dựa ngã ngửa ra sau, bỗng nó ngửa cổ há mồm phun ra một bãi dịch màu xanh lá cây, Độc! Phạm Huy vội vàng né tránh sang một bên, bãi dịch rơi xuống đất, xèo xèo hai tiếng, mặt đất đã thủng một lỗ. Phạm Huy hít một hơi, may mắn đây là trò chơi, chứ ở ngoài đời mà dính như phát lúc này là đi luôn khuôn mặt đẹp trai của ta rồi.

Phạm Huy bỗng nghe thấy một tiếng gió réo lên kinh khủng, hắn liền nhanh chóng phản ứng dùng lấy kiếm quay ngoắt người chém vào mũi thương, đing một tiếng, rồi Phạm Huy chuyển tay, ghim lưỡi kiếm vào cây thương rồi liền sát dọc theo thân thương chém xuống.

Xà Tướng vội vàng buông bỏ tay cầm thương, Phạm Huy liền di động theo chém mấy nhát, Xà Tướng vội dùng lấy hay tay đón đỡ lại ăn mấy nhát. Thừa lúc đối phương không có vũ khí, Phạm Huy liên tục phát động tổng tấn công, không một chút nghỉ ngơi giữa nhịp. Cứ việc Xà Tướng khổ sở đón đỡ đấy, thì thoảng lại phun ra dịch độc nhưng đều bị Phạm Huy né tránh lấy, ai bảo hắn sợ khuôn mặt hắn bị phá hủy, lúc nào cũng phải đề phòng chiêu này của Xà Tướng.

Đến cái lúc HP của Xà Tướng rớt nghiêm trọng đến mức báo động đỏ, nhưng nó cũng không có cách nào, nói là định vọt lên nhặt lại vũ khí đi, thì lại bị Phạm Huy đạp bay xa xa, chỉ có thể bị động đón đỡ lấy, khổ không thể tả.

Phạm Huy chém xuống liên tiếp, gần đến HP Xà Tướng sắp cạn về 0, thì bỗng dừng đằng sau vang lên tiếng Nhưộc Tuyết hét thật to: “Đa! Cứu ta, mau cứu ta, Huy tướng quân mau cứu lấy tiểu thư a!! A!!”

Phạm Huy quay đầu lại, cười khổ không dứt, quên mất còn một tên nữa, lúc này cảnh tượng có chút buồn cười. Xà Tướng đuổi theo Nhưộc Tuyết, hai tay cầm giáo công kích liên tiếp, còn Nhưộc Tuyết? Haha, cô nàng lăn trái lăn phải né tránh, bỏ lỏm cồm né hoặc là dứt khoát chạy nhanh. Thi thoảng tay lại dùng Hồi Máu lên mình, nhưng số nàng may mắn, phát động liên tục kĩ năng của trượng phép thành ra Xà Tướng mất máu nhiều còn Nhưộc Tuyết thì HP vẫn tràn đầy. Nhưng nhìn cảnh tượng này, thật sự là khổ nàng, lăn lê đầy đất, đã bao giờ nàng chật vật như vậy!

Phạm Huy thấy thế cũng không vội, ngược lại là không chết được, liền dứt khoát kết liễu tên Xà Tướng cạn máu, 0/5000 HP Xà Tướng đau đớn rú thảm

rồi ngã gục xuống, roi rút ra mấy món đồ, Phạm Huy nhìn cũng không nhìn quơ luôn vào người rồi xách kiếm quay lại giúp Nhược Tuyết.

Hai người kết hợp đã rất ăn ý, chẳng thoáng chốc liền hạ gục nốt tên Xà Tướng còn lại. Chiến lợi phẩm nhìn cũng không nhìn, liền là thu đã rồi phân phối sau cùng với mỗi tên Xà Tướng cho khá nhiều điểm kinh nghiệm, 2500 EXP và 2500G, tổng là 5000 EXP và 5000G, cũng khá khá.

Nữ xà nhân ngồi trên ghế đá, nhìn từng tên từng tên Xà Tướng bị hạ gục cũng không nóng nảy, ngược lại nhàn nhã lười biếng nằm ườn trên ghế. Khi tên Xà Tướng còn lại bị hạ gục, nàng mới vỗ vỗ tay nói: “Tốt à, hai người thực lực không tệ đâu.”

Nhược Tuyết nghe vậy, cũng khí thế không thua người, đứng lên trước mặt Phạm Huy chỉ tay kêu to khiêu khích: “Nói vớ vẩn, người cũng lên đi, bọn ta thời gian rất đắt, một giây mua được ca bảo tàng của người đây!”

Nàng khí thế hung hãn ngược lại khiến Phạm Huy chảy toát mồ hôi, chỉ được cái thế, bên trong nhát như thỏ đế vậy, thật sự là...

Xà nữ nhân nghe vậy cũng cười nhẹ một cái, nàng ngược lại không nhanh không chậm từ từ nói: “Gấp gì đâu, cái gì đến sẽ đến, giới thiệu một chút, ta tên Xà Chiêu Cơ, là nữ vương của Mãng Hoa Xà tộc, hân hạnh được biết các người.”

Nhược Tuyết nghe được Nữ xà nhân ôn hòa như vậy, chả biết tại sao, chỉ hơi thắc mắc, nàng đi theo đáp: “Ta tên Nhược Tuyết, còn đằng sau ta là Phạm Huy, ta chỉ thắc mắc tại sao người lại hiểu tiếng của nhân loại vậy?”

Xà Chiêu Cơ cười tủm tỉm, nàng một mặt hồi ức lại kể: “Nói đến, thật ra thì...” Đang khi nói, bỗng mũi nàng nhú nhú một cái, nàng liền vội vàng ngồi dậy đứng lên khỏi ghế, đi bước xuống đài, dáng vẻ vội vàng không bình tĩnh như lúc nãy nữa.

Phạm Huy tưởng nàng ý định tấn công mình, liền giờ kiếm lên, Nhược Tuyết thấy không khí khẩn trương cũng liền cầm lấy trượng phép đứng đằng sau Phạm Huy. Tự nhiên một tiếng nói đầy non nớt hơi ngọng ngọng chưa rõ âm thanh vang lên đằng sau: “Mẫu thân.”

Xà Chiêu Cơ mặt bừng sáng hạnh phúc lên, nàng liền vội đi đến trước nhất, vượt qua Phạm Huy cùng Nhược Tuyết, đi đến đằng sau. Hai người cũng quay lại nhìn, đập vào mắt là cảnh tượng một người thanh niên khuôn mặt hơi thư sinh một chút, nhưng thân thể lại cường tráng to cao, rất có tư cách mỹ nam nhân một vị, người nam nhân ấy trên tay bế lấy một cô bé gái, tóc búi buộc hai bên, khuôn mặt nộn búng ra sữa, một tay ôm lấy cổ người nam nhân kia, một tay vẫy vẫy, cô bé mặc một chiếc váy dài màu trắng, nhìn giống y như chiếc Xà Chiêu Cơ đang mặc, bên dưới là thân rắn màu xanh lam cuộn tròn lấy tay người nam nhân kia.

Xà Chiêu Cơ hạnh phúc đi đến trước mặt người nam nhân đó, liền đến gần nàng lại hôn lên má hắn một cái, rồi hai tay đón đỡ lấy cô bé kia, cười hỏi: “Thế nào, Tiểu tiên, hôm nay đi theo cha con chơi vui vẻ sao?”

Cô bé kia một mặt vui vẻ, cười khanh khách lên, quơ tay múa chân kể với nàng: “Hôm nay á, con với cha đi được rất nhiều nơi, hái được rất nhiều quả ngon để mang về, mẫu thân xem này.” Nói rồi không biết nàng lại móc được từ đâu ra hai trái hoa quả màu đỏ thắm, giờ lên khoe với mẫu thân nàng.

Chiêu Cơ cười đùa với cô bé, xong nàng mới nhớ ra mình còn hai vị khách không mời mà đến, liền vội nói với người nam nhân kia: “Y Phàm, đằng kia có hai người cùng giống loài với người, ta không biết họ có mục đích gì khi đến đây nữa, chỉ bảo là tìm bảo tàng, thật không rõ nơi này chúng ta có bảo tàng gì.”

Y Phàm gật gật đầu, vào đến đại sảnh hắn trước nhất liền đã chú ý đến hai người Phạm Huy cùng Nhược Tuyết, hắn vỗ vỗ tay Chiêu Cơ ý bảo không việc gì, liền bước đi ra trước mặt Phạm Huy hỏi: “Hai vị, không biết các người là ai, đến nơi này lại có chuyện gì, nếu cần ta có thể sẽ giúp đỡ thoát một cái.”

Ách, Phạm Huy giờ mới tỉnh hồn, Y Phàm, Y Dược Sư, hai cái tên ngược lại là trùng hợp, nhưng mà tiết tấu nhảy có chút nhanh, đang làm sao phụ bản, lại thành đến thăm gia đình nhà người ta rồi, kịch bản không phải là hạ gục Xà Chiêu Cơ rồi tìm được manh mối rồi tiếp đó tìm thấy con trai của Y Dược Sư sao? Thật là ngày tất chó, quá dễ dàng một điểm đi.

Hắn nghe Y Phàm hỏi mình, cũng không trả lời đáp mà hỏi ngược lại: “Người tên Y Phàm, vậy người có biết người nào tên là Y Dược Sư không?”

Y Phàm nghe Phạm Huy nhắc đến Y Dược Sư, hắn cũng gật gật đầu nói: “Biết, đó là cha ta, người tìm ông ấy làm gì?”

Phạm Huy liền vội vàng kể Y Dược Sư cầu hắn tìm Y Phàm, rồi lại kể lão Dược Sư lo lắng cho hắn đến mất ăn mất ngủ, mẹ hắn thì ngã bệnh nằm giường, nên lão Dược Sư mong hắn sẽ trở về.

Y Phàm nghe vậy cũng thờ dài một hơi: “Xem ra, việc gì đến cũng đến thật rồi. Ta có lỗi với cha mẹ, ài.” Nói than thở xong, hắn ngoay đầu lại nhìn Xà Chiêu Cơ cùng con gái mình nói với nàng: “Chiêu Cơ, ngày mai ta với người về thăm cha mẹ đi thôi, dẫn Tiểu Tiên đi cùng nữa.”

Chiêu Cơ đang đùa vui vẻ với con gái nghe vậy, cũng gật đầu nhu thuận nói: “Được, dù sao người nói gì cũng là đúng, ta nghe người mà.”

Ách, đúng kiểu vợ mới về nhà chồng, nhu thuận đến tận lòng người. Nãy Xà Chiêu Cơ cường thế nát không còn một mảnh, thay vào đó là một Xà Chiêu Cơ ôn nhu như một vị nương tử ôn nhu nhẹ nhàng chăm sóc chồng mình.

Thật sự là hành hạ độc thân cầu! Ài...

Hệ thống tiếng lúc này lại bắt ngờ vang lên: “Phó bản hoàn thành, chúc mừng người chơi thu được một lần rút thưởng thẻ bài.”

Chương 18: Vũ khí phụ trợ - Huyết Âm Tiêu

Phạm Huy vẫn một mặt mộng bức, hoàn thành rồi? Boss cuối đâu? Đồ ngon đâu? Không có! Cả EXP nữa?

Hệ thống cũng không để Phạm Huy chờ lâu, ding, một thẻ bài hiện ra trước mặt hắn, thẻ bài một màu tử sắc rất đẹp hào quang tỏa xung quanh, nó quay vòng vòng nhanh chóng rồi cuối cùng dần dần lật mặt trong ra.

“Ding, Chúc mừng người chơi rút được vũ khí phụ trợ - Huyết Âm Tiêu”

“Vũ khí phụ trợ - Huyết Âm Tiêu (Tử)

Yêu cầu cấp độ: 0

Tấn công: +20

Sức mạnh: +5

May mắn: +5

Tốc độ di chuyển: +5%

Công dụng: Vũ khí phụ trợ công kích từ xa, sát thương cố định là 100 HP / 1 phi tiêu, tổng cộng có 30 phi tiêu, tự sạc đầy phi tiêu khi sử dụng hết 30 phi tiêu trong vòng 15 giây.”

Khóa chặt người chơi - Phạm Huy

Từ vong không bị rơi.”

Hắn nhìn lấy trong hành trang Huyết Âm Tiêu liền trang bị nó lên, ở sau lưng hắn bỗng dưng biến ra một cái túi đựng nhỏ, hắn lật ra xem bên trong, thấy xếp đều một dãy phi tiêu, chúng có 3 cánh, hơi bẻ cong một đường xuống, toàn thân là màu đen, ở giữa có một viên ngọc đỏ như một đôi quỳ nhân nhìn chòng chọc gần ở đó.

Phạm Huy liền lôi ra một cái nhìn ngắm lấy, định thử phi nhưng tình huống bây giờ cũng không có cơ hội nên đành thôi.

Hắn nhìn sang Nhược Tuyết hỏi nhỏ: “Nhược Tuyết, ngươi được cái gì?”

Nhược Tuyết nhìn hắn, khổ hề hề mặt trung xạ ra không xót một tí nào kẻ: “Được một kĩ năng nữa, nhưng không có cái gì dùng cả, buff tấn công cho một cá nhân trong vòng 3 phút. Tăng 35% tấn công cùng 20% tốc độ ra đòn, mà kĩ năng hồi hết 60 giây.”

Phạm Huy ồ lên, đó cũng là một kĩ năng buff tốt, bây giờ nàng có buff máu, có buff sát thương, chỉ thiếu phòng thủ là hoàn mỹ thành một buffer chuyên rồi. Nhược Tuyết được kĩ năng mạnh lại còn ra vẻ khoe mẽ, thật là nàng chẳng lẽ thích xông pha trước nhất quấy tung bừa sao?

Nãy hạ gục được hai Xà Tướng, thu được bốn món lam sắc cùng mấy bình thuốc, gồm một ngọn giáo, hai cái giáp cùng một đôi giày. Phạm Huy đưa cho Nhược Tuyết một cái giáp cùng mấy bình thuốc xanh, nàng bảo chỉ cần thế là đủ, còn lại để hết cho Phạm Huy, hắn giờ cũng chỉ còn một thẻ giám định, để về thôn mua rồi giám định sau vậy.

Y Phàm cùng Xà Chiêu Cơ và con gái Tiểu Tiên ngược lại tiễn biệt lấy Phạm Huy và Nhược Tuyết rồi đi, phó bản tự động đóng. Hai người cũng nên về thôn trả nhiệm vụ.

Về đến thôn, Nhược Tuyết quay ngoắt sang hỏi: “Huy, ngươi có số điện thoại sao?” Phạm Huy cũng đi theo đáp nàng gật đầu một cái: “Có à, làm gì?”

Nhược Tuyết ngượng ngịu, giọng lắp bắp hỏi nhỏ: “C-c-có thể, đọc cho ta sao?” Nói xong nàng hai tay bụm lấy khuôn mặt xấu hổ lấy.

Phạm Huy cười nhẹ nhìn nàng cũng nói: “Có đây, là 091xxxxxxx, đó, chỉ cần ngươi nhắn tin cho ta là được.”

Nhược Tuyết lẩm nhẩm lại, nhớ rõ ràng trong đầu rồi nàng mới gật gật đầu nói: “Được, nhớ rồi, chúng ta đi trả nhiệm vụ a.”

Phạm Huy “ừm” một tiếng, cũng dẫn đầu đi trước đến tiệm thuốc, tiệm đó là do Y Dược Sư mở bán, đến trước cửa tiệm, mùi thuốc ngào ngạt, bày ra những tủ dược liệu bằng gỗ vô cùng đặc sắc, bên dưới xếp tủ kính bày ra những bình thuốc đủ sắc màu, tăng tấn công, tăng phòng thủ, gì gì cũng có nhưng đều là loại sơ cấp, mà giá cả dọa người, 2000G cát bước thuốc tăng tấn công, bình đỏ và xanh tiện nghi chút, là 500G một bình.

Bước vào bên trong, hai người thấy Y Dược Sư đang bận rộn nghiền lấy thuốc, tay cầm một cái chày nghiền nhẹ nhẹ thuốc ở trong một cái bát gỗ dày, đáng vẻ rất chăm chú. Nghe thấy tiếng bước chân, Y Dược Sư mới bỏ ngó lấy công việc trong tay nhìn lên, khi thấy là Phạm Huy nhưng bên cạnh hắn lại không có dẫn con trai của mình bèn thờ dài thất vọng, nhưng mặt vẫn mỉm cười hi vọng hỏi ra gì đó: “Phạm Huy a, con trai ta có tìm thấy được sao?”

Phạm Huy bắt được một tia thất vọng ở trong mắt Y Dược Sư cũng biết không thấy con trai hắn đi về nên tâm tình này cũng bình thường, cười nói: “Có, nhưng ngược lại hơi có chút ngoài dự kiến. Ngài ngược lại là yên tâm, con trai ngài vẫn còn sống mà lại còn rất tốt là đằng khác.”

Y Dược Sư nghe đến đây, mặt vui mừng thả xuống trong tay chày gỗ, đi ra khỏi quầy đến trước mặt Phạm Huy, đáng vẻ vội vàng hấp tấp, Y Dược Sư cầm lấy hai vai của Phạm Huy rung lắc liên tục đến độ hắn không chịu nổi hỏi: “Thật? Thật? Con trai ta còn sống? Người không dối gạt ta chứ?”

Phạm Huy bị rung lắc đến đầu hoa mắt váng liền nhanh gấp trả lời: “Thật, toàn bộ ta nói đều là thật, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi. Ngài mau chóng buông ta ra a, ta sắp bị ngài rung đến độ gãy vai rồi!!”

Y Dược Sư lúc này mới thả buông lỏng vai Phạm Huy ra, một mắt nhắm lại cười haha vui vẻ nói: “Hahaha, ta liền biết hắn còn sống, liền biết là hắn còn sống, haha, con ta còn sống!!” Nhưng nói đến đây hắn lại quay sang hỏi: “Hử? Vừa rồi người nói là chuyện gì ngoài ý muốn? Làm sao? Con trai ta cha nhẽ bị phé tay phé chân hay hắn làm sao? Người nhanh nói a!”

Phạm Huy về mặt bí ẩn tiện tiện nói: “Thiên cơ bất khả lộ, phật viết không thể nói, không thể nói a.”

Y Dược Sư nghe hắn sâu khẩu vị mình, bực tức giẫm chân định nhào vào đánh Phạm Huy một chầu, Phạm Huy sợ hãi co rút chạy vội nấp sau lưng Nhược Tuyết, rồi chột chột vai nàng, ý bảo nàng nói a.

Nhược Tuyết nhìn Phạm Huy nhát gan chạy ra sau lưng mình, miệng tủm tỉm cười khúc khích, cũng đi lên trước một bước nói: “Chào ngài, ta là Nhược Tuyết, là đồng hành làm nhiệm vụ cùng hắn, ngài yên tâm, con trai ngài còn sống rất tốt, cũng không phé hay bị tật gì cả, chỉ là có ngoài ý muốn một cái kinh hi đang chờ ngài thôi. Ngài cứ yên tâm là được.”

Y Dược Sư nghe vậy cũng thôi không đòi hai người nói ra là cái gì, nhanh chóng nói: “Được, ta đã biết, cảm ơn hai người.” Xong, hắn lôi ra 6 bình thuốc, ba bình màu vàng, ba bình màu xanh lá cây đưa cho Nhược Tuyết rồi nói: “Ba bình màu vàng này là thuốc tăng tấn công vật lý trong vòng 5 phút, tăng 50 điểm tấn công, còn thuốc màu xanh lá là tăng sát thương phép trong vòng 5 phút, tăng 50 điểm. Hai người cầm a, coi như lễ đáp của lão Y này.”

Hai người Nhược Tuyết cùng Phạm Huy nhận lấy bình thuốc, định nói lời cảm tạ thì Y Dược Sư đã khoát khoát tay bảo: “Không có gì, đây cũng là công lao của các người, ta biết các người phải vượt qua nguy hiểm như thế nào, vì ta từng đọc trong sách nói bên trong lãnh địa Mãng Hoa Xà có một vị nữ vương rất máu lạnh và tà ác, các người có thể vượt qua nàng tìm được con trai ta là tốt rồi. Hai người các người đi thôi, ta không tiễn nữa, ta phải vào báo cho mẫu thân hắn mới được!”

Vừa nói xong, hắn vội vàng tiến sâu vào trong tiệm được đến khi hắn ngoặt một đường thân hình biến mất ở chỗ ngã rẽ ấy, Phạm Huy cùng Nhược Tuyết mới đi ra khỏi tiệm.

Tiếng hệ thống lúc này vang lên hai người đều nghe thấy: “Chúc mừng người chơi hoàn thành Nhiệm vụ ẩn tàng - Tìm con trai của Y Dược Sư!, thu được 2000EXP, 2000G cùng 1 rương thần bí.”

Rồi một cái rương hiện lên trong hành trang của họ, nó có 7 sắc màu kim loại, không biết là gì nhưng nhìn rất đẹp, xung quanh bao trùm lấy những sợi dây xích nhỏ quấn quanh tạo nên cảm giác rất thần bí. Nhưng Phạm Huy cùng Nhược Tuyết lại không vội mở nó, ngâm một lúc mới có đồ tốt, từ từ kiểu gì cũng có khoai nóng để ăn mà.

Bước ra khỏi tiệm, hai người vai kề vai đi dạo quanh một lúc rồi Nhược Tuyết mới hỏi hắn: “Huy, giờ người định làm gì? Đi làm nhiệm vụ tiếp sao?”

Phạm Huy gật gật đầu nhưng lại lắc lắc đầu bảo: “Không vội, ta còn phải đi luyện một chút kỹ năng, ngược lại là người, định làm gì đây?”

Nhược Tuyết nghe hắn hỏi mình, tay mân mê lấy cái môi nói: “Ta offline bây giờ, hôm nay chơi cũng nhiều rồi. Có gì sáng mai gặp người á.”

Phạm Huy cũng gật gật đầu kêu một tiếng “được”, Nhược Tuyết vui vẻ nhìn lấy hắn một lúc cười rạng rỡ rồi nàng vẫy vẫy tay tạm biệt hắn. Thân thể Nhược Tuyết dần dần tan biến, đến khi không còn gì, Phạm Huy mới quay đầu đi loanh quanh một mình tiếp.

Hắn ngược lại muốn đi giám định lấy ba món trang bị trên người mình, nếu mà tốt thì đem bán, chắc cũng được một khoảng thu gì đó.

Nghĩ đến là làm, hắn liền quay đầu bước đi về hướng tiệm tạp hóa, mua lấy hai tấm thẻ giám định cấp 1, tiêu mất của hắn 2000G, hơi mắc một điểm, nhưng phải dùng thôi, Phạm Huy cũng nghe ra thẻ giám định có thể chế tạo, nhưng như thế nào thì chưa ai biết cả.

Rồi hắn bấm mở hành trang, ấn dùng từng cái thẻ giám định vào ba món trang bị, từng món từ vô sắc dần dần sáng lên tỏa ra màu sắc bao quanh lấp lánh.

P/s: Đạo này đệ đang bận việc chuẩn bị đồ án, nên đổi mới chương chậm. Mong mọi người thông cảm cho đệ, xong việc đồ án sẽ cố duy trì tần suất cao đổi mới. Cảm tạ mọi người đã ủng hộ và đọc bộ truyện này. Cảm tạ!

P/s: Hình như buff main hơi quá tay thì phải?:(

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: 2.000.000 VNĐ

Từng món hiện lên màu lam sắc, Phạm Huy nhìn từng món xem thuộc tính:

“Trang bị - Lam Xà Thương (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 7

Sức tấn công: 25~30

Sức mạnh: +4

Sức khỏe: +4

Độ bền: 120/120

Công dụng: Khi tấn công, có khả năng 10% phát động Lam Xà Kích, chuyển đổi phương hướng tấn công gây bất ngờ cho địch nhân đồng thời khi trúng đích sẽ gây sát thương thêm 100 điểm.”

“Trang bị - Lam Xà Khinh Giáp (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 6

Phòng thủ: 20

Sức khỏe: + 4

Nhanh nhẹn: +3

Tỉ lệ đỡ đòn: +10%

Công dụng: Khi trúng công kích, có 20% loại bỏ 75 sát thương.”

“Trang bị - Giày da Lam Xà (Lam)

Yêu cầu cấp độ: 6

Phòng thủ: 12

Sức khỏe: +2

Nhanh nhẹn: +3

Tốc độ di chuyển: +5%

Công dụng: Kỹ năng sử dụng - Linh hoạt, trong vòng 3 giây tăng lên 20% tốc độ di chuyển. Cd: 10 giây.”

Phạm Huy thấy ba món thuộc tính đều rất tốt, liền vội vã đổi lấy áo giáp của mình cùng trang bị lên đôi giày. Còn cây thương, hắn không sử dụng thương mà, nên chỉ còn cách bán. Hắn trang bị hoàn tất, mở bảng thuộc tính nên xem xét.

Tên nhân vật: Phạm Huy

Đăng cấp: 08

EXP: 1800/7000

HP: 1400/1400

MP: 410/410

Sức mạnh (STR): 22 - 34%

Nhanh nhẹn (AGI): 32 - 46%

Sức khỏe (VIT): 21 - 24%

Trí tuệ (INT): 7 - 11%

May mắn (LUK): 17 - 80%

Sức tấn công vật lý (ATT): 83 - 138

Sức tấn công ma pháp (MATT): 0 - 0

Tỷ lệ bạo kích (CRIT): 1.1%

Sát thương bạo kích (Dmg crit): 11%

Tỷ lệ xuyên giáp (Piercing chance): 0%

Phòng thủ vật lý (Weapon DEF): 79

Phòng thủ ma pháp (Magic DEF): 39

Tỷ lệ đỡ đòn (BLOCK): 10%

Tỷ lệ né đòn (AVOID): 1.45%

Thiên phú đặc biệt - Liên kích tất sát: Mỗi một lần hạ sát được đối thủ, sẽ lập tức giảm 15 giây hồi chiêu của kỹ năng và kỹ năng tiếp theo đó sẽ không tốn năng lượng (Mana point) và Khi gây thương tổn 10 liên kích, sẽ đánh một dấu ấn lên người đối phương, đánh vào người đối phương sẽ hồi lại cho bạn 5% máu tối đa.

Danh hiệu: Không có.

Kỹ năng danh hiệu: Không có.

Huy chương: Không có.

Kỹ năng thi gờo hấn có mấy loại, cũng đủ rồi, Liên kích (93/100) gần lên cấp độ 2, Rút kiếm (35/100), Tự động phòng thủ (9/50), Nhịp (4/100). Có lẽ hấn cần phải đi train kỹ năng một đoạn thời gian mới được, thật sự là cấp độ 8 rồi vẫn chưa một kỹ năng lên cấp 2.

Nhưng trước đó, cần phải bán cây thương đi đã, tiền đã bán luôn được cái giáp cấp 3 đi cũng tốt.

Nghĩ thế, hấn liền bước đến trung tâm thôn. Chọn tính năng bày bán, bảng thông tin hiện lên, hấn đưa cây Lam Xà Thương vào rồi chọn giá tiền là, ừm, để liên hệ trực tiếp, còn cái giáp cấp 3 kia trực tiếp để giá 5000G thử vận may. Ấn đồng ý rồi hấn trực tiếp ngồi đó, trước mặt bày cây thương cùng chiếc giáp. Ở trên đầu hấn có khung chữ nhật màu trắng nhạt ghi “Thương ngon giá rẻ.”

Lúc này ở trung tâm thôn thủ thôn rất nhiều người chơi tụ tập, người chơi mới tiến đến không ngừng nên thôn thủ thôn lúc nào cũng vào trạng thái nhộn nhịp, xôn xao ồn ào. Phạm Huy đi đến trung tâm ngồi đó bán hàng, khiến lấy có mấy người chú ý đến.

Bỗng một hấn từ râu ria xồm xoàm đi đến trước mặt hấn, hấn ngồi xồm xuống, mắt nhìn chăm chăm cây thương, xem xét xong hấn mới dò hỏi Phạm Huy thử: “Người anh em, cây thương này người bán như nào?”

Phạm Huy ngồi đó, trên mặt hấn bây giờ đang đeo lấy Thiết Diện Quỷ mặt nạ, sau lưng đeo một cây kiếm, tay đang ngồi xoay xoay phi tiêu, dáng vẻ cool ngầu! Nghe có người hỏi vậy, hấn lãnh đạm trả lời: “Giao dịch bằng VNĐ.”

Người râu ria kia nghe vậy trầm ngâm, lấy một tay xoa xoa bộ râu của mình, mắt nhú nhú híp lại nhìn kỹ cây thương rồi bảo: “Hmm, VNĐ hử, 500.000 thế nào? Giá cả này công đạo chứ?”

Hấn vừa nói 500.000, đã có một giọng nói đầy khinh bỉ vang lên nói: “Thiết Sư, 500.000 người cũng không ngại báo ra sao? Cây thương này thuộc tính tốt như vậy, 500.000 ta thấy không đủ! Ta ra giá 1000.000 gấp đôi, người anh em bán sao?”

Vị râu ria Thiết Sư kia nghe vậy, quay đầu sầm mặt bảo: “Vân Du, người ngược lại là giàu có ha, người có tiền ta không có sao?” Nói rồi hấn quay đầu lại nhìn Phạm Huy bảo: “Ta ra 1.500.000 VNĐ! Giá cuối.”

Phạm Huy trái tim đập bịch bịch loạn lên, hấn a một tiếng, tiền đến rồi, dễ dàng như vậy sao?

Râu ria xồm xoàm Thiết Sư kia vừa lên tiếng, hấn ngoay ngược tròn mắt nhìn khiêu khích lấy Vân Du. Vân Du khuấy khuấy trong tay mình cây quạt, nhẹ

nhàng phong độ không nhìn trực tiếp khiêu khích của Thiết Sư chỉ nói với Phạm Huy: “Ta ra 2000.000, mua luôn cả cái giáp cấp 3 kia của ngươi.”

Phạm Huy nghe đến đó, gật gật đầu, 2.000.000 cũng đã rất nhiều, ngược lại hai người tranh lẫn nhau nhìn không vừa mắt mới khiến hắn có phúc lợi này. Gật gật đầu báo: “Cái giá này, không tệ. Thành giao.”

Vân Du cười nhẹ nhàng, Thiết Sư thì mặt tức tối trợn mắt nhìn lấy Phạm Huy kêu một tiếng: “Người anh em, bán cho ta, mai sau còn dễ gặp mặt nhau chút! Rõ ràng ta đến trước!”

Phạm Huy nhẹ nhàng từ tốn đáp: “Xin lỗi, giá ta là bán thương lượng, ai ra giá cao, người đó được.”

Thiết Sư nghe vậy cũng cảm thấy có lý, thở dài một hơi, biết thế ra cái giá cao một chút thì người anh em này đã đồng ý rồi. Tiếc nuôi đứng lên, mắt trợn nhìn một cái Vân Du rồi mới bực tức đi thẳng.

Vân Du chỉ mỉm cười nhìn hắn, đợi hắn đi qua rồi mới đến trước mặt hỏi: “Tài khoản ngân hàng của ngươi là gì? Ta chuyển tiền cho ngươi trước.”

Phạm Huy đọc một dãy con số, vì trong trò chơi có cho liên kết với tài khoản ngân hàng của mình nên hắn nghe “ding” một tiếng, nhìn lại tài khoản mình đã từ số 0 lên 2.000.000. Hắn gật đầu đóng lại sạp hàng, gửi yêu cầu giao dịch đến Vân Du.

Vân Du đồng ý, hai người giao dịch thành công. Phạm Huy cũng không có việc nữa, thu được 2000.000 hắn đã đủ mãn ý, định quay đầu đi ra ngoài thôn cọt quái lấy kinh nghiệm thì Vân Du gọi lại hắn bảo: “Người anh em, ngươi tên gì?”

Hắn mới nhẹ nhàng đáp: “Phạm Huy.” Vân Du nghe vậy cũng đi theo đáp: “Phạm Huy, sau này nếu ngươi có mấy đồ trang bị tốt thì có thể bán trước cho ta sao? Yên tâm, giá tiền ta sẽ cho công đạo, tuyệt đối không ăn hụt ngươi một đồng nào.”

Phạm Huy nghe cũng gật gật đầu đáp: “Tốt.” Rồi hắn mới quay đầu bước đi.

Vân Du cười nhẹ một cái đáp: “Người này đủ thần bí, nhất là cái mặt nạ kia, không khiến người ta dò xét được gì cả, đoán chắc là kiện đồ tốt, hừm.”

“Ai có đồ tốt? Ai thần bí vậy?” Bỗng dưng đằng sau Vân Du vang lên một tiếng nhẹ nhàng giọng nữ hỏi.

Vân Du cũng quay đầu đáp: “Người lúc nãy bán cây thương này cho ta, ngược lại muội muội ngươi đi đâu giờ mới tìm đến ca?”

Người con gái kia vẻ mặt băng sương lạnh giá, mỹ quan mỹ lệ thanh thoát, một mái tóc dài màu xanh lam nhẹ nhàng búi gọn ra đằng sau, thân thể bao trùm bằng một bộ giáp bó sát đáng người nóng bỏng, trên công hung hãn dưới thủ tuyệt đối, ngược lại toát ra khí chất người sống đứng đờn nhẹ nhàng lạnh lạnh đáp: “Ta? Đi làm nhiệm vụ. Không có lười như ngươi.”

Vân Du nghe vậy, dáng cười cứng ngắt đáp: “Vân Diệp, ngươi cũng không nên nói thế a, anh ngươi là một người rất chăm chỉ, nhưng là khổ nhàn kết hợp mà, haha. Ngược lại là ngươi, cẩn thận chăm quá lại không gả đi được!”

Vân Diệp liếc hắn một cái, miệng nói: “Nhàm chán.” Rồi mắt nhìn lấy thân ảnh Phạm Huy đang đi xa, mắt trong trầm ngâm nghĩ ngợi một chút gì đó. Rồi Vân Du bắt được ánh mắt nàng trên choker lên: “Sao? Có hứng thú? Nhanh như vậy có hứng thú rồi, có cần anh ngươi làm ra hi sinh nên bắt lại tiểu tử đó cho ngươi?”

Vân Diệp “hừ” một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến Vân Du liền bước đi. Vân Du thì cười ha hả lên, cũng đi theo sau Vân Diệp, bắt đầu bắn chém gió đủ kiểu với nàng nhưng chỉ nhận được là một bộ lạnh mặt không thèm đáp lời, Vân Du như dân tự kỉ vậy.

Còn Phạm Huy, hắn đang đứng trước cửa thôn, bật lấy bản đồ nhìn xem, ngược lại với hướng đi Đại Sâm Lâm là một khu thảo nguyên đất bằng, hắn từng xem sách chỉ nam hướng dẫn của hệ thống, ở đó có bãi quái cấp độ 8, phù hợp với cấp độ hắn bây giờ. Liên quyết định đi bãi đó đi, rồi hắn cất bước bước đi về chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nguyệt Lang Vương (Đầu Mục)

Phạm Huy bây giờ đã đi đến vùng thảo nguyên, trên đường hắn vẫn luôn vận dụng lấy kỹ năng, dù sao toàn kỹ năng không yêu cầu dùng năng lượng, cứ dùng bừa bãi tăng lấy điểm thuần thục trước đã.

Đến đó hắn lại lờ mờ đi tìm lấy quái để train, ở đây đa số là cấp độ 7 trở lên, nên hắn cũng thỏa mãn, gặp con nào giết con đó, kinh nghiệm lên vèo vèo như phồng tên lửa.

Giết đến đã gần hai trăm con exp gần đến cấp độ 10, Phạm Huy mới ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn nhìn lại bảng kỹ năng, liên kích đã cấp độ 2 (20/200), tăng từ 12% lên 15% tỷ lệ phát động, rút kiếm cũng lên cấp độ 2 (0/200), sát thương cộng thêm từ 170 điểm lên 280 điểm, thời gian hồi giảm từ 10

xuống 9 giây.

Tự động phòng thủ vẫn vậy, chậm rì rì lên điểm đã (20/50), Nhịp thì Phạm Huy dùng thường xuyên lên tăng đến (43/100).

Phi Tiêu hẳn dùng cũng thuận lợi, quái cấp độ 7 chỉ có 1500/1500 HP còn cấp độ 8 là 1800/1800 HP. Phi vài tiêu rồi chém vài phát là xong một con, Rút Kiểm lên cấp độ 2 sát thương lớn hơn nên xoát quái cũng nhanh hơn nhiều. Bây giờ hẳn đã luyện kỹ thuật rất tốt, một mình đối đầu tầm 10 con quái cũng không xi nhê gì.

Nhưng hơn mười mấy con thì... Phạm Huy chỉ có thể bật giày tốc độ lên bỏ chạy mà thôi.

Nghỉ ngơi một lúc rồi bật bảng số liệu kiểm điểm lại chỉ số, tăng lên khá nhiều, người chơi khác Phạm Huy không biết họ như nào nhưng chắc cũng rất mạnh.

Hắn bây giờ cảm thấy chơi như này cũng có ý tứ, không có gì thì xoát quái kiếm đồ bán lấy tiền, xoát chán thì lại đi làm mấy cái nhiệm vụ. Nói chung là cuộc sống game thủ cũng rất thoải mái, vừa được chiến đấu lại vừa được tiền, bao phê a~

Xoát gần hai trăm con, thu hoạch của hắn cũng đầy đủ phong phú, hai món lam sắc, mấy món lục sắc, còn bạch sắc, hắn chỉ có thể haha, chưa đến đủ số ngón tay trên cả hai tay nữa.

“Ài, nghỉ đến đây thôi. Tiếp tục xoát, lần này cần nhanh lên cấp 10, ta ngược lại ở tân thủ thôn đi dạo nhiều cũng nhàm chán rồi.”

Hắn chọc bao kiếm xuống chống cả người đứng dậy lên, lấy tay vỗ vỗ lấy bụi đất sau quần. Hắn tiếp tục bước đi một mình, dáng vẻ cô đơn lạnh lẽo, cool ngầu không thể tả nổi, khụ khụ! Phạm Huy ho khan một cái.

Hắn quay đầu nhìn lấy cây cỏ thụ to lớn ở đằng sau, từ lúc bắt đầu đến đây hắn đã chú ý đến cây đại thụ đó, ngược lại rất to cao, chum lá của nó xum xuê tán rộng xanh mướt.

Phạm Huy quyết định, đi đến đó ngắm khung cảnh hùng vĩ, hắn liền quay người nhắc bước.

...

Đang khi đi gần đến chỗ của cây đại thụ, hắn nghe thấy từng tiếng hò hét, tiếng vũ khí đối chọi liên tục.

“Các ngươi nhanh lên a, xoát nốt đồng quái này, là xuất hiện boss rồi, nhanh lên a lũ ngu ngốc này.”

Tiếng quát mắng rống to hiện lên, khiến Phạm Huy từ xa nghe cũng chán chán lỗ tai, nhưng nghe đến từ boss xuất hiện lại dâng lên cảm giác hứng thú của hắn.

Hắn bước nhanh rồi bật thân leo lên một cành cây, tán cây rộng che khuất lấy thân hình hắn, hắn rạch một cành cây nhìn khung cảnh trước mắt.

Hơn mười người chơi đang kết trận tấn công lấy hơn 20 con sói quái cấp độ 8, Phạm Huy cũng từng giết nó nên biết loại sói này hay đi theo bầy đàn, nhưng bầy đó chỉ có 6 7 con đáng vẽ, chứ còn 20 con như này thì ngược lại chưa thấy bao giờ.

Bên kia mười người chơi họ kết trận, chống chịu lên trước, sát thương vật lý như kiếm đao thương thì lại ở trung phong, cũng tiến thủ cùng hỗ trợ hồi máu lại ở cuối cùng.

Phạm Huy nhìn, miệng lầm bầm lấy: “Có 3 tên tanker (đỡ đòn), 2 tên kiếm sĩ cùng 1 thương sĩ, 3 cung thủ cùng 2 hồi máu 1 pháp sư.” Đội hình bày cũng không tệ đâu, nhất là tên pháp sư kia, có vẻ như hắn là đội trưởng, giọng nói lúc này phát ra từ hắn, mà Phạm Huy cũng để ý lấy hắn là người gây sát thương nhiều nhất, có đến 5 đến 6 con sói bị hắn hạ gục, kỹ thuật rất không tồi.

Đến khi con sói cuối cùng ngã xuống, đội hình bọn họ cũng không chút nào nghỉ ngơi, chỉ thấy ba chống chịu lấy bình thuốc đỏ ra uống rồi tiếp tục cầm khiên lên đỡ lấy, như đề phòng cẩn thận thứ gì đó.

“À HÚ!” Một con sói khổng lồ nhảy xuống từ đại thụ rồi bự xuống chỗ đàn sói lúc nãy, toàn thân nó lông trắng hơi tỏa sáng hào quang lấp lánh, đôi mắt như nguyệt sáng, màu vàng chói lóa, miệng có những hàm răng sắc bén, nó hét cao cái cầm lên, dáng vẻ như một vị vương giả tọa lạc, coi thường chúng sinh, khí thế dâng cao hết mức.

Nguyệt Lang Vương (Đầu Mục) (Đầu mục cao hơn tinh anh, là boss tử sắc - màu tím)

Cấp độ: 12

HP: 20000/20000

MP: 2000/2000

Kỹ năng: Cẩn xé, tàn thảo, nguyệt lang trùng kích.

Mắt nó nhìn lấy đội hình người chơi kia, kêu hú lên một tiếng, rồi lại đứng im đấy. Kiểu ý nói “Ta coi thường các ngươi, không thèm động đây”, tên pháp

sư đội trưởng kia thấy nó không chủ động công kích cũng nhắc nhở cấp dưới của mình bày ra lại thế trận chỉnh tề rồi lúc này hấn hét: “Giết nó!”

Vừa hạ xong mệnh lệnh, ba tên đỡ đòn lao lên trước nhất, dùng khiên đâm vào người Nguyệt Lang. Nguyệt Lang gầm lên một tiếng, nó nhanh chóng phản ứng lại dùng lấy trảo đập cào liên tục. Những người còn lại cũng đi theo tấn công, kiếm sĩ cùng thương sĩ áp sát công kích, né tránh những cú cào trảo của Nguyệt Lang, kiếm lấy cơ hội công kích.

Cung Thủ cùng tên Pháp Sư kia ngược lại thì liên tục dùng lấy kỹ năng cùng đòn đánh, xả sát thương liên tục. Hai tên hỗ trợ thì liên tiếp dùng lấy kỹ năng hồi máu cho đỡ đòn.

Cứ nghĩ là nguyệt lang yếu ớt, nhưng đâu? Tấn công mạnh mẽ đến người nhìn đều muốn khóc, ba tên đỡ đòn ăn những cú trảo liên tục đập vào người, khóc kêu cha gọi mẹ nhưng vẫn cắn răng giờ khiến lên đỡ. Mặc dù có hỗ trợ dùng thuật hồi máu nhưng cũng không ăn thua gì, bị nó tấp một cái đã đi tong 300 máu rồi, công kích cao đáng sợ.

Bỗng dung Nguyệt Lang Vương hú lên một tiếng thật cao, thân thể nó tỏa ra từng tia ánh sáng lờ mờ, rồi bỗng nó co rút thân thể, rồi dùng bật ra một cái “Ầm” đập thẳng vào trước mặt ba tên đỡ đòn.

“A” một tên đỡ đòn dính đòn trực diện, máu hấn vốn chỉ còn có một nửa, ăn trực tiếp kỹ năng của Nguyệt Lang Vương liền treo! Lăn ra ngổm lẩy!

Còn lại hai tên đỡ đòn cũng dính sóng xung kích ngã trái ngã phải, máu xuống mức báo động. Hỗ trợ liền toát mồ hôi, nhanh chóng dùng lấy thuật Hồi Máu cho hai người họ, tên Pháp Sư kia nhìn thấy đồng đội mình tử vong về mặt vẫn bình thường, lạnh lùng dùng lấy kỹ năng của mình xả sát thương vào Nguyệt Lang Vương.

....

Nguyệt Lang Vương đến cuối cùng chỉ còn 8000 HP, bên kia chiến tuyến, còn tên pháp sư, một hỗ trợ hồi máu cùng 1 cung thủ và một kiếm sĩ, đoàn diệt hơn một nửa, nhưng tên pháp sư kia lại thấy đáng giá. Hấn cười to nói: “Nhanh lên, nó sắp chết rồi, lần này chúng ta đại công cáo thành, về thôn ta sẽ phần thưởng cho các người!”

Mấy người kia nghe thấy phần thưởng, cũng đề cao tinh thần chăm chú lên chăm chú lấy xả sát thương vào Nguyệt Lang Vương.

Bọn họ chỉ chăm chú phía trước, lại không biết rằng đằng sau có một lưỡi kiếm từ thân giờ lên kẻ đến cổ. Phạm Huy nhìn Nguyệt Lang Vương đã gần chết, hấn cũng âm thầm nhẹ nhàng đến đằng sau tổ đội đó.

Hấn ý định là cướp boss! Phải, lần này hấn định làm một lần cướp boss tặc trong truyền thuyết, nghe đồn nghề đó rất có tinh thần, một lần thành công là cả người đều cảm thấy tốt đẹp lên, tinh thần ăn được ngủ được, rất tốt cho sức khỏe. Hấn chỉ lâm bẫm: “Ta cũng vì cái ăn cái mặc, ngược lại các người trang bị rất đầy đủ, nhìn cũng biết là kẻ có tiền. Các người phải thương lấy người nghèo như ta a! Đừng thù hận ta à! Ta sẽ cảm tạ ơn đức của các người!”

Hấn tự thôi miên lấy mình như vậy, vô si cực kỳ! Cướp boss còn bảo người ta đừng thù hận mình, thật là vô si chi đạo càng đi càng xa.

Hấn chọn lấy mục tiêu ra tay đầu tiên là tên Pháp Sư kia, chậm chậm từng bước áp sát lấy hấn.

Giờ phút này tên Pháp Sư kia đang cười nói điên cuồng, hấn đã thấy chiến thắng trước mặt, hấn bỏ ra mấy triệu VNĐ để nghe ngóng thông tin từ một vị GM trong trò chơi, biết được ở đây có một boss Đầu Mục, sau khi giết, 2 ngày sau mới phục sinh lại. Điều kiện là gom đủ hơn 20 con ngân lang bày sới đến trước mặt cây cổ thụ rồi giết chúng, thì Nguyệt Lang Vương mới xuất hiện ra. Hấn tăn tăn khổ cực mới lùa được hơn 20 con ngân lang đến đây, giờ thì nữ thần chiến thắng đã vẫy tay ủa vào vòng tay ôm ấp của hấn!

Cảnh tượng thì đẹp đẽ, nhưng hiện thực lại tàn khốc.

Đang khi hấn tự sướng một mình như vậy, bỗng “sự” một tiếng, ngực trái hấn xuất hiện một mũi kiếm chọc xuyên qua, một dãy số thương tổn màu tím bao kích toát lên trên đầu hấn

-865 HP

Hấn vội quay đầu lại, nhìn thấy một trang Thiết Diện Quỷ mặt nạ đang chăm chăm nhìn lấy mình, đang định ớ lên hỏi, thì tên sát thủ kia đã rút kiếm rồi chém liên tiếp vào người hấn, tốc độ nhanh không tả nổi, liên kích phát động mấy lần. Từng con số thương tổn liên tiếp hiện lên đến.

-138

-100

-120

...

HP đã về đến số 0, hấn đồ gục thân thể xuống, mặt trước khi ngã xuống vẫn rất mộng bức, không hiểu chuyện gì đã diễn ra liền hóa thành ánh sáng. Xong phim!

Một tên hỗ trợ nhìn lấy đội trưởng của mình nhanh gọn như vậy bị giết, há mồm tròn mắt lên. Hắn đang định kêu lên báo động thì lại một tiếng quen thuộc “sựt”, mũi kiếm lại trực chỉ vào bụng hắn.

Nhưng hắn vẫn không quên động tác của mình, hắn rú thẳm lên hò hét: “Có người cướp boss! Có người cướp boss!”

Phạm Huy lúc này cũng không để ý hắn kêu như vậy, dù sao kêu cũng đâu có tác dụng gì, hắn nhanh chóng móc từ trong bao túi đằng sau hông ra ba thanh phi tiêu, phi liên tiếp về hướng người cung thủ kia.

“Phập” “phập” “phập” 3 tiếng, -300 HP, người cung thủ kia mặt ngơ ngác nhìn lấy, mẹ trứng, còn có ám khí?

Phạm Huy nhân cơ hội, rút kiếm ra rồi chuyển hướng thân thể lao đến tên cung thủ.

Tên cung thủ thấy sát thủ muốn áp sát mình, liền vội vàng giờ cung lên bắn ra một cái mũi tên.

Không trúng! Phạm Huy đã đề phòng đến hắn sẽ phản kích, liền phản kích một cái liền lăn sang một bên, đang khi lăn hắn móc trong túi ra một thanh phi tiêu cầm trong tay. Động tác lăn vừa xong, hắn lấy lại trọng tâm, liền vọt bước lên trước, phi trong tay thanh phi tiêu, “Phập” trúng đích, tên xạ thủ kia đang định bắn mũi tên thứ hai liền bị một thanh phi tiêu phi trúng tay, đau đớn đến hắn liền bỏ dở lấy động tác.

Phạm Huy vọt đến trước mặt hắn, giờ kiếm lên bỏ xuống một nhát. “Cheng” một thanh kiếm không biết lúc nào đã nhao ra đỡ được, Phạm Huy nhìn lấy là tên kiếm sĩ lúc nãy, hắn nhanh chóng dùng lực bỏ xuống một nhát, lưỡi kiếm katana cọ xát lên thân kiếm của tên kiếm sĩ tạo thành tia lửa văng xung quanh.

Phạm Huy đang khi bỏ xuống, hắn lật tay thả rồi tóm lấy một cái, tay cầm ngược lấy chuôi kiếm, chém ngang!

“Xoẹt” một đòn trúng đích, người kiếm sĩ kia kêu thẳm lên. Tên hỗ trợ kia nghe tiếng kêu thẳm, mới phản ứng lại, định giờ trượng phép lên thì triển lấy phép Hồi Máu thì bỗng “vút vút” hai thanh phi tiêu đã đến trước người hắn, hắn đành bỏ dở động tác, hấp tấp dùng trượng gỗ gạt ra nhưng chỉ gạt được một cái, còn một cái đã đâm “phập” vào trong tay hắn, hắn kêu thẳm lấy lại khụy gối xuống dùng một tay ôm lấy tay trúng đòn kia.

Phạm Huy quay nhanh đầu, tiếp tục tấn công người kiếm sĩ kia. Hắn bỏ, hắn chém ngang, khi đối phương đỡ được đòn kiếm của hắn, hắn liền dùng chân đá một nhát vào tay, làm đối phương luống cuống trúng đòn bay mất vũ khí trên tay.

Phạm Huy chớp lấy thời cơ, chém liên tục, rồi Rút Kiếm đã hồi, hắn liền dùng Rút Kiếm đâm cái “sựt!”

Người kiếm sĩ kia bị đâm trúng, HP về 0 đổ gục xuống hóa thành ánh sáng màu trắng nhưng không hề thanh thoát mà toát lên bi thương. Sắp xong boss rồi còn bị cướp, còn gì bi thương hơn đây...

Chỉ còn lại hai tên hỗ trợ cùng cung thủ, Phạm Huy nhanh chóng hạ sát thủ. Hai tên đó cũng đi theo tấm gương đội trưởng của mình, về thôn tức chết.

Giải quyết xong xuôi! Phạm Huy thở phào cái, rồi hắn lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn lấy một mặt khó hiểu Nguyệt Lang Vương.

Nguyệt Lang Vương không hiểu sao tự dưng nhân loại lại lực địch tàn sát lẫn nhau, cuối cùng lấy người đeo mặt nạ kia chiến thắng mà kết thúc. HP của nó lúc này chỉ còn 3200/20000 hiện lên màu xanh, dần vào trạng thái phục hồi.

Phạm Huy biết boss để lâu không ai kéo cừu hận cũng không ai đánh sẽ hồi lại máu, hắn liền móc lấy một cái phi tiêu phi về phía trước.

-100.

Con số thương tổn hiện lên, HP của Nguyệt Lang Vương lại về màu đỏ. Nó gào lên, xác nhận tên kia là kẻ thù, liền xông về trước nhất tấn công, nó sẽ không tha cho bất kì kẻ nào coi thường vương giả như nó!

P/s: đệ tả chiến đấu hơi có chút ngắn gọn, nhưng sẽ cố gắng không kéo quá dài để mọi người đỡ chán nản. Cảm tạ mọi người đã đọc và ủng hộ truyện của đệ. Thân gửi, Sầu Thiên Kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nguyệt Nhấn

Nguyệt Lang Vương bỏ nhào về hướng Phạm Huy, Phạm Huy né tránh nhảy sang một bên. “Ầm” Nguyệt Lang Vương đập trào xuống, đang khi Phạm Huy vừa né tránh. Nguyệt Lang Vương nhanh chóng dùng chân trái trước đập sang.

Phạm Huy mắt thấy không thể nào né tránh được, không có lực ở trên không, hắn cầm lấy kiếm đỡ đến trước mặt.

“Keng” một tiếng, móng vuốt của Nguyệt Lang Vương va chạm mạnh và lưỡi kiếm của hắn. Phạm Huy dùng mượn lấy lực và chạm nhảy ra khỏi vòng công kích, khi Nguyệt Lang Vương chưa kịp chuẩn bị tấn công lần nữa, Phạm Huy đã nhảy vọt áp sát thân nó, chém hai phát liên tiếp thật mạnh.

Nguyệt Lang Vương không thèm để ý đến vết thương, nó quay nhanh lại người, tấn công lấy Phạm Huy.

Phạm Huy dùng lấy Nhíp, đi vào trạng thái hắn đã nhìn rõ từng điểm cơ sở hành động tấn công của Nguyệt Lang Vương, hắn nhẹ nhàng nghiêng người né tránh lấy đòn tấn công của Nguyệt Lang Vương, rồi hắn dùng Rút Kiếm, nhanh như tia chớp chém vào người Nguyệt Lang Vương, con số thương tổn - 420 hiện lên đỏ ửng.

Tiếp theo đó hắn liền nhanh chóng cầm ngược lại kiếm, “Xoẹt xoẹt” một dấu X chéo vào thân Nguyệt Lang Vương.

Nguyệt Lang Vương gào ầm lên đau đớn, nó căm thù kẻ trước mắt này, sao có thể mạnh như vậy chứ? Khác hẳn lũ vô dụng lúc này. Bỗng toàn thân nó bộ lông tỏa sáng lấp lánh hẳn lên.

Đến rồi! Phạm Huy hai mắt nhìn chăm chăm, kiếm vẫn cầm bằng hai tay cầm ngang lấy thủ phía trước.

“Ào Hú” Nguyệt Lang Vương hú lên một tiếng, nó co rút người lại rồi lấy tốc độ nhanh nhất bật ra. Nó bật trái rồi phải hình ríc rắc một đường, đằng sau nó có những cái bóng lơ lửng theo sau, tốc độ nó cứ nhanh đến nỗi để lại cả tàn ảnh.

Phạm Huy nhìn chăm chăm không chớp mắt, bỗng hắn động, nhanh chóng né tránh sang trái.

“Ầm” Nguyệt Lang Vương tuyệt kĩ thất bại, Phạm Huy vội rút từ trong bao phi tiêu lấy ra mấy thanh ném liên tiếp về hướng Nguyệt Lang Vương. Con số -100 thương tổn hiện ra liên tiếp. Theo sau phi tiêu đến, Phạm Huy cũng đã đến, hắn bật nhảy một cái đáp lên trên lưng Nguyệt Lang Vương.

Hắn cầm lấy thanh kiếm, nhanh chóng thả ra rồi cầm ngược lại, cầm thanh kiếm xuống thân Nguyệt Lang Vương thật mạnh một cái, rồi hắn lại rút ra, rồi lại đâm, liên tục mấy lần như vậy.

Nguyệt Lang Vương đau đớn rú thẳm, cuồng nộ bạo ngược chạy rồi lại bật nhảy, nó va trái va phải, ý đồ muốn để Phạm Huy rớt xuống. Phạm Huy nào để nó đạt được, hắn cầm lấy thân kiếm xuống thân ghim giữ lấy, Nguyệt Lang Vương càng tức giận hơn, con kiến leo trên lưng nó là một si nhục không thể để đầu cho hết!

Cuối cùng nó va trái va phải liên tục, dẫn đến nó choáng váng cả đầu óc, Phạm Huy rút kiếm ra, rồi hắn bật nhảy xuống lần một đoạn trên đất. Nhìn lấy Nguyệt Lang Vương đã choáng choáng quơ quơ lấy cái đầu, hắn cũng không nhân từ gì, liền là lao lên tấn công như vũ bão.

“À Hú!” Một tiếng rú thẳm của Nguyệt Lang Vương, HP về 0 nó thân thể khổng lồ đổ ầm xuống đất biến mất thành từng tia sáng. Hai món đồ rơi ra trên mặt đất, Phạm Huy dùng tay lau lấy vết máu trên kiếm, rồi cho vào bao, đi lên đến phía trước cúi người nhặt lấy hai món đồ. Hắn nhìn cũng không nhìn, để tí về thôn xem sau, cướp boss tặc là phải nhanh chóng khẩn trương, công đến rồi rút đi như một con gió mà phải không?

Đang khi hắn chuẩn bị quay người lại, bỗng một tia sáng chớp nhoáng lên ở góc cây cỏ thụ, dù chỉ là trong khoảnh khắc nhưng vẫn bị Phạm Huy bắt được. Hắn tò mò đi lên về phía tia sáng đó, ngược lại chỗ đó che giấu khá kĩ, toàn bụi rậm cây cỏ bao quanh, nếu không ai để ý chắc cũng không thấy được.

Hắn lại rút kiếm ra cẩn thận từng li từng chút vạch ra bụi rậm trước mặt, bỗng hắn vui vẻ lên nhìn về thứ phía trước. Một viên kim loại đen xỉ toàn thân nằm im một góc. Ánh sáng mặt trời xạ chiếu vào khiến nó lấp lánh phản ánh lại.

“Hắc thiết khoáng - Cấp độ: 2 (Hiếm)

Phẩm chất: Thượng phẩm

Công dụng: Là khoáng thạch đen toàn phần, phẩm chất cực cao, dùng để rèn đúc vũ khí, áo giáp.”

Hắn hí hửng nhặt lên thu vào trong hành trang mình. Có đồ thiết khoáng này đủ tạo cho mình một thanh vũ khí mới. Hắn hiện tại đang dùng là một thanh vũ khí bạch sắc - trắng tinh khiết không một chút pha tạp, không một thuộc tính công dụng nào hết...

Quên mất! Hắn vội vàng thu lại tâm tình của mình, bật bản đồ lên chọn lấy một đường tránh va chạm với tên pháp sư lúc nãy rồi khi hắn chọn kĩ lấy một con đường mới bắt đầu bật kĩ năng của đôi giày chạy thật nhanh theo hướng đó.

.....

Về đến trong thôn, hắn chui gấp vào trong một cái ngõ, tắt hiện chiếc mặt nạ của mình đi, cũng gỡ bỏ thanh kiếm cùng áo giáp ra khỏi ô trang bị, cất vào trong hành trang, rồi lúc này hắn mới lộ mặt ra ngoài đường đi lại.

Đến khu trung tâm, hắn không nhìn thấy tên Pháp Sư kia đâu, chắc là hi hục quay lại chỗ Nguyệt Lang Vương để tìm mình, hắn cười khà khà tiện một cái, thầm nghĩ mình chạy nhanh như này, chắc giờ bọn chúng cũng chưa đến nơi đâu.

Hắn mở hành trang lên nhìn lấy, hắn đã có hơn 20.000G, cùng 2.000.000 VNĐ khoảng thu lúc bán đồ, 1 rương thần bí, 1 viên thiết khoáng. Ừm hắn nhìn lại chiến lợi phẩm cướp boss của mình xem, là một cái giới chỉ, hắn gạt gù đầu lấy, trang bị loại trang sức thường thuộc tính rất tốt, huống chi cái giới chỉ này còn là Tử sắc.

Phạm Huy âm thầm kì lạ lấy là, nó chỉ là một bộ gồm 2 cái, cái kia tên là???, chả nhẽ lại cần mình đi dò xét tìm lấy?

Tiếp bên cạnh đó là một mũ giáp, là đồ lam sắc, thu hoạch không sai. Hắn liền vội vàng trang bị 2 món đồ lên người.

“Trang bị - Nguyệt Nhấn (1 / 2 Bộ)

Yêu cầu cấp độ: 10

Sức tấn công: +10

Tất cả chỉ số: +4

Tỷ lệ chí mạng: +10%

Độ bền: 140/140

Công dụng: Kỹ năng - Trùng kích, di động với tốc độ nhanh chóng khiến đối phương không thể bắt được thân ảnh của mình, tấn công chớp nhoáng 3 kẻ địch trước mắt. Gây 200 sát thương mỗi tên. Thời gian hồi: 60 giây, năng lượng tiêu hao: 100MP.”

“Trang bị - Lang Vương Mũ

Yêu cầu cấp độ: 10

Phòng thủ: + 15

Sức khỏe: +3

Tỉ lệ né tránh: +5%

Độ bền: 100/100

Công dụng: Khi bị tấn công, có 10% tỉ lệ hồi lại 100 HP.”

Xong xuôi tất cả, hắn mới cất bước về tiệm vũ khí. Hắn định nhờ lão thợ rèn rèn giúp mình làm ra một thanh kiếm nữa, thanh kiếm vô sắc kia bây giờ đã không theo được tốc độ trưởng thành của mình rồi.

...

Đến trước cửa thợ rèn, Phạm Huy nhìn thấy một lão hán tử cường tráng đang nhàm chán ngồi ở ghế, tay cầm một bầu rượu rót liên tục vào miệng. Phạm Huy không quên lấy lễ phép, gõ gõ mặt cửa “cộc cộc” mấy tiếng để báo cho lão thợ rèn biết.

Lão thợ rèn nghe thấy tiếng gõ cửa, ngẩng mặt lên nhìn thấy Phạm Huy, buông bầu rượu lên mặt bàn, đứng dậy lắc lắc lấy cái vai mời của mình hỏi: “Thế nào tiểu tử, người lại đến đây có việc gì?”

Phạm Huy lấy từ hành trang ra một viên thiết khoáng, bước đi đến trước mặt lão thợ rèn, giơ ra cho hắn xem rồi nói: “Ta định rèn một thanh kiếm, thanh kiếm kia của ngài dùng rất tốt, nhưng cấp độ nó bây giờ đã không theo được cấp độ của ta, nên ta đành phải nhờ ngài rèn một thanh mới.”

Lão thợ rèn bắt lấy viên khoáng kia ngắm nghía cẩn thận, một lúc lâu sau hắn mới bảo: “Tốt, bằng này thiết khoáng là đủ rồi, người có yêu cầu gì không?”

Phạm Huy nghe lão thợ rèn đồng ý rèn cho mình cũng vội vàng đáp: “Ta chỉ cần giống như thanh kiếm trước, nhưng dài hơn một chút, cùng với độ sắc bén phải đảm bảo.”

Lão thợ rèn gật gù đầu: “Được, với viên kim loại này, ta đảm bảo rèn ra cho người một thanh kiếm tốt. Nhưng phí hơi đắt, 15000G.”

Phạm Huy nghe đến giá cả, trợn mắt há mồm lên, đắt như vậy? Nhưng vì tương lai mai sau của mình, chút tiền đó cũng không đáng là gì, Phạm Huy cắn răng cắn lưỡi bỏ ra: “Đây, 15000G của người.”

Lão thợ rèn nhận lấy tiền, cầm lấy viên thiết khoáng kia đi vào trong khu rèn đúc, tiếng nói của lão vọng ra: “2 ngày sau quay lại đây nhận lấy.”

Phạm Huy gật gù đầu, nói một câu cảm tạ, cũng liền quay đầu bước ra tiệm vũ khí.

Hắn rướn rướn người hoạt động lấy thân thể của mình, nhìn lấy đồng hồ hệ thống báo giờ ngoài thực tế đã là gần 19h tối, hắn than nhẹ: “Nhanh thật, thế mà đã gần 7h tối rồi, đến giờ ăn cơm phải logout thôi. Ngủ lại chờ vũ khí tận 2 ngày, cũng thế.”

Hắn niệm nghĩ lấy offline. Tít! Hắn cảm thấy thân thể mình bỗng nhiên nhẹ bẫng lên, hòa tan vào trong không khí. Rồi “vụt” một tiếng, tầm mắt hắn trở nên đen xì.

...

Hắn mở đôi mắt đã nhắm ra, tiếng đồng hồ tích tắc kêu quen thuộc. Hắn ngồi dậy, nhấc chiếc mũ trang bị ra khỏi đầu, quơ quơ lấy đầu. Cảm giác có chút là lạ, nhưng không ảnh hưởng gì tới hắn cả.

Hắn bước xuống giường, đi vào trong phòng vệ sinh, giải quyết vấn đề nặng nhẹ một cái rồi lau thoáng cái mặt. Bước ra ngoài phòng đi đến tủ quần áo, mặc lấy một cái áo sơ mi rộng xắn lấy tay áo lên, phối cùng một chiếc quần vải kaki, rồi hắn bước đến cửa phòng đi lấy một đôi giày da rồi mới mở cửa phòng bước ra ngoài.

“Cạch” một tiếng

...

Bước xuống lầu, đi vào tiệm cơm quen thuộc của Trần mẫu, lúc này ngược lại có 3 4 vị khách nhân đang ngồi com, Phạm Huy cũng tìm lấy một cái bàn ở góc ngồi xuống, nhằm chán rút điện thoại từ trong túi ra.

Bỗng đập vào mắt hắn là một số máy lạ, gọi nhờ 2 cuộc, rồi có một tin nhắn gửi đến cho hắn với nội dung: “Huy, ta là Nhược Tuyết đây. Ngươi đã offline chưa vậy?”

Phạm Huy ấn lấy nút trả lời rồi hắn bấm phím ghi một dòng chữ: “Ừm, ta vừa off xong, giờ đang ăn com.”

Gửi xong, hắn nhàm chán vào ứng dụng browser - trình duyệt web trên máy đọc tin tức. Hắn truy cập vào trang web diễn đàn của Second World, thấy một tin tức rất thú vị với tiêu đề là: “Hắc Long Hội bị một người đeo mặt nạ diệt đoàn cướp boss!!”

Điểm kích vào tiêu đề, hắn thấy được một video, trong video là hắn đang đi chậm chậm ra sau tên Pháp sư lúc đó, rồi một loạt hành động diễn biến đến hắn diệt sát xong boss thì video kia mới kết thúc.

Hắn thật giật mình, cướp boss còn để người ta quay lại video, thật xấu hổ ngại ngùng a.

Hắn lại nhìn xuống khu bình luận, ở dưới là một loạt các bình luận kiểu như: “Chết cười ta, Hắc Long Hội chỉ mang mười mấy người đi săn boss lại để một người diệt sát. Bách nhục a bách nhục!”

“Ta chi 2.000.000 VNĐ để tìm tung tích người đeo mặt nạ kia!”

“Vị huynh đài trong video kia thật là khiến người ta bội phục quá đi mà ~ Cho hỏi Hắc Long Hội cảm giác thế nào, đau đón con tim không? Ta thì ta rất đau, nhưng là đau bụng do cười này giờ.”

Rồi một loạt sau là chửi bới, hoặc là điểm kích khen tặng ngón cái cho vị đeo mặt nạ, xem ra Hắc Long Hội cũng không phải tốt lành gì, bị cả một đoàn người ôm vào chửi nhỏ nước bọt.

Phạm Huy lắc đầu cười một cái, tâm tình cũng hơi chột dạ, cướp boss của người ta, người ta không những được đồng tình, lại còn bị toàn dân thóa mạ, thật là tội nghiệp.

Hắn thoát ra ngoài, lại bấm đọc mấy cái tiêu đề tin tức khác, bỗng dung một giọng nói thanh nhẹ vang lên sau hắn: “Huy ca, ngươi ăn gì? Lạc Phương hôm nay vào bếp làm cho ngươi.”

Phạm Huy ngoái đầu lại nhìn người con gái trước mắt, Trần Lạc Phương, nàng vẫn đẹp như vậy, làm người nhìn cảm giác không bao giờ là thỏa mãn. Hắn cười xuề xòa một cái: “Ăn một món tên là đậu hũ Phương Lạc, nghe nói món này rất ngon, ngươi biết làm sao?”

Lạc Phương biết được tên món kia có ý gì, ửng đỏ mặt lấy, giọng mang chút xấu hổ lắp bắp nói: “N-n-ào có tên món đó, ngươi hư quá đi!”

Phạm Huy haha cười một cái rồi bảo: “Không đùa ngươi, cho ta một đĩa com trứng chiên cùng rau xào là ổn.”

Lạc Phương ngước hắn một cái rồi cũng quay đầu đi về hướng nhà bếp, Phạm Huy chẹp chẹp nhìn lấy bộ mông kia của nàng một lúc rồi lại cúi đầu nhìn vào điện thoại, trên một chút con gái nhà lành trước khi ăn com cũng là một hành động tăng tính ngon miệng của món ăn lên mà, không phải sao? Hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vũ khí mới

Ăn xong bữa com, trên chộc một chút Lạc Phương cùng tán gẫu hỏi thăm lấy Trần mẫu, Phạm Huy nhìn lấy đồng hồ đã điểm 21h30 tối, mới từ từ lừ đừ

bước lên lầu vào phòng mình.

Hắn lại cởi bỏ một thân đẹp trai bộ dáng, thay vào một cái quần cộc cùng một cái áo ba lỗ, rồi đi vào nhà tắm làm chút công tác chỉnh lí cá nhân xong xuôi mới bước ra.

Hắn cầm lên điện thoại, bấm mở khóa điểm kích vào danh bạ, tìm xuống tên “Mập mập đần độn” ấn vào nút gọi. Tiếng nhạc chờ vui vẻ rung động EDM thoáng hiện ra:

“Thế giới là đồ ăn, ca là ăn hàng, hai ta kết hợp, ra cái đại ăn hàng! Uych cha uych cha...”

Lại là cái nhạc chờ chết tiệt này, Phạm Huy kiên nhẫn nghe lấy, mãi qua mấy lần mới có “tút” một cái, bên kia đường dây vang lên:

“Huy bạn thân? Làm sao giờ này người lại gọi cho ta đây? A a, nhẹ thôi, tiền sư, nhẹ nhàng chút đi mỹ nữ, mẹ người có dạy người là phải ôn nhu không vậy hả?”

Phạm Huy lấy tay bịt mặt day day lấy hai bên huyệt thái dương, con hàng này... Lúc sau nghe thấy tiếng “A a~” tiêu hồn đầu dây bên kia vang lên theo nhịp, Phạm Huy không biết có nên nói tiếp hay là cúp hẳn máy nữa, thì tên béo đã hỏi: “y ày Huy, người hôm nay chơi Second World lên cấp độ nhiều rồi?”

Phạm Huy không đập máy đáp: “Đã cấp 10, người cấp độ nhiều?”

Béo mập vừa làm động tác chính sự ở đây, mồm lại vẫn trả lời: “Ta cũng đã cấp độ 10, nhưng có lẽ sẽ khó khăn đấy, người anh em, ta nghe bảo lúc chọn thành thị tiến đến tiếp theo, là mang tính ngẫu nhiên! Ngẫu nhiên a, khó nói người có hay không bị chuyển cùng thành với ta đây, nếu không chỉ có thể chờ cấp độ 30. Tên nhân vật ra người cũng biết, có gì khi nào update tính năng bạn bè nhớ thêm ta đó.”

Phạm Huy nghe được tính năng tự động chọn thành thị cấp tiếp theo, cũng không ảnh hưởng tới hắn mà! Vì hắn có bây giờ không bang không hội, nhóm thì chỉ có Nhược Tuyết cùng Trư Bàn Phú thôi. Cũng không quan trọng lắm! Phạm Huy lẩm nhẩm tính lấy bước tiếp theo của mình, trong khi điện thoại vẫn còn đang kết nối.

Một lúc sau, tiếng “Á!” kéo dài một thoáng lên rồi thay vào đó là tiếng thờ dốc, Phạm Huy mới giật mình trở về, bàn mập mập công tác xong xuôi giọng nói mang theo chút hỗn hển nói: “Huy, người còn đó không?”

Phạm Huy mới đi theo đáp: “Còn đây, tên nhân vật của ta là tên ta, đến lúc update thì thêm. Tối ngày mai qua nhà ta làm bữa nhậu tiếp, anh em bàn kế hoạch tác chiến. Ta treo.”

Nói rồi hắn ấn kết thúc, buông điện thoại xuống, nằm trên giường ngẫm nghĩ lấy kế hoạch phát triển của mình, tiếng nhạc chuông điện thoại rung vang lên từng nhịp:

“Despacito... Cho anh hòa cùng em thật chậm thôi ~”

“Despacito...”

Hắn cầm lấy điện thoại nhìn xem ai gọi điện cho mình, hừm, là Nhược Tuyết! Hắn ấn nút nhận, rồi cho vào tai mình, nghe lấy một giọng nói nhu hòa nữ tính vang lên:

“Alô, Huy, người có đó không?”

Nhược Tuyết ở bên kia, đang nằm lấy trên một chiếc giường xa hoa lộng lẫy, nàng trên thân mặc một chiếc váy ngủ, chầm lấy chặn che lấy người nằm úp, nàng trên tay cầm điện thoại ấn gọi lấy Phạm Huy, tiếng điện thoại “tút” rồi lại “tút” kéo dài, làm nàng tim đập rất hồi hộp, vì đây là lần đầu tiên nàng chủ động gọi cho một người con trai, không hiểu sao nàng lại gọi cho Phạm Huy nữa. Chờ được một lúc điện thoại kết nối, nàng vội nhướn đầu hỏi, xong yên lặng tim đập thình thịch chờ lấy một giọng nói vang lên. Cuối cùng thì...

Phạm Huy đáp: “Có, ta đây.”

Nghe được hắn đã đáp lại, Nhược Tuyết mới vui vẻ lên, nàng thật sự tim rất đập nhanh à, nếu hắn không đáp không nói gì, nàng cũng không biết phải làm sao đây, nàng vội hỏi:

“Tốt quá, gọi được cho người rồi, người cấp độ bao nhiêu rồi hả?”

Phạm Huy cũng nói theo: “Ta đã cấp độ 10, nhưng không vội đi khởi tân thủ thôn. Ta còn có một cái nhiệm vụ ở đó cần làm.”

“Ừm a, đã cấp 10 rồi sao, nhanh quá vậy. Hic, ta giờ mới 8 à, người phải chờ ta lên cùng nha.”

Phạm Huy cười một tiếng: “Được rồi, yên tâm, ta còn ở lâu một lúc, có gì xong ta sẽ giúp người đi cọ quái.”

Nhược Tuyết vui vẻ, nghe hắn cũng ở lại chờ mình, nàng nói: “Được, tốt nha. Mà bên ngoài trò chơi, người cũng tên là Huy sao?”

Phạm Huy cười nhẹ cái đáp: “Ừm, cũng là tên người, ngược lại không phải người cũng thế sao?”

Nhược Tuyết cười hi hi rồi theo đó nói: “Cũng vậy, là tên của ta. Ngươi năm nay đang học đại học sao?”

Phạm Huy xoay người nằm lại trên giường nói: “Không, ta đã tốt nghiệp được 2 năm, tốt nghiệp xong ta liền chuyển sang làm game thủ chuyên nghiệp.”

Nhược Tuyết nghe thế ngạc nhiên hỏi: “Game thủ chuyên nghiệp? Ngươi ngược lại giỏi a, không đi kiếm việc lại đi làm game thủ chuyên nghiệp, ba má ngươi không nói gì sao?”

Phạm Huy nhẹ nhàng từ từ đáp: “Họ không, ba mẹ ta bận việc túi bụi, nào có thời gian để ý ta, ta cũng bỏ nhà ra đi 2 năm rồi, tự kiếm ăn lấy mà sống thôi.”

Nhược Tuyết “ức” một tiếng: “Ngươi người này sao có gan vậy? Nhờ đâu chết đói thì sao bây giờ? Thật là...”

Phạm Huy cười haha, hần chủ động đổi lấy chủ đề: “Ngươi thì sao? Đang học đại học?”

Nhược Tuyết đáp: “Ừm, ta đang là năm ba này, nốt năm nữa là tốt nghiệp rồi.”

Phạm Huy cười: “Vây cũng tốt, cố gắng hưởng thụ lấy cuộc sống sinh viên đi, không ngươi sẽ hối tiếc đó.”

Nhược Tuyết theo nói: “Ta đã rất hưởng thụ, nhưng mà ta người này hơi nhát, nên cũng không làm gì sôi động cho cam, chỉ bình thường một thành viên thôi.”

...

Hai người cứ ngời một câu, ta một câu trò chuyện lấy, hỏi hỏi đủ loại vấn đề, cuối cùng đến 11h, Nhược Tuyết ngáp dài ngáp ngắn mấy cái, Phạm Huy nghe được tiếng ngáp của nàng: “Buồn ngủ rồi sao? Ngươi ngủ đi.”

Nhược Tuyết cũng không giả mồm nói cớ: “Vây ta cúp nha, ta thật buồn ngủ đú hai mắt cả vào rồi, chúc ngươi ngủ ngon.”

Phạm Huy cũng một câu: “Ừm, ngươi ngủ ngon.” rồi cúp điện thoại, hần bỏ điện thoại sang một bên đầu giường, rồi chồm lấy chăn đi ngủ. . .

...

Sáng hôm sau, Second World close beta ngày thứ hai, Phạm Huy đứng 8h tỉnh dậy, ngáp dài một cái hần lồm cồm bò dậy ra khỏi giường, vô nhà tắm đi việc lớn việc nhỏ một cái, rồi mới đi ăn sáng.

Xong xuôi tất cả, hần về đến giường, cầm lấy mũ thiết bị đội lên đầu rồi nằm xuống giường. Ấn “Start” một cái. . .

Mở mắt ra, hần đã thấy mình ở trong tân thủ thôn #2410, quang cảnh vẫn như cũ, vẫn đông và nhộn nhịp, người chơi mới xuất hiện liên tục, tiếng rao bán đồ đặc, tiếng trao đổi như cũ xôn xao ồn ào như thế.

Phạm Huy lắc lắc lấy cái cổ, hoạt động quen thuộc chút thân thể ảo này, rồi hần nhìn xem đồng hồ hệ thống, đã được tròn hai ngày. Phạm Huy liền phải đi nhận lấy thanh vũ khí của mình, hần hướng tới về phía tiệm vũ khí.

Tiếng ồn ào “dinh dinh” vẫn như cũ, hôm nay người chơi lại đông, trong tiệm lại xuất hiện mới mấy vị nữ tính NPC mặc lấy một bộ đồng phục, trên ngực trái đeo một thanh huy hiệu in hình một chiếc búa đánh trên một cái bệ rền đúc tiêu chí tiếp lấy khách mua đồ, hần bước đi dạo trong tiệm, một vị NPC tiến đến hỏi hần: “Khách nhân, người cần mua thứ gì? Ở cửa tiệm chúng ta có đầy đủ các loại vũ khí ngài cần.”

Phạm Huy lắc lắc đầu, hần bảo: “Ta đặt lão thợ rèn rèn một thanh kiếm, giờ ta đến lấy mà thôi. Nhờ ngươi vào thông báo lão thợ rèn một tiếng dùm ta với.”

Vị NPC kia gật gật đầu, rồi nàng quay người đi vào bên trong ra sau cửa tiệm. Một lúc sau, vị NPC kia đi ra, cúi người đưa tay mời Phạm Huy tiến đến, lão thợ rèn đang đợi hần.

Phạm Huy đi ra phía sau đến khu rèn đúc. Hần thấy lão thợ rèn đang thu nhập dụng cụ sắp xếp trên một cái bàn gọn gàng ngăn nắp. Nghe thấy tiếng bước chân, hần ngoái đầu lại nhìn rồi bảo: “Kiếm của ngươi, ta đã rèn xong. Ở đằng kia, ngươi xem đi.”

Ở đằng đó theo ngón tay lão thợ rèn chỉ, Phạm Huy thấy một thanh kiếm katana dài 78 cm, bao kiếm bằng một loại kim loại màu đen bao trọn lấy thanh kiếm. Hần tiến đến cầm lấy, vừa cầm đến tay, hần liền cảm giác được là rất vừa tay, nặng nhẹ phù hợp cân bằng tính chuẩn xác.

Hần nhẹ nhàng cầm lấy chuôi kiếm rút từ từ ra từng chút một. Lưỡi kiếm dần dần ra khỏi vỏ, một màu đen huyền bí sắc bén lộ ra, Phạm Huy rút hần ra khỏi vỏ, hần cầm lên ngắm nhìn lấy. Rất sắc! Mũi kiếm đến lưỡi kiếm đều được rèn mài rất tỉ mỉ cẩn thận, độ cong cũng phù hợp tính. Hần cẩn thận tra xét lấy thông tin:

“Trang bị - Hắc kiếm (Tù)

Yêu cầu cấp độ: 10

Tấn công vật lý: 30 - 36

Sức mạnh: +5

Nhanh nhẹn: +5

Tỉ lệ bạo kích: +5%

Tốc độ ra đòn: +10%

Công dụng: Hắc huyết kĩ - Mỗi khi diệt một kẻ địch, tích lũy lấy 2 điểm, đủ 100 điểm, khi tấn công sẽ giúp đòn đánh 100% bạo kích, sát thương gây ra là x4 tấn công vật lý. Điểm có thể bảo tồn không mất, chỉ khi dùng tấn công mới mất đi.”

Tuyệt hảo! Kết hợp với kĩ năng Rút Kiếm, sát thương có thể lên rất cao. Phạm Huy rất ưng ý nhìn lấy thanh kiếm, càng nhìn hần lại càng thêm thích nó.

Lão thợ rèn cười ha hả nói: “Thế nào tiểu hòa tử, lão già ta không có làm thất vọng ngươi đi?”

Nào có làm thất vọng, mà là quá sự mong đợi luôn ấy chứ. Phạm Huy cầm lấy thanh kiếm, đeo lên sau lưng mình, hần mới quay lại cúi đầu với lão thợ rèn nói: “Cảm tạ ngài giúp ta rèn ra một thanh kiếm tốt, ta rất yêu nó.”

Lão thợ rèn haha, vẫy vẫy tay đáp: “Việc nhỏ mà thôi, không có gì to tát như vậy, đã ngươi lấy kiếm, lão già cũng không bồi tiếp ngươi, ta còn một đồng việc cần làm đây.”

Phạm Huy cúi đầu chào tạm biệt thoáng cái lão thợ rèn, cũng không nói gì thêm, quay người bước ra khỏi tiệm.

Rồi hần tìm lấy hướng nhà trưởng thôn, đi đến đó. Cái ẩn tàng nhiệm vụ khôn khiếp kia không biết sẽ lại ra yêu cầu quái đản gì, Phạm Huy thực sự rất hồi hộp, nghĩ đến mà hần lạnh cả sống lưng!!

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Chi Lão Từ Là Genji* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.